

Giới thiệu Định Mệnh Em Yêu Anh

Thể loại: Tình cảm, hành động

Mỗi người sinh ra đều được định sẵn một số phận không giống nhau, câu hỏi đặt ra chính là: "Bạn sẽ chấp nhận và làm theo số phận ấy? Hay là bạn sẽ làm theo ý muốn của mình"

♥ Hàn Thiên Di - Xinh đẹp như thiên thần, lúc thì ấm áp như ánh nắng mặt trời, lúc thì lạnh giá như băng tuyết ngàn năm.

♥ Hàn Hy Thần - Chàng trai theo như nó nhận xét là "Ác quỷ đội lốt thiên thần", hần lạnh lùng với tất cả mọi người trừ nó và cũng là người gây ra sóng gió trong cuộc đời nó.

♥ Vũ Hoàng Nguyên - Chàng trai ngay lần đầu gặp đã gây sự với nó, ghét nó nhất trong những gì hần ghét nhưng sau đó hần nhận ra nó chính là...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

- Nuôi một đứa con như mày thật tốn cơm tốn gạo, tao thà nuôi một con chó còn hơn.

- Tại sao tao lại có một đứa con như mày chứ? Con chó con mèo nó còn biết nghe lời hay là mày không hiểu tiếng người...vân vân và vân vân...

Những câu chữ như thế này nó không biết đã phải nghe bao nhiêu lần và nó không có quyền cãi lại, nó phải cố gắng chịu đựng nếu không muốn ra đường ở, Vì sao phải chịu đựng ư? Vì nó chỉ là một đứa con nuôi, một đứa ăn bám. Nhưng hôm nay là ngoại lệ, nó không kiềm chế được nữa.

- Đủ rồi! Nếu các người muốn nuôi chó nuôi mèo gì đó thì cứ việc nuôi, đừng có so sánh tôi với chúng, cái nhà này không muốn nuôi tôi nữa thì tôi sẽ đi.

Sau đó nó đi thẳng lên phòng, lấy cái ba lô để trên bàn, dốc hết sách vở trong đó ra rồi nhét vào đó mấy bộ quần áo và ông tiền tiết kiệm.

Hai năm sau:

- Con ranh, mau đứng lại cho tao.

- Mày cứ liệu hồn, tao mà bắt được tao sẽ rạch nát mặt mày ra.

-...

Tiếng chuông báo và tiếng bước chân dồn dập phía sau đã nhỏ dần, cô gái có dáng người mảnh mai, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai vẫn tiếp tục chạy, rẽ trái quẹo phải thêm mấy lần nữa cho chắc ăn cô mới đi chậm lại. Cô gái vừa đi vừa thở dốc, đây là lần thứ 2 trong vòng một tiếng đồng hồ qua cô phải chạy thực mạng để khỏi bị đám người kia bắt được. Vừa đi vừa ngoái lại phía sau xem bọn người kia có đuổi đến không nên cô không để ý có ba chàng trai đang đi ngược hướng với mình.

- Búp!

Cú va chạm không mạnh cũng không nhẹ nhưng cũng đủ khiến cô gái kia giật mình lùi lại mấy bước. Cô đưa mắt nhìn người mình vừa va phải, hần ta có mái tóc vàng và đeo một cái kính đen che mắt nửa khuôn mặt.

Sau khi quan sát kĩ ba người trước mặt thấy không có vẻ là người xấu nên cô giữ vẻ mặt dửng dưng bước qua.

- Con nhỏ kia đứng lại. - Một giọng nói có vẻ tức giận vang lên sau lưng.

- Tại sao tôi phải đứng? - Cô gái vẫn tiếp tục đi nhưng bước chân đã chậm lại.

- Cô không biết phép lịch sự tối thiểu là khi va phải người khác thì phải xin lỗi sao? Đã thế lại còn trưng ra cái bộ mặt dửng dưng như không có gì nữa.

Cô gái đột nhiên dừng lại, quay ra nhìn tên con trai đang nói, môi khẽ nhếch lên.

- Đây tên lấm mồm, người tôi va phải là tên tóc vàng đeo kính kia chứ không phải anh nên đừng có nhiều lời.

- Cô...ý tôi là cô hãy xin lỗi cậu ấy đi.

Cô gái suy nghĩ một lát, sau đó đi tới trước mặt người mình vừa va phải, nói:

- Xin lỗi!

Cô gái vừa dứt lời thì âm thanh dồn dập cùng tiếng hò reo vọng đến.

- Anh em đâu mau bắt con nhỏ kia lại.

- Mau lên...nhất định phải bắt nó về cho đại ca.

Khuôn mặt cô gái khẽ biến sắc, dùng tay kéo mũ che đi nửa khuôn mặt, đang định chạy thì bị tên con trai vừa nói giữ lại.

- Cô phải xin lỗi cả tôi nữa. - Giường như không nghe thấy những âm thanh ồn ào kia, hắn ta cố tình giữ cô gái lại.

- Xin lỗi cái con khi, còn không bỏ tay ra thì đừng có trách tôi.

- Tôi sẽ để cô đi nếu cô chịu xin lỗi tôi.

- Chết tiệt - Cô gái chửi thề một câu khi thấy đám người kia sắp đuổi đến nơi. Không thèm dỗi co với tên con trai trước mặt nữa, cô rút điện thoại từ trong túi ra và bấm một dãy số rồi đưa lên gần tai.

- Dạ! em nghe. - Chuông vừa reo được một nhịp thì có người bắt máy.

- Đón được đại tỷ chưa?

- Dạ đón được rồi ạ.

- Ừm đưa chị ấy vào bệnh viện, nhớ cử thêm người đến bảo vệ.

- Vâng! Mà anh Thiên đang tìm chị đấy ạ.

- Bảo anh ấy tôi có việc cần giải quyết khi nào xong tôi sẽ về.

Cô gái cúp máy cũng là lúc đám người kia đuổi đến nơi, tên đi đầu hét lên:

- Phan Bội Doanh! Để xem hôm nay mày chạy đi đâu. - Tên đó nói bằng một chất giọng đầy chế giễu.

Cô gái nở nụ cười nửa miệng đẹp mê hồn nhưng lạnh đến thấu xương, cô giăng tay mình ra khỏi tay tên con trai trước mặt và tiến lên đứng đối diện với đám người kia.

- Rất tiếc, chúng mày tìm nhầm người rồi, tao không phải Phan Bội Doanh, tao là Hàn Thiên Di. - Vừa nói cô gái vừa bỏ chiếc mũ lưỡi trai trên đầu cùng mái tóc giả ra, thay vào đó là mái tóc dài hơi xù màu nâu.

- Thì ra là mày...haha...nếu bắt được mày chắc chắn đại tỷ của mày sẽ phải ra mặt, lúc đó bắt nó cũng chưa muộn.

Lại nở nụ cười nửa miệng, Thiên Di lạnh lùng nói:

- Để xem bọn mày có bắt được tao không đã.

- Khẩu khí lớn như vậy nhưng hôm nay mày chỉ có một mình, để xem mày làm gì được bọn tao.

- Nhầm rồi- Vừa nói cô gái có tên Thiên Di vừa tháo chiếc thắt lưng bằng da màu đen ra.

Thấy vậy tên cầm đầu có chút hoảng sợ nhưng hắn thà bị con ranh vặt mũi chưa sạch kia đánh còn hơn là bị đại ca của hắn đánh.

- Anh em lên bắt con nhỏ đó cho tao. - Tên cầm đầu hét lớn và thế là đồng loạt hơn hai mươi tên xông lên vây quanh cô gái.

Đôi mắt cô gái bỗng trở nên sắc lạnh, cô nhìn một lượt những tên đang vây quanh mình, tay nắm chặt chiếc thắt lưng da, hét lên một tiếng "Ya!" rồi lao vào đám người kia. Ba chàng trai kia chỉ im lặng đứng xem và liên tục nghe thấy tiếng chiếc thắt lưng quật vun vút vào da thịt của đám người xấu số kia.

Nhận thấy đàn em của mình đã bị đánh ngã gần hết, tên cầm đầu liền rón rén đi ra phía sau cô gái.

- Cẩn thận!

Cùng với câu nói là âm thanh chiếc gậy gỗ đập vào vai cô gái kêu cái "Bốp"

- Mẹ kiếp! dám đánh lên tao - Cô gái rít qua kẽ răng, đôi mắt lạnh hơi trợn lên. Vứt chiếc thắt lưng da đã nát bươm xuống đất, cô xoay người tung một cú đá trúng mặt tên cầm đầu khiến hắn bật ngửa ra đất. Cô gái tiến đến và dẫm một chân lên ngực tên đó, người hơi cúi xuống.

- Đây là hậu quả của việc đánh lên tao. Hừ! về bảo với đại ca của mày, hôm nay người của hắn làm đại tỷ của tao bị thương lần sau sẽ đến lượt tao đánh cho hắn vào viện.

Sau đó cô gái quay lưng bỏ đi, bên vai trái không hề cử động.

- Khoan đã - Cánh tay trái bị kéo nhói lên đau buốt.

- Bỏ tay ra nếu không tôi sẽ cho anh một trận đấy. - Vẫn là giọng nói sắc lạnh nhưng âm sắc không được bình thường, trán cô gái cũng lấm tấm mồ hôi.

- Cô bị thương rồi, để tôi đưa cô đến bệnh viện.

- Tôi không bị thương mà cho dù có bị thương tôi cũng không cần tên nhiều chuyện như anh đưa đến bệnh viện.

- Cô...không ngờ lại có một đứa con gái ngang ngược như cô.

- Hừ! Không ngờ tôi lại gặp phải một tên lấm mồm và nhiều chuyện như anh.

- Cô...cô...

Cô gái khẽ mỉm cười thích thú rồi quay lưng đi nhưng chỉ được vài bước thì gục xuống và có một cánh tay nhanh chóng đỡ lấy.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Hàng lông mi dài cong vút khẽ động đậy, nó từ từ mở mắt ra, ánh đèn sáng trắng làm đôi mắt hơi nheo lại. Sau khi nhìn rõ mọi thứ xung quanh nó nhận ra đây không phải là phòng của mình, vội vàng ngồi bật dậy khiến bên vai trái đau nhói, nhìn quanh phòng một lượt thấy không có ai nó liền xuống khỏi giường và đi vào nhà vệ sinh. Thiết nghĩ mình vẫn lạnh lặn lại không bị trói chắc chắn đang ở nhà người tốt nên chẳng có gì đáng lo.

Khi từ nhà vệ sinh bước ra nó thấy một chàng trai đang ngồi ở mép giường, mái tóc màu vàng hơi rối phủ xuống gần mắt, khuôn mặt đẹp như một thiên thần nhưng xung quanh hắn lại toát ra khí lạnh. Nó khẽ lẩm bẩm:

- Ác quỷ đội lốt thiên thần.

- Tỉnh rồi! - chàng trai nhìn nó và đưa ra một câu hỏi tu từ.

- Anh không thấy tôi đang đứng đây sao?

- Vai còn đau không?

"Chết tiệt! hắn không hỏi tử tế hơn được sao" - Nó nghĩ thế nhưng miệng thì vẫn trả lời theo quán tính - không.

- Đây là quần áo sạch, em mau đi tắm rồi thay quần áo bẩn ra sau đó tôi sẽ xoa thuốc vào vai cho em.

- Tôi muốn về nhà. - Nó dừng dừng đáp.

- Bây giờ là 12h đêm, con gái đi ra đường một mình rất nguy hiểm.

- Tôi có thể...

- Vai em đang bị thương không thể đánh được ai đâu.

- Anh có thể...

- Rất tiếc xe tôi bị hỏng không thể đưa em về, đi taxi giờ này cũng không an toàn.

"OMG! Hắn ta là thánh hay sao mà biết mình đang định nói gì chứ???" - Nó dùng ánh mắt có chút ngạc nhiên nhìn hắn sau đó đành ngậm ngùi đón lấy bộ pijama từ tay hắn rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh.

30 phút sau:

- Cộc cộc cộc!

Chờ mãi không thấy nó ra, cũng không nghe thấy tiếng nước chảy, hấn có chút lo lắng nên gõ cửa, hỏi:

- Em không sao chứ?

-...- không có tiếng trả lời.

- Uỳnh!!! cánh cửa nhà vệ sinh bị xô mạnh.

Cánh cửa nhà vệ sinh bị xô mạnh bật tung ra, hấn nhanh chóng chạy vào trong còn nó thì dùng tay phải túm chặt hai vạt áo lại.

- Ê! Anh làm gì vậy? - Nó quát ầm lên, khuôn mặt đỏ lựng trông đáng yêu vô cùng.

Hấn có chút bối rối nhưng ngay sau đó lại tỏ ra tỉnh bơ coi như không có chuyện gì, dùng chất giọng lạnh lạnh nói:

- Tôi sợ em không may chết trong nhà tôi thì mệt lắm nên bắt đắ dĩ mới phải đập cửa xông vào đây.

- Tôi có chết cũng sẽ tìm một nơi đẹp để để chết chứ không thèm chết trong nhà anh đâu. - Nó vừa nói vừa hếch mặt lên.

- Sao còn chưa tắm?

Đang cười thầm trong bụng, nghe thấy câu hỏi chẳng liên quan lắm tới chủ đề đang nói khiến mặt nó lại đỏ bừng lên, miệng ấp úng:

- Tôi...tôi...tay tôi không giờ lên được...không thể...cởi quần áo.

- Để tôi giúp em. - Hấn phun ra một câu hết sức hồn nhiên khiến nó nhảy dựng lên lùi lại sát tường.

- Ê! Anh chưa nghe câu nam nữ thụ thụ bất thân à, mau bảo giúp việc nhà anh lên giúp tôi.

- Tôi sống một mình.

- Sặc! Nhà thì giàu mà không có nổi một người giúp việc sao - nó lẩm bẩm.

Suy nghĩ một lát nó mới quyết định để cho hấn giúp, tiêu chí của nó là "Thà chết sạch còn hơn sống bẩn".

- Anh mà nhìn linh tinh tôi sẽ móc mắt anh. - Nó buông lời đe dọa trước khi để cho hấn chạm vào người mình.

- Tôi không có hứng thú với trẻ con.

-...

Cái này có thể gọi là "vò quýt dày có móng tay nhọn" hay là "kẻ cấp gặp bà già".

Nó nhắm chặt mắt lại khi hấn giúp nó cởi áo, khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ. Khi hấn cởi đến chiếc cúc áo thứ ba, nó bất giác đưa tay lên che mắt hấn mặc dù hấn đang nhắm mắt. Lần đầu tiên rơi vào hoàn cảnh có 1-0-2 như thế này đúng là ngại muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Không khí trong phòng tràn ngập sự ngượng ngùng, hai con người chẳng ai nói với ai câu nào, tất cả chỉ vì...

10 phút trước:

Sau khi tắm và lau khô người nó không biết nên nói, gọi hay nhờ hấn giúp như thế nào nên cứ đi đi lại lại trong nhà tắm với độc một chiếc khăn tắm trên người.

- Oạch!!!

Nó bị trượt chân ngã sòng soài ra đất và cái khăn tắm chà hiệu sao lại bị tuột ra. Đau đến mức không thể hét lên.

Ngay sau khi nghe thấy âm thanh không hề nhỏ của cú ngã ngoạn mục đó hấn vội vàng mở cửa chạy vào trong.

- Không...được...nhìn - Cố gắng lắm mới nói được một câu, mặt nó vừa tím tái vì đau lại vừa đỏ đỏ vì ngượng, trông chẳng khác gì con tắc kè hoa.

Hấn không nói gì chỉ lặng lặng đỡ nó dậy và giúp nó mặc quần áo.

Quay về hiện tại:

Im ắng...không một tiếng động...Nó quyết định phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng trong phòng.

- Anh có nhìn thấy gì không?

- Em không thấy là tôi quay mặt đi à? - Ngừng một lát, hấn nói:

- Mau ngồi xuống đây tôi giúp em xoa thuốc sau đó ăn cháo rồi đi ngủ.

- Tôi không phải trẻ con.

Mồm thì nói thế nhưng nó vẫn ngoan ngoãn làm theo những gì hấn bảo.

- Ê! sao anh lại ngủ ở đây? - nó trợn mắt lên hỏi khi thấy hấn thân nhiên kéo chăn nằm ngủ trên giường.

- Đây là phòng tôi, không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu. - Hấn nói mà không thèm mở mắt.

- Vậy tôi ngủ ở đâu?

- Búp! Búp!

Hấn vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh.

- Nhà tôi chỉ có một cái giường thôi, em thích nằm cạnh tôi hoặc thích nằm đâu thì tùy.

Nó nhìn hấn như kiểu sinh vật lạ rồi ôm gối ra chiếc ghế sofa cạnh cửa sổ nằm ngủ, mồm lẩm bẩm:

- Nhà thì giàu mà chỉ có mỗi một cái giường. Xiii...

Ánh mặt trời mùa thu không gay gắt nhưng cũng đủ để đánh thức cô gái đang say ngủ. Khẽ vươn vai một cái nó cảm thấy vai mình đã đỡ đau hơn một chút. Theo thói quen nó dùng chân hất tung cái chăn ra, sau đó mặt thộn ra.

- Kì lạ, hôm qua rõ ràng mình ngủ trên ghế sofa mà???

- Tại có người nào đó bị mộng du trèo lên giường nằm rồi đạp tôi lăn xuống đất.

Ở chiếc ghế gần cửa sổ hấn cũng từ từ ngồi dậy và vươn vai một cái cho đỡ mỏi.

- Tôi không bị mộng du - Nó lừ mắt nhìn hấn rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Sau khi thay quần áo và VS cá nhân nó mở cửa phòng đi xuống dưới nhà. Ở trong căn phòng này suốt mười mấy tiếng đồng hồ khiến nó phát ngán.

- Tiểu Di, anh biết là em sẽ quay lại mà. - Một câu nói nhẹ nhàng chứa đầy tình cảm cất lên trong căn phòng giờ chỉ còn lại một mình hấn.

Vừa bước xuống dưới nhà thì nó nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình, sau một hồi lục lọi cuối cùng nó cũng nhìn thấy bóng dáng chiếc điện thoại thân yêu.

- 31 cuộc gọi nhớ và 20 tin nhắn, ôi chết mất!

Nó vội vàng nhấn phím số 4 và ấn gọi, chưa đầy 5s đầu bên kia đã bắt máy.

- Thiên Di cậu đang ở đâu thế. - Người ở đầu dây bên kia vội vàng hỏi.

- Tớ...cũng không biết, cậu dùng GPS xem tớ đang ở đâu rồi lái xe đến đón nhé, nhanh lên đấy.

Sau khi cúp máy nó mở cửa đi ra ngoài, và nó không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

- OMG! nhìn nội thất bên trong đã biết nhà này rất giàu rồi, không ngờ bên ngoài này còn khủng hơn.

- Đứng ngoài này làm gì mau vào ăn sáng đi.

- Tìn...tìn...

Cùng với câu nói của hắn là tiếng còi ô tô quen thuộc vang lên.

- Bạn tôi đến đón rồi, anh có thể mở cổng giúp tôi không.

Hắn không nói gì lẳng lặng lấy chiếc điều khiển để trên bức tượng đá gần đấy và bấm nút màu đỏ, cánh cổng dần dần mở ra.

Nó nhanh chóng chạy ra phía cổng nhưng được một đoạn thì dừng lại.

- Có thể cho tôi biết tên của anh được không? - Nó quay đầu lại hỏi.

- Hàn Hy Thần.

- Đã nhớ! - nó dùng ngón tay chỉ chỉ vào đầu, cười thật tươi sau đó chạy ra xe.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Chiếc Audi A7 dừng lại trước cổng trường THPT Blue Sky thu hút sự chú ý của tất cả học sinh đang có mặt tại đó. Cánh cửa màu trắng bật mở, một số học sinh liền dừng lại cúi đầu chào cô gái vừa bước xuống, một số lại héch mặt lên đi thẳng.

Hôm nay là ngày đầu tiên nó chuyển đến trường mới - ngôi trường danh giá nhất trong nước. Cảm giác rất không thoải mái, nó là bị đại tỷ yêu quý ép chuyển đến đây học chứ thực tâm thì chẳng muốn chút nào.

Thử nghĩ mà xem, ở trường cũ nó đang làm đại ca dưới một người - đó là cô hiệu trưởng và trên một nghìn người - bao gồm tất cả các thành phần còn lại. Bây giờ chuyển đến trường mới bị giáng xuống làm dân đen lại còn phải chịu sự quản thúc của đại tỷ kính yêu. Đúng là "Lên voi xuống chó mà".

Sau một phút mặc niệm cho số phận cay đắng của bản thân nó hít một hơi rồi tiến thẳng vào cổng trường.

- Hừm...mình học lớp 11A1...tầng 2...khu B - nó vừa đi vừa đọc lại chỉ dẫn trong điện thoại, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên tìm tòa nhà có chữ B màu xanh. Cũng chẳng thèm để ý xem trước mặt mình có trường ngại vật nào cần tránh không và hậu quả là:

- Bụp!

- Á! đi đứng kiểu gì thế hả? - một giọng nói choe chóc đập thẳng vào tai nó.

Dùng ánh mắt như nhìn thấy sinh vật lạ để nhìn đứa con gái trước mặt, nó dùng giọng ngạc nhiên nói:

- Lần đầu tiên gặp người có giọng nói oanh vàng thỏ thẻ như cô, thật là ngưỡng mộ.

- Mà...ăn nói cho cẩn thận, va phải tao không xin lỗi lại còn giờ cái giọng đấy. - cô nàng héch khuôn mặt xinh đẹp lên nói.

- Tôi đang khen cô chứ bộ mà đáng nhẽ khi cô nhìn thấy tôi đang đi đến thì phải tự động tránh ra chứ. - nó nhìn cô gái trước mặt khuôn mặt tím lại vì tức, đang định nói nốt một câu thì phía sau lưng có tiếng con gái hét ầm lên:

- Áaaaa...tam đại thiên vương đến rồi!!!

Và sau tiếng hét long trời lở đất đó là tiếng bước chân rầm rập của một đám con gái hám trai. Cô gái nó vừa va phải cũng biến mất không dấu tích, nó lắc lắc đầu, xóc lại cái ba lô rồi tiếp tục công việc tìm lớp học.

Sau một hồi vất vả tìm kiếm, cuối cùng nó cũng tìm được lớp của mình, bỏ qua màn chào hỏi và giới thiệu, nó đưa cho giáo viên tờ giấy nhập học rồi lững thững đi về phía chiếc bàn cuối lớp.

Tiết học đầu tiên, nó ngồi ngay ngắn với hai tay khoanh lại trên bàn, trước mặt là một quyển vở, một quyển sách và một cái bút. Xung quanh là những ánh mắt dò xét và những lời xì xào bàn tán.

Đến tiết học thứ hai, không thể chịu đựng được cái cách đám người lăm chuyen kia nhìn mình, nó nằm gục xuống bàn ngủ một giấc. Mặc kệ hôm nay là ngày đầu tiên đi học ở trường mới.

Tiết học thứ hai trôi qua nhanh chóng, nó vờn vai ngáp dài một cái sau đó lững thững đi ra khỏi lớp, nó phải xuống căng tin gấp đại tý. May mà cái căng tin ở ngay sau khu B nó đỡ phải mò chân đi tìm. Hàn Thiên Di ghét nhất là đi bộ đường dài.

"Cái trường này rớt cuộc là rộng đến đâu? Riêng cái khu B và cái căng tin này cộng lại đã bằng một nửa diện tích trường cũ của mình rồi" - nó nghĩ, khi vừa bước chân vào cửa căng tin.

Mặc kệ ánh mắt của mọi người, nó tiến lại phía hai chiếc bàn một trắng một đen đặt đối diện nhau ở giữa căng tin. Nó kéo một trong bốn chiếc ở bên chiếc bàn màu đen và ngồi xuống. Tiếng xì xào bắt đầu nổi lên, một vài người nhìn nó bằng ánh mắt khinh bỉ.

- Ai cho phép mày ngồi ở đây?

Một giọng nói choe chóc vang lên sau lưng, nó từ từ quay đầu lại, mắt ánh lên một tia thích thú.

- Cần có người cho phép thì mới được ngồi ở đây sao? - nó hỏi bằng giọng châm chọc. - Người đó là ai?...Aaaa! có phải là cô không?

- Xem ra mày mới đến nên không biết, thôi tao bỏ qua cho lần này, mau biến ra chỗ khác đi. - Khuôn mặt xinh đẹp lại héch lên rất ra đáng đàn chị.

Nó cười khẩy một cái, cứ tưởng con nhỏ này sẽ cãi lại sau đó sẽ được xem màn tác kê hoa đòi màu như lúc sáng, ai dè nó đã không cãi lại thì chớ lại còn làm ra vẻ tốt bụng. "Đúng là cáo đội lốt cừ" mà.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

- Mày cười như thế là có ý gì hả con kia?

Con nhỏ có giọng nói choe chóc trợn mắt nhìn nó hỏi.

Đôi mắt mấy phút trước còn tràn đầy sự thích thú giờ bỗng trở nên sắc lạnh, nó nhìn thẳng vào đứa con gái trước mặt, dùng chất giọng chứa đầy sự khinh bỉ nói:

- Ý tao là mày nên biến khỏi đây thì hơn, cứ đứng đó mà sủa linh tinh điếc hết cả tai tao.

- Mày...con ch* này - Khuôn mặt tím bầm như bị ai đánh, con nhỏ có giọng choe chóc dơ một cánh tay lên hướng thẳng vào mặt nó định tát nhưng cánh tay còn chưa kịp đưa xuống nhỏ đã bị một cánh tay rắn chắc bẻ ngoặt ra sau.

- Áaaa...- Nhỏ hét lên đau đớn. Nãy giờ cả căng tin đều im lặng chứng kiến cuộc đấu khẩu giữa hai hot girl, sau khi chứng kiến cảnh Lê Thi - cô nàng có giọng choe chóc bị đại ca khối 11 Hạo Dân bẻ tay thì lại bắt đầu bàn tán.

- Anh Hạo Dân, tại sao lại bẻ tay em chứ, rõ ràng con nhỏ kia ngồi không đúng chỗ em đang dạy dỗ nó cơ mà. - Vẫn là chất giọng choe chóc nhưng pha thêm chút nũng nịu.

- Cô ấy không ngồi nhầm chỗ. - Một câu nói không thể ngăn hơn, Hạo Dân cũng thả tay nhỏ Lê Thi ra và ngồi xuống cạnh Thiên Di. Ánh mắt đã trở lại bình thường, mỉm cười "hihi" với hai người vừa ngồi xuống hai chiếc ghế đối diện.

- Chị Bội Doanh, anh Thiếu Thiên.

Hai người đó khẽ gật đầu chào lại, sau đó cô gái có tên Bội Doanh đứng lên tuyên bố:

- Bắt đầu từ hôm nay Hàn Thiên Di lớp 11A1 sẽ chính thức trở thành chủ nhân của chiếc ghế cuối cùng, mọi người phải tôn trọng Thiên Di giống như tôn trọng tôi, Thiếu Thiên và Hạo Dân.

- Dạ! - đám đông đồng thanh nói.

Đúng lúc đó, ở phía cửa căng tin, có ba chàng trai đẹp như hoa bước vào.

- Oa! tam đại thiên vương đến rồi...

- Ôi! ba thiên thần trong lòng emmm...

Đám nữ sinh bỗng nhón nháo hẳn lên, đúng là sức hút của trai đẹp có khác.

Đến khi cả ba chàng trai cùng ngồi vào chiếc bàn màu trắng đám nữ sinh mới thôi hò hét và mang điện thoại ra chụp ảnh.

- Con nhỏ đó mà cũng đòi làm chủ nhân của chiếc ghế cuối cùng của mấy người sao? Bội Doanh, có phải mắt cô bị mù rồi không? - Một giọng nói đầy chế giễu và quen quen vọng từ bàn đối diện sang đập thẳng vào tai nó. Nó liền quay lại phía phát ra tiếng nói, mặt tỏ rõ sự khó chịu.

- Hừ! Rốt cuộc anh là đàn ông hay đàn bà mà lăm mồm thế hả? Anh không nói cũng không có ai bảo anh cầm đâu...Mà tôi là chủ nhân của chiếc ghế tôi đang ngồi có gì không đúng mà anh phải thắc mắc? - nghĩ một lát nó nói tiếp - À hay là anh GATO vì chiếc ghế cuối cùng bên này đã có người ngồi còn bên bọn anh vẫn chưa có ai?

Sau câu nói của nó, cả căng tin bỗng trở nên im phăng phắc, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía chàng trai có mái tóc vàng, bầu không khí cũng trở nên kì dị.

- Chiếc ghế này đã có chủ rồi - một giọng nói trầm và lạnh vang lên giữa không gian tĩnh lặng.

- Hàn Hy Thần.

Nó ngạc nhiên nhìn chàng trai trước mặt, giương như đây không phải là Hàn Hy Thần mà nó quen biết hai ngày trước. Đôi mắt sắc lạnh như một lưỡi dao, quanh người tỏa ra khí lạnh khiến người đứng gần phải rùng mình. Hắn dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào mặt nó.

- Vì vậy em đừng có đứng đó mà nói linh tinh.

Trong người dâng lên một cảm giác khó chịu, nó không nói câu gì đi thẳng ra ngoài, lần đầu tiên trong đời Hàn Thiên Di muốn trốn tránh ánh mắt của một người.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hàng lông mi dài cong vút khẽ động đậy, nó từ từ mở mắt ra, ánh đèn sáng trắng làm đôi mắt hơi nheo lại. Sau khi nhìn rõ mọi thứ xung quanh nó nhận ra đây không phải là phòng của mình, vội vàng ngồi bật dậy khiến bên vai trái đau nhói, nhìn quanh phòng một lượt thấy không có ai nó liền xuống khỏi giường và đi vào nhà vệ sinh. Thiết nghĩ mình vẫn lạnh lặn lại không bị trời chốc chốc đang ở nhà người tốt nên chẳng có gì đáng lo.

Khi từ nhà vệ sinh bước ra nó thấy một chàng trai đang ngồi ở mép giường, mái tóc màu vàng hơi rối phủ xuống gần mắt, khuôn mặt đẹp như một thiên thần nhưng xung quanh hẳn lại toát ra khí lạnh. Nó khẽ lăm bản:

- Ác quỷ đội lốt thiên thần.

- Tỉnh rồi! - chàng trai nhìn nó và đưa ra một câu hỏi tu từ.

- Anh không thấy tôi đang đứng đây sao?

- Vai còn đau không?

"Chết tiệt! hẳn không hỏi tử tế hơn được sao" - Nó nghĩ thế nhưng miệng thì vẫn trả lời theo quán tính - không.

- Đây là quần áo sạch, em mau đi tắm rồi thay quần áo bẩn ra sau đó tôi sẽ xoa thuốc vào vai cho em.

- Tôi muốn về nhà. - Nó đứng đưng đáp.

- Bây giờ là 12h đêm, con gái đi ra đường một mình rất nguy hiểm.

- Tôi có thể...

- Vai em đang bị thương không thể đánh được ai đâu.

- Anh có thể...

- Rất tiếc xe tôi bị hỏng không thể đưa em về, đi taxi giờ này cũng không an toàn.

"OMG! Hắn ta là thánh hay sao mà biết mình đang định nói gì chứ???" - Nó dùng ánh mắt có chút ngạc nhiên nhìn hắn sau đó đành ngậm ngùi đón lấy bộ pijama từ tay hắn rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh.

30 phút sau:

- Cộc cộc cộc!

Chờ mãi không thấy nó ra, cũng không nghe thấy tiếng nước chảy, hắn có chút lo lắng nên gõ cửa, hỏi:

- Em không sao chứ?

-...- không có tiếng trả lời.

- Uỳnh!!! cánh cửa nhà vệ sinh bị xô mạnh.

Cánh cửa nhà vệ sinh bị xô mạnh bật tung ra, hắn nhanh chóng chạy vào trong còn nó thì dùng tay phải túm chặt hai vạt áo lại.

- Ê! Anh làm gì vậy? - Nó quát âm lên, khuôn mặt đỏ lựng trông đáng yêu vô cùng.

Hắn có chút bối rối nhưng ngay sau đó lại tỏ ra tinh bơ coi như không có chuyện gì, dùng chất giọng lạnh lạnh nói:

- Tôi sợ em không may chết trong nhà tôi thì mệt lắm nên bắt đắ dĩ mới phải đập cửa xông vào đây.

- Tôi có chết cũng sẽ tìm một nơi đẹp để để chết chứ không thèm chết trong nhà anh đâu. - Nó vừa nói vừa héch mặt lên.

- Sao còn chưa tắm?

Đang cười thầm trong bụng, nghe thấy câu hỏi chẳng liên quan lắm tới chủ đề đang nói khiến mặt nó lại đỏ bừng lên, miệng ấp úng:

- Tôi...tôi...tay tôi không giơ lên được...không thể...cởi quần áo.

- Để tôi giúp em. - Hắn phun ra một câu hết sức hồn nhiên khiến nó nhảy dựng lên lùi lại sát tường.

- Ê! Anh chưa nghe câu nam nữ thụ thụ bất thân à, mau bảo giúp việc nhà anh lên giúp tôi.

- Tôi sống một mình.

- Sặc! Nhà thì giàu mà không có nổi một người giúp việc sao - nó lẩm bẩm.

Suy nghĩ một lát nó mới quyết định để cho hắn giúp, tiêu chí của nó là "Thà chết sạch còn hơn sống bẩn".

- Anh mà nhìn linh tinh tôi sẽ móc mắt anh. - Nó buông lời đe dọa trước khi để cho hắn chạm vào người mình.

- Tôi không có hứng thú với trẻ con.

-...

Cái này có thể gọi là "vỏ quýt dày có móng tay nhọn" hay là "kẻ cấp gặp bà già".

Nó nhắm chặt mắt lại khi hắn giúp nó cởi áo, khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ. Khi hắn cởi đến chiếc cúc áo thứ ba, nó bất giác đưa tay lên che mắt hắn mặc dù hắn đang nhắm mắt. Lần đầu tiên rơi vào hoàn cảnh có 1-0-2 như thế này đúng là ngại muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Không khí trong phòng tràn ngập sự ngưng ngừng, hai con người chẳng ai nói với ai câu nào, tất cả chỉ vì...

10 phút trước:

Sau khi tắm và lau khô người nó không biết nên nói, gọi hay nhờ hấn giúp như thế nào nên cứ đi lại lại trong nhà tắm với một chiếc khăn tắm trên người.

- Oạch!!!

Nó bị trượt chân ngã sòng soài ra đất và cái khăn tắm chẳng hiểu sao lại bị tuột ra. Đau đến mức không thể hét lên.

Ngay sau khi nghe thấy âm thanh không hề nhỏ của cú ngã ngoạn mục đó hấn vội vàng mở cửa chạy vào trong.

- Không...được...nhìn - Cố gắng lắm mới nói được một câu, mặt nó vừa tím tái vì đau lại vừa đỏ đỏ vì ngưng, trông chẳng khác gì con tắc kè hoa.

Hấn không nói gì chỉ lặng lặng đỡ nó dậy và giúp nó mặc quần áo.

Quay về hiện tại:

Im ắng...không một tiếng động...Nó quyết định phá vỡ bầu không khí ngưng ngừng trong phòng.

- Anh có nhìn thấy gì không?

- Em không thấy là tôi quay mặt đi à? - Ngừng một lát, hấn nói:

- Mau ngồi xuống đây tôi giúp em xoa thuốc sau đó ăn cháo rồi đi ngủ.

- Tôi không phải trẻ con.

Mồm thì nói thế nhưng nó vẫn ngoan ngoãn làm theo những gì hấn bảo.

- Ê! sao anh lại ngủ ở đây? - nó trợn mắt lên hỏi khi thấy hấn thản nhiên kéo chăn nằm ngủ trên giường.

- Đây là phòng tôi, không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu. - Hấn nói mà không thèm mở mắt.

- Vậy tôi ngủ ở đâu?

- Bụp! Bụp!

Hấn vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh.

- Nhà tôi chỉ có một cái giường thôi, em thích nằm cạnh tôi hoặc thích nằm đâu thì tùy.

Nó nhìn hấn như kiểu sinh vật lạ rồi ôm gối ra chiếc ghế sofa cạnh cửa sổ nằm ngủ, mồm lẩm bẩm:

- Nhà thì giàu mà chỉ có mỗi một cái giường. Xiii...

Ánh mặt trời mùa thu không gay gắt nhưng cũng đủ để đánh thức cô gái đang say ngủ. Khẽ vươn vai một cái nó cảm thấy vai mình đã đỡ đau hơn một chút. Theo thói quen nó dùng chân hất tung cái chăn ra, sau đó mặt thộn ra.

- Kì lạ, hôm qua rõ ràng mình ngủ trên ghế sofa mà???

- Tại có người nào đó bị mộng du trèo lên giường nằm rồi đạp tôi lăn xuống đất.

Ở chiếc ghế gần cửa sổ hấn cũng từ từ ngồi dậy và vươn vai một cái cho đỡ mỏi.

- Tôi không bị mộng du - Nó lừ mắt nhìn hấn rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Sau khi thay quần áo và VS cá nhân nó mở cửa phòng đi xuống dưới nhà. Ở trong căn phòng này suốt mười mấy tiếng đồng hồ khiến nó phát ngán.

- Tiểu Di, anh biết là em sẽ quay lại mà. - Một câu nói nhẹ nhàng chứa đầy tình cảm cất lên trong căn phòng giờ chỉ còn lại một mình hấn.

Vừa bước xuống dưới nhà thì nó nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình, sau một hồi lục lọi cuối cùng nó cũng nhìn thấy bóng dáng chiếc điện thoại thân yêu.

- 31 cuộc gọi nhờ và 20 tin nhắn, ôi chết mất!

Nó vội vàng nhấn phím số 4 và ấn gọi, chưa đầy 5s đầu bên kia đã bắt máy.

- Thiên Di cậu đang ở đâu thế. - Người ở đầu dây bên kia vội vàng hỏi.

- Tớ...cũng không biết, cậu dùng GPS xem tớ đang ở đâu rồi lái xe đến đón nhé, nhanh lên đấy.

Sau khi cúp máy nó mở cửa đi ra ngoài, và nó không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy cánh vật bên ngoài.

- OMG! nhìn nội thất bên trong đã biết nhà này rất giàu rồi, không ngờ bên ngoài này còn khủng hơn.

- Đứng ngoài này làm gì mau vào ăn sáng đi.

- Tin...tin...

Cùng với câu nói của hắn là tiếng còi ô tô quen thuộc vang lên.

- Bạn tôi đến đón rồi, anh có thể mở cổng giúp tôi không.

Hắn không nói gì lẳng lặng lấy chiếc điều khiển để trên bức tượng đá gần đấy và bấm nút màu đỏ, cánh cổng dần dần mở ra.

Nó nhanh chóng chạy ra phía cổng nhưng được một đoạn thì dừng lại.

- Có thể cho tôi biết tên của anh được không? - Nó quay đầu lại hỏi.

- Hàn Hy Thần.

- Đã nhớ! - nó dùng ngón tay chỉ chỉ vào đầu, cười thật tươi sau đó chạy ra xe.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Chiếc Audi A7 dừng lại trước cổng trường THPT Blue Sky thu hút sự chú ý của tất cả học sinh đang có mặt tại đó. Cánh cửa màu trắng bật mở, một số học sinh liền dừng lại cúi đầu chào cô gái vừa bước xuống, một số lại héch mặt lên đi thẳng.

Hôm nay là ngày đầu tiên nó chuyển đến trường mới - ngôi trường danh giá nhất trong nước. Cảm giác rất không thoải mái, nó là bị đại tỷ yêu quý ép chuyển đến đây học chứ thực tâm thì chẳng muốn chút nào.

Thử nghĩ mà xem, ở trường cũ nó đang làm đại ca dưới một người - đó là cô hiệu trưởng và trên một nghìn người - bao gồm tất cả các thành phần còn lại. Bây giờ chuyển đến trường mới bị giảng xuống làm dân đen lại còn phải chịu sự quản thúc của đại tỷ kính yêu. Đúng là "Lên voi xuống chó mà".

Sau một phút mặc niệm cho số phận cay đắng của bản thân nó hít một hơi rồi tiến thẳng vào cổng trường.

- Hừm...mình học lớp 11A1...tầng 2...khu B - nó vừa đi vừa đọc lại chỉ dẫn trong điện thoại, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên tìm tòa nhà có chữ B màu xanh. Cũng chẳng thèm để ý xem trước mặt mình có trường ngại vật nào cần tránh không và hậu quả là:

- Bụp!

- Á! đi đứng kiểu gì thế hả? - một giọng nói choe chõe đập thẳng vào tai nó.

Dùng ánh mắt như nhìn thấy sinh vật lạ để nhìn đứa con gái trước mặt, nó dùng giọng ngạc nhiên nói:

- Lần đầu tiên gặp người có giọng nói oanh vàng thô thể như cô, thật là ngưỡng mộ.

- Mà...ăn nói cho cẩn thận, va phải tao không xin lỗi lại còn gở cái giọng đấy. - cô nàng héch khuôn mặt xinh đẹp lên nói.

- Tôi đang khen cô chứ bộ mà đáng nhẽ khi cô nhìn thấy tôi đang đi đến thì phải tự động tránh ra chứ. - nó nhìn cô gái trước mặt khuôn mặt tím lại vì tức, đang định nói nốt một câu thì phía sau lưng có tiếng con gái hét ầm lên:

- Áaaaa...tam đại thiên vương đến rồi!!!

Và sau tiếng hét long trời lở đất đó là tiếng bước chân rầm rập của một đám con gái hám trai. Cô gái nó vừa va phải cũng biến mất không dấu tích, nó lắc lắc đầu, xóc lại cái ba lô rồi tiếp tục công việc tìm lớp học.

Sau một hồi vất vả tìm kiếm, cuối cùng nó cũng tìm được lớp của mình, bỏ qua màn chào hỏi và giới thiệu, nó đưa cho giáo viên tờ giấy nhập học rồi lững thững đi về phía chiếc bàn cuối lớp.

Tiết học đầu tiên, nó ngồi ngay ngắn với hai tay khoanh lại trên bàn, trước mặt là một quyển vở, một quyển sách và một cái bút. Xung quanh là những ánh mắt dò xét và những lời xì xào bàn tán.

Đến tiết học thứ hai, không thể chịu đựng được cái cách đám người lảm chuyện kia nhìn mình, nó nằm gục xuống bàn ngủ một giấc. Mặc kệ hôm nay là ngày đầu tiên đi học ở trường mới.

Tiết học thứ hai trôi qua nhanh chóng, nó vờn vai ngáp dài một cái sau đó lững thững đi ra khỏi lớp, nó phải xuống căng tin gấp đại tý. May mà cái căng tin ở ngay sau khu B nó đỡ phải mỗi chân đi tìm. Hàn Thiên Di ghét nhất là đi bộ đường dài.

"Cái trường này rốt cuộc là rộng đến đâu? Riêng cái khu B và cái căng tin này cộng lại đã bằng một nửa diện tích trường cũ của mình rồi" - nó nghĩ, khi vừa bước chân vào cửa căng tin.

Mặc kệ ánh mắt của mọi người, nó tiến lại phía hai chiếc bàn một trắng một đen đặt đối diện nhau ở giữa căng tin. Nó kéo một trong bốn chiếc ở bên chiếc bàn màu đen và ngồi xuống. Tiếng xì xào bắt đầu nổi lên, một vài người nhìn nó bằng ánh mắt khinh bỉ.

- Ai cho phép mày ngồi ở đây?

Một giọng nói choe chóc vang lên sau lưng, nó từ từ quay đầu lại, mắt ánh lên một tia thích thú.

- Cần có người cho phép thì mới được ngồi ở đây sao? - nó hỏi bằng giọng châm chọc. - Người đó là ai?...Áaaa! có phải là cô không?

- Xem ra mày mới đến nên không biết, thôi tao bỏ qua cho lần này, mau biến ra chỗ khác đi. - Khuôn mặt xinh đẹp lại héch lên rất ra dáng đàn chị.

Nó cười khẩy một cái, cứ tưởng con nhỏ này sẽ cãi lại sau đó sẽ được xem màn tắc kè hoa đổi màu như lúc sáng, ai dè nó đã không cãi lại thì chớ lại còn làm ra vẻ tốt bụng. "Đúng là cáo đội lốt cừ" mà.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

- Mày cười như thế là có ý gì hả con kia?

Con nhỏ có giọng nói choe chóc trợn mắt nhìn nó hỏi.

Đôi mắt mấy phút trước còn tràn đầy sự thích thú giờ bỗng trở nên sắc lạnh, nó nhìn thẳng vào đứa con gái trước mặt, dùng chất giọng chứa đầy sự khinh bỉ nói:

- Ý tao là mày nên biến khỏi đây thì hơn, cứ đứng đó mà sửa linh tinh điếc hết cả tai tao.

- Mày...con ch* này - Khuôn mặt tím bầm như bị ai đánh, con nhỏ có giọng choe chóc dơ một cánh tay lên hướng thẳng vào mặt nó định tát nhưng cánh tay còn chưa kịp đưa xuống nhỏ đã bị một cánh tay rắn chắc bẻ ngoặt ra sau.

-Áaaa...- Nhỏ hét lên đau đớn. Nãy giờ cả căng tin đều im lặng chứng kiến cuộc đấu khẩu giữa hai hot girl, sau khi chứng kiến cảnh Lê Thi - cô nàng có giọng choe chóc bị đại ca khối 11 Hạo Dân bẻ tay thì lại bắt đầu bàn tán.

- Anh Hạo Dân, tại sao lại bẻ tay em chứ, rõ ràng con nhỏ kia ngồi không đúng chỗ em đang dạy dỗ nó cơ mà. - Vẫn là chất giọng choe chóc nhưng pha thêm chút nũng nịu.

- Cô ấy không ngồi nhầm chỗ. - Một câu nói không thể ngăn hơn, Hạo Dân cũng thả tay nhỏ Lê Thi ra và ngồi xuống cạnh Thiên Di. Ánh mắt đã trở lại bình thường, mỉm cười "hihi" với hai người vừa ngồi xuống hai chiếc ghế đối diện.

- Chị Bội Doanh, anh Thiếu Thiên.

Hai người đó khẽ gật đầu chào lại, sau đó cô gái có tên Bội Doanh đứng lên tuyên bố:

- Bắt đầu từ hôm nay Hàn Thiên Di lớp 11A1 sẽ chính thức trở thành chủ nhân của chiếc ghế cuối cùng, mọi người phải tôn trọng Thiên Di giống như tôn trọng tôi, Thiếu Thiên và Hạo Dân.

- Dạ! - đám đông đồng thanh nói.

Đúng lúc đó, ở phía cửa căng tin, có ba chàng trai đẹp như hoa bước vào.

- Oa! tam đại thiên vương đến rồi...

- Ôi! ba thiên thần trong lòng emmm...

Đám nữ sinh bỗng nhón nháo hẳn lên, đứng là sức hút của trai đẹp có khác.

Đến khi cả ba chàng trai cùng ngồi vào chiếc bàn màu trắng đám nữ sinh mới thôi hò hét và mang điện thoại ra chụp ảnh.

- Con nhỏ đó mà cũng đòi làm chủ nhân của chiếc ghế cuối cùng của mấy người sao? Bội Doanh, có phải mắt cô bị mù rồi không? - Một giọng nói đầy chế giễu và quen quen vọng từ bàn đối diện sang đập thẳng vào tai nó. Nó liền quay lại phía phát ra tiếng nói, mặt tỏ rõ sự khó chịu.

- Hừ! Rốt cuộc anh là đàn ông hay đàn bà mà lăm mồm thế hả? Anh không nói cũng không có ai bảo anh câm đâu...Mà tôi là chủ nhân của chiếc ghế tôi đang ngồi có gì là không đúng mà anh phải thắc mắc? - nghĩ một lát nó nói tiếp - À hay là anh GATO vì chiếc ghế cuối cùng bên này đã có người ngồi còn bên bọn anh vẫn chưa có ai?

Sau câu nói của nó, cả căng tin bỗng trở nên im phăng phắc, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía chàng trai có mái tóc vàng, bầu không khí cũng trở nên kì dị.

- Chiếc ghế này đã có chủ rồi - một giọng nói trầm và lạnh vang lên giữa không gian tĩnh lặng.

- Hàn Hy Thần.

Nó ngạc nhiên nhìn chàng trai trước mặt, giương như đây không phải là Hàn Hy Thần mà nó quen biết hai ngày trước. Đôi mắt sắc lạnh như một lưỡi dao, quanh người tỏa ra khí lạnh khiến người đứng gần phải rùng mình. Hắn dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào mặt nó.

- Vì vậy em đừng có đứng đó mà nói linh tinh.

Trong người dâng lên một cảm giác khó chịu, nó không nói câu gì đi thẳng ra ngoài, lần đầu tiên trong đời Hàn Thiên Di muốn trốn tránh ánh mắt của một người.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Sân sau trong giờ học không một bóng người, nó yên lặng ngồi trên một chiếc ghế đá, vờ mặt trầm ngâm.

"Tại sao lại khó chịu thế này, ánh mắt đó và cả hai câu nói kia cùng với bầu không khí kì lạ trong căng tin nữa...rốt cuộc thì chủ nhân của chiếc ghế màu trắng đó là ai?...tại sao lại..."

Một lon coca lạnh áp vào má cắt đứt dòng suy nghĩ của nó, giật mình nhìn lên thì thấy Hạo Dân đang đứng trước mặt vừa thờ vừa nói:

- Lên lớp tìm cậu không thấy hóa ra lại trốn ở đây, gây ra chuyện động trời xong bỏ chạy.

- Chuyện động trời? - nó ngạc nhiên nhìn Hạo Dân, rốt cuộc thì nó gây ra chuyện động trời gì? sao nó lại không biết nhỉ???

- À...thì cậu vừa làm tổn thương danh dự của hai trong ba đại thiên vương được đám nữ sinh rất rất hâm mộ, không phải là chuyện động trời thì còn chuyện gì.

- Tổn thương danh dự? Tớ nhớ là tớ chỉ nói sự thật thôi mà, sao lại tổn thương danh dự? Mà rốt cuộc thì tam đại thiên vương là cái quái gì và cả hai bộ bàn ghế dờ hơi trong căng tin nữa, cậu kể hết cho tớ nghe đi.

- Cậu đi tìm mấy đứa con gái mà hỏi, sao lại hỏi tớ chứ?

- Không, mau kể đi nếu không tối nay tớ sẽ không giúp cậu đòi lại địa bàn đâu.

- Cậu...bây giờ lại còn có kiểu đe dọa tớ nữa, hừ kể thì kể.

Nó khẽ cười thâm trong lòng khi nghe câu nói của Hạo Dân, bật nắp lon coca uống một hơi sau đó ngồi im nghe Hạo Dân kể.

- Tam đại thiên vương là tên đám nữ sinh trong trường đặt cho ba người ngồi bên chiếc bàn màu trắng. Người cậu vừa cãi nhau cùng là Vũ Hoàng Nguyên, người thứ hai là Hàn Hy Thần và là người có đông fan nhất còn người thứ ba là Trần Minh Tú. Sở dĩ nói cậu gây tổn thương danh dự cho hai trong ba người họ là vì thứ nhất - chưa ai dám mặt đối mặt lời qua tiếng lại với Hoàng Nguyên như thế nhất là con gái, thứ hai - cậu lại nhắc đến chủ nhân của chiếc ghế thứ tư bên phía bọn họ trong khi Hy Thần đã cấm không ai được nhắc đến.

- Chủ nhân...của chiếc ghế đó là...một cô gái...đúng không?

- Ừ! chị ấy tên là Tử Di, Tử Di có hôn ước với Hy Thần từ nhỏ và quan trọng là hai người họ đều có tình cảm với nhau.

- Vậy...cô gái đó đâu?

- Hai năm trước, đại tỷ bị một băng nhóm xã hội đen đánh lén trên đường đi học về, đại tỷ bị thương rất nặng, trong lúc cố gắng chạy trốn đại tỷ đã gặp Tử Di và được chị ấy giúp. Nhưng một chuyện không may đã xảy ra...lúc chạy qua đường họ không để ý có một chiếc xe ô tô đang lao đến với một tốc độ rất nhanh. Khi phát hiện ra thì chiếc xe chỉ còn cách họ khoảng mười mét, Tử Di đã đẩy đại tỷ sang một bên và bị tai nạn...sau đó chị ấy mất. Bắt đầu từ đó Hy Thần cấm mọi người không được nhắc đến Tử Di nữa và chính thức tuyên bố đôi đầu với đại tỷ vì anh ấy nghĩ đại tỷ đã hại Tử Di. Cái vụ bàn ghế ở căng tin cũng từ đó mà ra. À cái bọn mà đột trước đuôi bắt cậu và đại tỷ là người của Hy Thần đấy.

- Tớ hiểu rồi, cảm ơn vì đã kể cho tớ nghe mọi chuyện...bây giờ tớ muốn về nhà, cậu lấy cặp về hộ tớ. - về mặt không chút biểu cảm, nó nói với Hạo Dân rồi chậm rãi đi về phía cổng sau.

- À! tối nay 7h bar Paradise.

Đó là câu nói vọng lại sau khi nó trôi qua cánh cổng.

Đưa từng bước chân chậm chạp trên con đường không một bóng người, nó đi như thế không biết đã bao lâu, thỉnh thoảng lại có một cơn gió thu thổi qua làm bay vài sợi tóc mái màu hạt dẻ. Khẽ thu mình lại trong chiếc áo khoác mỏng, nó đưa đôi mắt trống rỗng nhìn bầu trời âm đạm, và u ám.

"Cô gái đó chắc hẳn là đẹp và thuần khiết như một thiên thần...sắp mưa rồi!".

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Sân sau trong giờ học không một bóng người, nó yên lặng ngồi trên một chiếc ghế đá, về mặt trầm ngâm.

"Tại sao lại khó chịu thế này, ánh mắt đó và cả hai câu nói kia cùng với bầu không khí kì lạ trong căng tin nữa...rất cuộc thì chủ nhân của chiếc ghế màu trắng đó là ai?...tại sao lại..."

Một lon coca lạnh áp vào má cắt đứt dòng suy nghĩ của nó, giật mình nhìn lên thì thấy Hạo Dân đang đứng trước mặt vừa thở vừa nói:

- Lên lớp tìm cậu không thấy hóa ra lại trốn ở đây, gây ra chuyện động trời xong bỏ chạy.

- Chuyện động trời? - nó ngạc nhiên nhìn Hạo Dân, rốt cuộc thì nó gây ra chuyện động trời gì? sao nó lại không biết nhỉ???

- À...thì cậu vừa làm tổn thương danh dự của hai trong ba đại thiên vương được đám nữ sinh rất rất hâm mộ, không phải là chuyện động trời thì còn chuyện gì.

- Tổn thương danh dự? Tớ nhớ là tớ chỉ nói sự thật thôi mà, sao lại tổn thương danh dự? Mà rốt cuộc thì tam đại thiên vương là cái quái gì và cả hai bộ bàn ghế dờ hơi trong căng tin nữa, cậu kể hết cho tớ nghe đi.

- Cậu đi tìm mấy đứa con gái mà hỏi, sao lại hỏi tớ chứ?

- Không, mau kể đi nếu không tối nay tớ sẽ không giúp cậu đòi lại địa bàn đâu.

- Cậu...bây giờ lại còn có kiểu đe dọa tớ nữa, hừ kể thì kể.

Nó khẽ cười thầm trong lòng khi nghe câu nói của Hạo Dân, bật nắp lon coca uống một hơi sau đó ngồi im nghe Hạo Dân kể.

- Tam đại thiên vương là tên đám nữ sinh trong trường đặt cho ba người ngồi bên chiếc bàn màu trắng. Người cậu vừa cãi nhau cùng là Vũ Hoàng Nguyên, người thứ hai là Hàn Hy Thần và là người có đông fan nhất còn người thứ ba là Trần Minh Tú. Sở dĩ nói cậu gây tổn thương danh dự cho hai trong ba người họ là vì thứ nhất - chưa ai dám mặt đối mặt lời qua tiếng lại với Hoàng Nguyên như thế nhất là con gái, thứ hai - cậu lại nhắc đến chủ nhân của chiếc ghế thứ tư bên phía bọn họ trong khi Hy Thần đã cấm không ai được nhắc đến.

- Chủ nhân...của chiếc ghế đó là...một cô gái...đúng không?

- Ừ! chị ấy tên là Từ Di, Từ Di có hôn ước với Hy Thần từ nhỏ và quan trọng là hai người họ đều có tình cảm với nhau.

- Vậy...cô gái đó đâu?

- Hai năm trước, đại tỷ bị một băng nhóm xã hội đen đánh lén trên đường đi học về, đại tỷ bị thương rất nặng, trong lúc cố gắng chạy trốn đại tỷ đã gặp Từ Di và được chị ấy giúp. Nhưng một chuyện không may đã xảy ra...lúc chạy qua đường họ không để ý có một chiếc xe ô tô đang lao đến với một tốc độ rất nhanh. Khi phát hiện ra thì chiếc xe chỉ còn cách họ khoảng mười mét, Từ Di đã đẩy đại tỷ sang một bên và bị tai nạn...sau đó chị ấy mất. Bắt đầu từ đó Hy Thần cấm mọi người không được nhắc đến Từ Di nữa và chính thức tuyên bố đôi đầu với đại tỷ vì anh ấy nghĩ đại tỷ đã hại Từ Di. Cái vụ bàn ghế ở căng tin cũng từ đó mà ra. À cái bọn mà đột trước đuổi bắt cậu và đại tỷ là người của Hy Thần đấy.

- Tổ hiểu rồi, cảm ơn vì đã kể cho tớ nghe mọi chuyện...bây giờ tớ muốn về nhà, cậu lấy cặp về hộ tớ. - về mặt không chút biểu cảm, nó nói với Hạo Dân rồi chậm rãi đi về phía cổng sau.

- À! tối nay 7h bar Paradise.

Đó là câu nói vọng lại sau khi nó trôi qua cánh cổng.

Đưa từng bước chân chậm chạp trên con đường không một bóng người, nó đi như thế không biết đã bao lâu, thỉnh thoảng lại có một cơn gió thu thổi qua làm bay vài sợi tóc mái màu hạt dẻ. Khẽ thu mình lại trong chiếc áo khoác mỏng, nó đưa đôi mắt trống rỗng nhìn bầu trời âm đạm, và u ám.

"Cô gái đó chắc hẳn là đẹp và thuần khiết như một thiên thần...sắp mưa rồi!".

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

- Kittt...

Chiếc mô-tô đen bóng dừng trước cửa quán bar Paradise, treo chiếc mũ bảo hiểm vào gương theo thói quen, nó xuống xe và đi thẳng vào trong quán bar trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

- Quần da đen bó sát, áo phong đen, áo jacket da cũng màu đen. Đúng là chỉ có Hàn Thiên Di mới ăn mặc kín đáo thế này đi bar. - Hạo Dân nhận xét khi Thiên Di ngồi xuống bên cạnh cậu.

Vẫn giữ nguyên khuôn mặt không cảm xúc, nó lạnh lùng nói:

- Tớ đến đây để thực hiện lời hứa ban sáng, không phải đến để khoe thân...mau gọi cái thằng đã chiếm địa bàn của cậu ra đây, giải quyết nhanh còn về.

Hạo Dân quan sát nó, mắt cậu ánh lên một tia khó hiểu nhưng miệng vẫn đáp theo quán tính:

- Hắn đang ngồi ở bàn đối diện chúng ta.

Theo câu nói của Hạo Dân, nó đưa mắt nhìn cái bàn đối diện thì thấy một người khá đẹp trai, bên cạnh có một cô gái đang mời rượu. Đôi môi màu đỏ tươi khẽ nhếch lên.

- Choang!...- ly rượu trên tay cô gái kia rơi xuống đất vỡ tan, làm rượu bắn lên quần của tên con trai ngồi cạnh.

- Bốp!

Một cái tát rất mạnh giáng xuống mặt cô gái kèm theo câu chửi:

- Con đi này, mày làm gì thế hả? Uớt quần tao rồi.

- Em...em xin...xin lỗi - cô gái bật khóc nức nở hai tay chấp lại xin lỗi rồi rít.

Nó nhìn cảnh đó ánh mắt càng trở lên lạnh đến thấu xương, dùng chất giọng mỉa mai nói vọng sang bàn đối diện:

- Chỉ là không may thôi, anh đánh cô ta như vậy không thấy hèn sao?

Câu nói của nó không to nhưng mấy người ngồi gần khu vực đó đều nghe thấy. Họ dừng những câu chuyện đang nói lại chăm chú xem kịch hay sắp diễn ra.

- Nó làm đổ rượu ra quần tao, tao đánh nó thì có gì là hèn? - Tên đó nhướn mày lên hỏi nó.

- Ốc heo! con trai đánh con gái là hèn cho dù là bất cứ lí do gì. - Nó chưa kịp trả lời thì Hạo Dân đã nhanh miệng nói trước.

- Lâu rồi không gặp nhĩ ông chủ cũ. - Tên đó tỏ ra ngạc nhiên khi nhìn thấy Hạo Dân, môi khẽ nhếch lên thích thú. - Hôm nay mày lại đến diễn trò hả?

- Mày...- khuôn mặt đỏ lên vì tức giận, Hạo Dân nắm chặt tay lại thành nắm đấm, định xông lên thì bị nó chặn lại.

- Hôm nay còn mang thêm em gái xinh đẹp này đến định diễn trò gì đây? Có cần anh tìm cho một chỗ kín đáo để làm không hay là làm luôn ở đây?

Tên đó càng nói càng to, giọng nói đầy sự chế giễu. Không biết từ lúc nào nhạc trong bar tắt hẳn, mọi người bắt đầu hướng sự chú ý về phía nó và Hạo Dân.

- Mẹ kiếp! mày đừng nghĩ ai cũng khốn nạn như mày. - Hạo Dân buông một câu chửi thề, cậu sắp không kiểm soát được cơn tức nữa rồi.

Nó dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn tên con trai phía đối diện, lúc này quanh hắn đã có thêm mười tên nữa.

- Gọi người của cậu vào đi - Nó nói nhỏ chỉ đủ cho Hạo Dân nghe thấy, mắt vẫn nhìn thẳng vào tên kia.

- Em gái...em nhìn vậy...là...là có ý gì? - Tên đó giọng run run hỏi, mặt hơi biến sắc.

- Đánh Cho Mày Một Trận - Nó nhấn mạnh từng chữ một khiến đối phương sợ hãi lùi lại mấy bước.

Cùng lúc đó từ phía cửa mấy tên đàn em của Hạo Dân kéo vào, trên tay là những tuýp sắt dài tầm nửa mét.

- Bọn mày muốn gì? - trong giọng nói vẫn còn chút sợ hãi nhưng khuôn mặt tên kia đã trở lại bình thường.

- Lấy lại địa bàn - Một câu nói không thể ngắn gọn hơn.

- Để xem bọn mày có đủ khả năng không đã. Chúng mày lên bắt hai đứa kia lại cho tao.

Nhận được lệnh của đại ca, bọn đàn em bắt đầu lao vào tấn công nó và Hạo Dân.

- Choang...choang...áaaaaa...

Tiếng chai thủy tinh bị cuộc ẩu đả làm rơi xuống đất vỡ tan tành tạo thành âm thanh rất lớn cùng tiếng la hét của mọi người, quán bar sang trọng và đẹp đẽ lúc đầu đã không còn, giờ đây trông nó chẳng khác gì một bãi chiến trường.

- Cậu và người của cậu lo mấy tên này nhé, tớ phải dạy dỗ lại anh giai kia. - Sau khi đánh cho một tên bất tỉnh nó quay ra nói với Hạo Dân.

- Ok! Girl - Hạo Dân nháy mắt với nó rồi lại đánh nhau tiếp.

Nó quan sát một vòng xung quanh thấy tên đại ca đang đứng ở một góc theo dõi trận ẩu đả, khuôn mặt rất thích thú. Nhân lúc tên đó không để ý nó đi vòng ra phía sau túm lấy tay của hắn bẻ ra sau và trói hắn lại.

Đúng lúc đó có một tên lao đến đánh trộm, nó tránh sang một bên nhưng thanh sắt đập trúng vào tay nó. Tay bị đánh trúng đau buốt, nó lạnh lùng nhìn tên vừa đánh lên mình, hai chân lấy đà tung người lên đập cho tên đánh lên hai phát ngã sòng soài ra đất sau đó tiếp tục trói tên đại ca lại.

Lúc này Hạo Dân cũng lo xong mấy tên đàn em liền chạy đến chỗ Thiên Di.

- Tên này phần cậu, thích làm gì thì làm, tớ về đây - Nó nói rồi quay lưng đi ra cửa.

Nó tiến lại chiếc mô tô của mình, với lấy chiếc mũ bảo hiểm đang định đội vào thì có một bàn tay giữ lại.

- Tay em đang đau, không nên đi xe.

Chương 13

Tiết trời chớm đông se lạnh, không còn những con gió thoang thoang mát dịu nữa, thay vào đó là những con gió mạnh hơn một chút mang hơi thở của mùa đông. Những con gió đẩy những chiếc lá vàng trên cây rơi xuống đất, tạo thành một bức tranh đẹp mê hồn. Hấn ngồi lặng yên trên chiếc ghế đá ở khu vườn sau dãy nhà C, hai mí mắt khép lại che đi đôi mắt sắc lạnh, trông hấn lúc này thật hiền và đẹp như một thiên thần.

Bước từng bước nhỏ trên đám lá khô, cố để chúng không phát ra âm thanh vỡ vụn giòn tan gây ảnh hưởng đến hấn. Nó nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, hai mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt hấn, trái tim bỗng đập nhanh hơn bình thường.

- Thiên thần đang ngủ - Nó khẽ nói, hai tay vân vê cái nơ gài trên hộp quà.

- Em đang nói tôi. - một giọng nói trầm và lạnh vang lên.

"Chết tiệt! hấn không ngủ à?"

- Tôi nói gì cơ? Anh có nghe nhầm không?

Nó giả ngu quay sang hỏi hấn, vẻ mặt ngây thơ vô số tội.

- Tìm tôi có việc gì?

- À thì có cái này cho anh - nó vừa nói vừa đưa hộp quà trên tay ra trước mặt hấn.

- Đây có được coi là tỏ tình không? - hấn nhìn nó hỏi, môi khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp khiến nó đơ ra mắt mấy giây.

"Hừ! tôi biết anh là mỹ nam nhưng cũng không cần dùng nụ cười đó để quyến rũ tôi".

- Anh không có cửa đâu, cái này để thay lời cảm ơn vì đã giúp tôi thôi.

- Em có thể tự nói.

- Tôi ghét nhất là nói cảm ơn và xin lỗi. Anh là người đầu tiên được Hàn Thiên Di này tặng quà thiết nghĩ anh nên cảm thấy vinh hạnh mới phải. - nó nói mà cái mồm hơi chu lên nhìn đáng yêu vô cùng, bộ dạng đó khiến trái tim người ngồi bên cạnh kia đập lệch đi một nhịp.

- Em...- Đột nhiên hấn ngồi sát lại gần nó, cánh tay đang để trên ghế dần chuyển sang đặt lên vai nó và kéo nó lại gần.

Lúc này mặt hai người chỉ cách nhau 2cm...1,5cm...1cm...5mm..

"Hấn ta đang định làm cái quái gì vậy? mình phải đẩy hấn ra mới được...ahhh nhưng tại sao lại không giờ tay ra đẩy được"

Toàn thân nó bất động, chỉ có bộ não là vẫn đang suy nghĩ. Khoảng cách giữa hai người cứ nhỏ dần, nhỏ dần...5mm...4mm...3mm...1mm...và...

Một cảm giác mềm mại và ấm áp chạy khắp cơ thể nó, trái tim trong lồng ngực đập loạn cả lên, nó cứ thế chìm đắm vào cái cảm giác ngọt ngào ấy mà quên mất rằng đây là nụ hôn đầu của mình.

Một khuôn mặt đáng yêu cùng nụ cười tươi tắn bỗng hiện lên trong tâm trí hấn. Hấn như bừng tỉnh khỏi cơn mê, vội vàng đẩy nó ra...khuôn mặt vừa hạnh phúc vừa đau đớn, không dám nhìn thẳng vào nó, hấn quay mặt đi và nói:

- Em tốt nhất lần sau đừng có những hành động đáng yêu như thế...nếu không...tôi sẽ...

Lần đầu tiên trong mười bảy năm qua Hàn Hy Thần nói áp a áp ứng như thế nhưng rất tiếc nó lại không được chứng kiến sự kiện lịch sử này.

Thấy bên cạnh không có người đáp lại hấn liền quay lại nhìn thì chẳng thấy bóng dáng nó đâu. Khẽ lắc đầu...rồi lại dựa vào ghế và nhắm mắt lại.

- Xin lỗi em, Thiên Di.

- Aizz...điên mất...mình vừa làm cái gì thế này...tại sao lại để cho hấn kiss cơ chứ???

Hàn Thiên Di! mày đúng là điên rồi, điên thật rồi...tại sao lại không quay mặt đi cơ chứ...

- Ừch!

- Đi đứng kiểu gì thế hả?

Trong lúc đang lăm bằm nó không may đâm phải ai đó, sẵn đang bực mình nó quát thẳng vào mặt người mình vừa đâm vào mặc dù nó mới là người sai.

- Này con nhỏ đáng ghét cô đi đứng không nhìn đường lại còn quát vào mặt người khác.

Một giọng nam quen thuộc vang lên, nó liền lùi lại mấy bước và ngẩng lên nhìn cái người cao hơn mình một cái đầu. Khi đã nhận ra người trước mặt là ai, nó nhếch môi cười.

- Ô! tưởng ai hóa ra là tên lăm mồm, mặt đàn ông tính đàn bà.

Nó cũng không vừa đáp lại một câu khiến Hoàng Nguyên tức xị khói đầu.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

- Cô...cô cứ chờ đây tôi sẽ khiến cho cô không được sống yên ở cái trường này đâu.

- Rất mong chờ đấy, xem anh làm gì được tôi.

Nguyên chưa kịp đáp lại thì đã bị nó đẩy sang một bên và đi thẳng.

Sáng hôm sau.

Vừa bước chân vào lớp nó đã nhận được vô số ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của bọn con gái.

"Thật là...nếu đây không phải là trường học thì ta đã móc mắt bọn mi ra rồi, hừ"

Khuôn mặt dửng dưng như không có chuyện gì, nó nhìn lướt qua đám con gái một cái lướt bước về chỗ.

- Cái quái gì..

Nhận ra tất cả mọi người trong lớp đều đang hướng sự chú ý về mình nó thôi không nói nữa. Một vài tiếng cười khúc khích vang lên, nó quay ngoắt lại phía phát ra tiếng cười. Khuôn mặt trong phút chốc trở nên lạnh như băng.

- Ai đã làm chuyện này?

- Không...không biết. - một con nhỏ rụt rè nói.

Bầu không khí trong lớp thật lạnh lẽo, nó dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn từng đứa con gái một khiến bọn chúng sợ hãi đứng sát lại với nhau.

"Được lắm anh dám vứt xác chuột chết lên bàn của tôi, để xem tôi xử anh như thế nào".

- Trước khi tôi về lớp tốt nhất là mấy cậu nên dọn sạch và thay cho tôi cái bàn khác - nó chỉ tay vào chỗ của mình nói với đám con gái. Sau đó bước ra khỏi lớp.

Sau khi đánh một giấc ngon lành ở phòng y tế nó lững thững bước vào căng tin tìm gì đó để bỏ vào bụng. Ngồi xuống chiếc bàn màu đen với một đĩa đầy bánh sandwich và một hộp sữa, nó mặc kệ những cái nhìn tò mò bắt đầu giải quyết đĩa bánh đầy ụ kia.

- Nghe nói hôm qua con nhỏ đó gây sự với anh Nguyên, sáng nay bị anh ý vứt xác chuột chết lên bàn nên không có chỗ ngồi phải trốn học đấy.

- Con nhỏ đó cậy là người của Black nên hống hách chứ thực chất chỉ là một con nhóc tầm thường thôi.

- Tại sao nó lại là chủ nhân của chiếc ghế thứ tư cơ chứ? Chẳng có tiếng tăm gì làm sao mọi người phục.

Những tiếng bàn tán càng ngày càng to khiến nó không thể không quan tâm, đang định quát cho đám người lăm chuyen kia một trận thì có mấy đứa con gái hét lên:

- Aaa... Tam Đại Thiên Vương đến rồi, chị Bội Doanh anh Thiếu Thiên và anh Hạo Dân cũng đến nữa.

Nó liền quay lại nhìn sáu người đang bước vào, môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng tuyệt đẹp.

Chờ cho sáu người kia ngồi vào chỗ của mình, nó mới đứng lên và tiến lại quầy bán hàng, nói nhỏ vào tai cô đầu bếp và sau đó nhận một đĩa thức ăn từ tay cô. Nó bê đĩa thức ăn thẳng đến chỗ Hoàng Nguyên đang ngồi, nở một nụ cười thân thiện nói:

- Hôm qua tôi có những hành động và lời nói không phải với anh, tôi đã nhờ cô đầu bếp chuẩn bị riêng cho anh món thịt hun khói này mong anh nhận nó và bỏ qua cho tôi.

Căng tin bỗng trở nên im ắng sau câu nói của nó còn Hoàng Nguyên ngạc nhiên nhìn nó, hỏi bằng giọng đầy nghi ngờ:

- Cô mới bị sét đánh vào đầu sao?

- Tất nhiên là không.

- Thế tại sao tự nhiên cô lại mong tôi bỏ qua cho cô chuyện hôm qua.

- À thì tại tôi không muốn gặp rắc rối nữa ý mà mới cả hôm qua tôi hơi nóng nên mới hành động không suy nghĩ như thế. Hihi! anh ăn đi để nguội sẽ không ngon đâu.

- Cô không bỏ độc vào đây chứ?

- Tôi không ngu đến mức đấy đâu.

Suy nghĩ một lát Hoàng Nguyên dùng đũa lấy một miếng thịt cho vào mồm...nhai nhai và nuốt.

- Cũng ngon đấy nhưng cái này không phải thịt lợn cũng không phải thịt bò...nó là thịt gì vậy? - Hoàng Nguyên nhìn nó hỏi.

- Ày...xem ra anh cũng am hiểu về ẩm thực phết nhỉ vậy mà không nhận ra đây là thịt chuột hun khói có gia vị chính là thuốc xổ sao?

Cả căng tin đang im lặng bỗng cười ồm lên còn Hoàng Nguyên thì tức tím mặt, tay chân không thể nhúc nhích.

- Cô...cô...cô...

- À quên, đây là thịt của con chuột anh đã sai người ném lên bàn tôi đấy rất ngon đúng không?

Nói rồi nó ôm bụng cười ánh mắt vô tình liếc qua Hy Thần, thấy hắn đang nhìn mình liền đi về chỗ ngồi, hai má hơi đỏ lên.

- Di cậu đứng làm number one có thể nghĩ ra một chiêu vừa độc vừa buồn cười.- Hạo Dân vừa cười vừa nói, mặt có vẻ thỏa mãn lắm.

Ngay cả Bội Doanh và Thiếu Thiên hằng ngày lạnh lùng cũng phải bật cười.

- Đó là hậu quả của việc vứt xác chuột lên bàn em. Nhận một phái trà gấp đôi.

- Nhưng em có cần chơi ác vậy không cho cậu ta ăn thịt chuột? - Thiếu Thiên nhin cười hỏi.

- Em đâu có ác đến mức ấy đó là thịt dê mà còn thuốc xổ thì cũng có một ít.

Nó cười cười nói nhỏ chỉ đủ cho bàn mình nghe thấy. Còn Hoàng Nguyên lúc này đã chạy như bay vào nhà vệ sinh cố nôn hết miếng thịt vừa mới ăn ra.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

- Nhất định tôi sẽ không để yên cho con nhỏ Hàn Thiên Di đó.

Hoàng Nguyên đi đi lại lại trong phòng khách nhà Hy Thần, tay liên tục đưa lên lau miệng, khuôn mặt đầy tức tối.

- Cậu muốn bị bề mặt thêm một lần nữa sao? - Minh Tú đang nghịch điện thoại ngẩng lên hỏi.

- Hừ! Tại sao cô ta có thể cho tôi ăn thịt chuột cơ chứ lại còn...Ahhh! bụng tôi...

Và lần thứ n trong ngày Hoàng Nguyên phải chạy hết tốc lực vào nhà vệ sinh.

- Thần! Tôi đã sai người điều tra về Hàn Thiên Di giúp cậu. - Minh Tú bỏ điện thoại xuống, nói.

- Thế nào?

- Thiên Di bỏ nhà đi từ hai năm trước không biết vì lý do gì sau đó gặp Phan Bội Doanh và được cô ta nhận làm em gái và được lên làm phó bang chủ của Black sau một năm. Thiên Di nổi tiếng là ra tay tàn nhẫn hầu như mọi người trong giới đều biết đến cô ấy với cái tên "sát thủ đòi nợ" nhưng lại không biết mặt, cũng nhờ Thiên Di mà Black có thêm rất nhiều địa bàn kinh doanh. Đó là tất cả những thông tin tôi tìm được.

Hắn trầm ngâm không nói gì, trong đầu bỗng xuất hiện hình ảnh nó đang cười.

- Xem ra con nhỏ đó cũng chẳng tốt đẹp gì dám bỏ nhà đi bụi. - Hoàng Nguyên nói bằng chất giọng mỉa mai - Cậu không tìm được lý do cô ta bỏ nhà sao?

- Không, ngay cả người của Black cũng không biết.

- Thần! đừng bảo với tôi là cậu thích cái con nhỏ Hàn Thiên Di ấy nhé, chẳng qua là tính cách cô ta rất giống tiểu Di thôi cậu không nên làm tưởng cô ta là tiểu Di, tiểu Di ch...

- Ah Nguyên cậu bảo là có đồ gì mới cho tôi xem mà. - Minh Tú đột nhiên đứng bật dậy bịt mồm Hoàng Nguyên, cười cười nói.

- Ô ì ời ời ể ể ờ? (đồ gì tôi nói thế bao giờ?)

- Đi thôi - Tú lườm Nguyên một cái rồi kéo anh ta ra cửa và không quên quay lại nói với hắn - Tối 9h tôi sẽ qua đón cậu.

Hắn chỉ khẽ gật đầu rồi nhắm mắt lại, bắt đầu chìm vào những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

- Tại sao cậu lại bịt mồm tôi rồi kéo ra đây?

Hoàng Nguyên hỏi khi hai người đã yên vị tại một góc của bar Paradise.

- Cậu còn hỏi nữa, khó khăn lắm cái tên Hy Thần đó mới quên được tiểu Di vậy mà cậu lại nhắc đến tiểu Di trước mặt cậu ấy, nếu tôi không bịt mồm cậu lại có lẽ cậu đã phun ra câu "tiểu Di chết rồi" mất.

- Tôi chỉ muốn nhắc cậu ta đừng có làm tưởng con nhỏ đáng ghét Hàn Thiên Di đó là tiểu Di, nếu không cậu ấy sẽ càng đau khổ hơn...mà thật ra tiểu Di với Từ Di...à không có gì.

Hoàng Nguyên bỗng dưng im lặng sau câu nói của mình, ánh mắt lại hướng về nơi xa xăm nào đó. Cậu không biết rằng phía đối diện môi của Trần Minh Tú hơi nhếch lên.

9h tối bar Paradise.

- Lâu lắm rồi chúng ta mới có dịp tụ tập đông đủ như hôm nay ai không say sẽ phải trả tiền hết chỗ này. - Nó đứng dậy và nâng ly rượu màu đỏ hồng lên, nói thật to để mọi người cùng nghe thấy.

- 1,2,3, Zô...1,2,3, Zô...1,2,3, Uống - Những người có mặt tại đó cùng nâng cốc và hô thật to.

- Đại tỷ, chị định mở rộng địa bàn à? - Sau khi uống cạn ly rượu của mình nó quay sang hỏi.

- Ừm...nhưng chị chưa biết mở rộng khu nào, mỗi băng nhóm ít thì có hơn 200 mạng nhưng chúng được White bảo kê còn đông thì phải hơn 500 mạng mà chúng ta thì chỉ có gần 400 người.

- Haizz nếu ngay từ đầu chị cho em đi đánh chiếm địa bàn thay vì đi đòi nợ thì địa bàn của chúng ta đã rộng hơn bây giờ nhiều.

- Cóp!

- Ai daaa...Thiên ca sao anh lại cốc đầu em - nó dùng tay xoa xoa đầu mặt phụng phịu.

- Em lại còn trách Bội Doanh nữa, cô ấy làm thế vì không muốn em bị thương, mà ngay cả việc đòi nợ em cũng làm không xong thì đi đánh chiếm địa bàn kiểu gì.

- What? Lần nào em chả mang đầy đủ tiền về.

- Chủ nợ thuê chúng ta đi đòi tiền chứ không thuê chúng ta đánh cho con nợ nhập viện rồi cướp tiền của người ta, đã thế lại còn bắt chủ nợ phải giao cho em một phần địa bản kinh doanh thì mới đưa tiền nữa chứ.

- Thì...một mũi tên trúng hai đích còn gì. Đại tỷ chị nên dạy lại ông chồng tương này đi đừng để anh ấy cóc đầu em nữa sẽ bị giảm trí thông minh đấy.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

- Nhóc con em muốn chết hả? Mà thằng nhóc Hạo Dân đâu? mọi lần hai đứa vẫn dính lấy nhau như hình với bóng cơ mà.

Thiếu Thiên khéo léo đổi đề tài, mắt không ngừng liếc nó.

- Đại tỷ, chị xem chắc chắn anh Thiên có tật giật mình nên mới đổi chủ đề nhanh đến thế. - nó vừa nói vừa dùng ánh mắt kiêu thách thức nhìn Thiếu Thiên.

- Hai người không cãi nhau một lần/ngày thì chết sao. - Bội Doanh trừng mắt nhìn nó với Thiếu Thiên - nếu còn cãi nhau nữa tôi sẽ cho hai người ra đường ở đấy.

- Xi! em sẽ đến nhà Hạo Dân ở, ở cùng nhà với anh rể có khi chết lúc nào không hay.

Sau đó nó đứng dậy cúi chào Bội Doanh và Thiếu Thiên rồi đi ra ngoài.

- Con nhóc này thật là...cũng tại em chiều nó quá đấy.

- Nắng ám xa dần rồi...nắng ám xa dần rồi...

Vừa bước chân ra khỏi cửa quán bar thì chuông điện thoại của nó reo.

- Alo!

- Di cậu mau đến phố xxx giúp tớ...bốp...Aaa...tút...tút...tút...

Trong điện thoại vang lên tiếng gậy gỗ đập vào một vật gì đó, ngay sau đó là tiếng hét của Hạo Dân và điện thoại bị ngắt.

- Chết tiệt! - nó cắt điện thoại vào túi và chạy đến chỗ chiếc Audi A8 đỗ gần đấy.

"Hạo Dân cậu đừng có xảy ra chuyện gì nếu không tớ sẽ...Ahhhh! điên mất"

Khuôn mặt nó trông thật đáng sợ, ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng về phía trước. Chiếc xe màu trắng bạc phóng như bay trên con đường đã thừa người.

Kíttt...

Chiếc xe dừng lại ở đầu một con ngõ nhỏ, tín hiệu GPS trên điện thoại của Hạo Dân phát ra rừr con ngõ này. Nó vội lấy chiếc côn nhị khúc ở băng ghế sau rồi mở cửa xuống xe.

Con ngõ nhỏ vắng tanh, không có một tia sáng. Đi được một đoạn nó nghe thấy tiếng người đang nói chuyện và ánh sáng mờ mờ phát ra chỗ khúc ngoặt trong con ngõ. Cố gắng đi thật nhẹ nhàng để không bị phát hiện, nó đứng sát vào bức tường chỗ khúc ngoặt, từ từ nghiêng đầu ra quan sát phía trước.

Trước mặt nó là một khu đất trống cỏ mọc um tùm, có một khu nhà đang thi công và có vài tên to con đang đứng canh ở đó.

"Chết tiệt! chả có cách nào để lên vào đó mà không chạm mặt mấy tên kia cả" - mặt nó khẽ nhăn lại suy nghĩ - "Đành liều vậy"

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Nắm chặt chiếc côn trong tay, nó từ từ tiến đến gần khu nhà trước mặt. May mà có đám cỏ dại cao nên nó dễ dàng tiến vào trong mà không bị phát hiện. Khi đã gần đến chỗ khu nhà hoang, nó nhặt một viên đá và ném về phía mấy tên đứng canh.

- Ai? - một trong mấy tên đó quát lên.

Nó lại tiếp tục ném thêm mấy viên đá nữa về phía chúng rồi lùi lại mấy bước.

- Mày ra kiểm tra xem - vẫn là giọng nói của tên lúc trước.

Tiếng bước chân ngày một gần hơn, nó nhẹ nhàng lùi sang một bên tránh tầm nhìn của tên vừa bước vào trong đám cỏ dại và vòng ra sau hắn.

- Bụp! - nó dùng chiếc côn đập mạnh vào đầu tên đó khiến hắn ngã lăn ra đất bất tỉnh và cứ như thế nó hạ được hết mấy tên đứng canh ở ngoài.

Tiến gần lại căn phòng phát ra ánh sáng, nó ghé mắt nhìn qua lỗ hờ trên cửa sổ. Có khoảng 20 tên đứng xung quanh phòng, ở giữa phòng là Hạo Dân cùng mấy tên đàn em đang bị trói dưới đất, mặt mày thâm tím.

- Đại ca xử lí bọn này thế nào bây giờ?

Một tên đứng gần Hạo Dân lên tiếng hỏi và nó giật mình nhận ra đó chính là tên béo lần trước đuổi bắt nó và đại tỳ.

- Gọi cho Black nói chúng ta muốn trao đổi, hẹn gặp Phan Bội Doanh. - một giọng nói khàn khàn cất lên trong căn phòng nhỏ phía cuối phòng.

"Vẫn còn người nữa, tên cầm đầu" - nó trầm nghĩ.

- Không cần gọi. - nó đẩy cửa bước vào trong - Muốn trao đổi gì thì nói với tao.

- Thiên Di - Hạo Dân ngẩng lên nhìn nó.

- Dân! cậu không sao chứ? - nó chạy lại chỗ Hạo Dân và quỳ xuống.

- Đau muốn chết- Hạo Dân nhăn mặt nói.

Lúc này nó mới để ý tay trái của Hạo Dân buông thõng xuống, máu chảy dọc theo cánh tay.

- Tay cậu? - nó khẽ chạm vào cánh tay của Hạo Dân, đôi mắt tối sầm lại, từ người nó tỏa ra một luồng khí lạnh đến thấu xương.

- Nói! Ai Đã Đánh Cậu Ấy? - nó đứng bật dậy và túm lấy cổ áo tên béo gần giọng hỏi.

- Dạ...tôi...tôi...

- Là tao. - Một tên to con có một vết sẹo trên mặt bước đến gần nó nói.

Nó từ từ quay đầu lại, ánh mắt sắc lạnh lướt qua người tên mặt sẹo, lấy chiếc côn gài ở thắt lưng ra vụt thẳng vào mặt tên đó. Khi chiếc côn gần chạm vào mặt tên mặt sẹo thì bị hắn nắm chặt lấy, nhân cơ hội đó nó nắm chặt đầu còn lại của chiếc côn đu người ra phía sau.

Tên mặt sẹo cao hơn nó một cái đầu, tình thế có vẻ bất lợi cho nó.

- Bụp! - nó đá thật mạnh vào chân mặt sẹo khiến hắn khụy xuống và nhanh chóng vòng tay ra trước người hắn nắm chặt hai đầu côn kéo giật ra sau. Cổ tên mặt sẹo bị kẹp chặt đến không thở nổi, hắn cố gắng vùng vẫy nhưng không thể thoát ra. Khi thấy hắn không còn vùng vẫy nữa nó mới thả tay ra rồi dùng lực thật mạnh kéo ngược cánh tay trái của hắn ra sau.

- Rắc!!!!...Aaaaaa...- cùng với tiếng xương gãy tiếng hét đau đớn của tên mặt sẹo.

Tất cả những người vừa chứng kiến cảnh tượng vừa rồi không hẹn mà cùng lùi lại, ai cũng nhìn nó với ánh mắt run sợ.

- Muốn trao đổi gì thì nói nhanh.- Nó hướng về phía căn phòng nhỏ, nói lớn.

- Đòi người lấy địa bàn kinh doanh. - giọng nói khàn khàn lại vang lên

- Hừ! thả người hoặc là chết. - Nó nhếch môi cười, giọng nói tỏ rõ sự đe dọa.

- Nhóc con hôm nay chỉ có một mình mà đòi đấu lại bọn này?
- Tao nói rồi một là thả người hai là đánh nhau với tao, còn chuyện trao đổi, không có cửa đâu.
- Bọn mày lên bắt con nhỏ đó lại cho tao.
- Đại...đại ca con nhỏ đó...

Tên béo đứng cạnh Hạo Dân nhìn nó nói giọng run run, chưa kịp nói hết câu đã bị nó đá cho ngã lăn ra đất bất tỉnh. Những tên còn lại liếc nhìn nhau rồi đồng loạt xông lên.

20 phút sau, tất cả bọn chúng bị nó đánh cho nằm la liệt dưới đất, đứa thì bất tỉnh đứa thì quần quai vì đau. Nó lạnh lùng nhìn quanh phòng một lần nhếch môi tạo thành đường cong hoàn mỹ.

- Đây là cái giá phải trả vì đã đánh người của Black, lần sau có việc gì thì tìm Hàn Thiên Di này nói chuyện. Nếu còn động vào người của Black một lần nữa tao sẽ san phẳng địa bàn của bọn mày ra đấy.

Sau đó nó quỳ xuống cúi trời cho Hạo Dân và mấy tên đàn em. Đúng lúc nó đỡ Hạo Dân đứng dậy thì có một tên từ bên ngoài xông vào, Hạo Dân đẩy nó ra nhưng nó lại bám chặt lấy cậu, nghiêng răng nói:

- Cậu thử đẩy tớ ra xem.
- Bụp!

Nó xoay người đỡ cú đánh đó cho Hạo Dân.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Hàng lông mi dài cong vút rung nhẹ, nó chớp chớp mắt mấy lần cho quen với ánh sáng rồi mới mở hẳn ra. Trước mắt nó là cái trần nhà màu trắng, mùi thuốc sát trùng nồng nặc. Nó chống tay để ngồi dậy nhưng không được, đầu nặng trĩu và đau như búa bổ.

- Em nên nằm yên thì hơn.

Một giọng nói trầm và lạnh vang lên bên tai. Nó từ từ quay sang phía phát ra tiếng nói thì thấy hắc đang ngồi đó, đôi mắt lạnh thường ngày giờ đây ngập tràn sự lo lắng. Nói gây ra mấy giây và cảnh hắc hôn nó lại hiện lên trong đầu như một thước phim quay chậm, tự nhiên nó muốn thử lại cảm giác ấm nóng và mềm mại lúc môi hắc chạm vào môi nó. Khuôn mặt nhợt nhạt bỗng chốc đỏ bừng lên, trái tim nhỏ bé nhảy tung tung trong lồng ngực.

"Chết tiệt Hàn Thiên Di mày đang nghĩ cái quái gì thế này??? Phải bình tĩnh, thật bình tĩnh"

- Hạo Dân đâu? - nó cố gắng dùng chất giọng tự nhiên nhất để hỏi.
- Về nhà rồi. - Ánh mắt hắc khi nghe nó hỏi câu đó có chút khác lạ nhưng ngay sau đó lại trở về vẻ lạnh lùng thường ngày.
- Cậu ấy bị thương có nặng không? - giọng như không nhận ra sự khác lạ đó, nó vẫn tiếp tục hỏi.
- Gãy tay bó bột, nhẹ hơn em.
- Anh đang tiết kiệm chữ đấy à?

Nó đến phát bực vì cách trả lời cộc lốc của hắc nhưng ngay sau câu nói to hơn mức bình thường đó nó vội vàng giơ tay lên ôm đầu vì một cơn đau ập đến. Hắc cũng đưa tay lên xoa xoa đầu nó, ánh mắt đã bớt lạnh đi một chút, môi hơi nhếch lên.

- Mấy ngày này em không nên vận động mạnh cũng không nên nói nhiều hoặc nói to, sẽ bị đau đầu.

Nó lại ngậy ra nhìn hắc, trái tim vừa mới đập đều lại bắt đầu nhảy tung tung lên.

- Đừng có ngậy ra như thế để tôi đỡ em ngồi dậy.

Lần này thì hắc đã cười thật, một nụ cười đẹp hơn hoa, một nụ cười tỏa nắng.

Khi thoát khỏi sức mê hoặc chết người của nụ cười đó, nó giật mình nhận ra hân đã đứng sát bên mình và đang từ từ cúi xuống, một tay luồn qua gáy nâng đầu nó dậy, một tay dựng cái gối lên để nó dựa vào. Mùi hương bạc hà mát lạnh tràn vào mũi nó thật dễ chịu và giọng nói trầm lạnh đầy mê hoặc vang lên bên tai:

- Muốn tôi hôn em lần nữa?

"Cái...cái gì chứ hân...hân đang quyến rũ mình sao??? Thật là...điên mất!!!" Mặt nó đỏ bừng lên, miệng lắp bắp:

- Ai...ai thêm...hôn anh...anh chứ! - nó nói rồi quay ngoắt sang phía khác để hân không nhìn thấy khuôn mặt đã đỏ như quả cà chua của mình.

- Muốn ăn gì tôi đi mua? - hân khẽ nhếch môi cười rồi đòi chủ đề.

- Ừm...cơm cuộn rong biển và bánh gạo cay, thêm một ly capuchino nữa.

- Em đang ốm chỉ được ăn cháo.

Nó đang cười thầm vì được ăn một bữa ngon thì hân chốt lại một câu làm nó tụt hết cả cảm xúc, liền quay ra lườm hân và quát với âm lượng vừa đủ:

- Vậy anh còn hỏi tôi làm gì?

- Hỏi cho có.

Dứt lời hân mở cửa phòng đi ra ngoài, để lại nó đang nghiêng răng kèn kẹt vì tức.

Khoảng 5 phút sau hân quay lại với một bát cháo nghi ngút khói trên tay và đặt xuống chiếc bàn bên cạnh giường.

- Em mau ăn đi còn uống thuốc.

Mặt nó đột nhiên nhẵn lại, người khẽ run lên, không dám nhìn vào mắt hân nó ngượng ngùng nói:

- Anh có thể giúp tôi...vào nhà vệ sinh không?

Vừa mới dứt lời thì nó đã thấy mình được nhắc bổng lên, đầu tựa vào ngực hân. Trái tim đập thình thịch trong lồng ngực, nó ngước lên nhìn hân, sợ hân nghe thấy tiếng tim mình đập quá mạnh. Thình thịch! Thình thịch! "Hình như tim hân cũng đang đập rất mạnh" - Nó nghĩ và khẽ mỉm cười, một nụ cười tràn ngập hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

- Cạch!

Nó mở cửa nhà vệ sinh rồi vịn vào tường bước đi, sau khi giúp nó vào nhà vệ sinh hân đã ra ngoài nghe điện thoại.

"Rốt cuộc thì đầu mình bị sao mà đau như thế này, đến đi cũng không đi nổi. Hay là mình bị chấn thương sọ não T.T, mình chưa muốn chết đâu, còn chưa tìm được bố mẹ mà." - một dòng suy nghĩ ngớ ngẩn đột nhiên xuất hiện trong đầu khiến mặt nó tái nhợt, cả người đang đi chuyển chậm ngang sân cũng dừng lại dựa hân vào tường. Hàn Thiên Di luôn tỏ ra bất cần nhưng thực chất rất sợ chết.

Hân từ ngoài bước vào nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của nó liền vội vàng chạy đến, hỏi:

- Không sao chứ?

- Hàn Hy Thần, anh nói thật đi có phải tôi bị chấn thương sọ não không? - nó túm lấy tay hân, mặt hết sức nghiêm túc hỏi.

- Đầu em bị tụ máu nên mới đau, một tuần nữa sẽ hết.

Hân nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nó không kiềm chế được nở một nụ cười. Vậy mà hân cứ tưởng nó bị đau ở đâu, hóa ra là sợ chết.

Hân lại vòng tay nhắc bổng nó lên đi về giường, khi chỉ còn cách cái giường hai bước chân thì cửa phòng bật mở, có ba người từ bên ngoài bước vào. Hân nghe tiếng cửa mở liền quay lại, nó vẫn nằm gọn trên tay hân.

- Hai người...

Hạo Dân nhìn thấy cảnh tượng đó thì đứng khựng lại, dùng cánh tay không bị thương chỉ về phía nó và hấn. Bội Doanh và Thiếu Thiên cũng dừng lại ngạc nhiên nhìn hai người bọn nó. Hấn chỉ nhún vai một cái rồi quay lại đặt nó xuống giường, đặt bát cháo vào tay nó sau đó đi ra ngoài.

Chờ cho Hy Thần đi khuất, Hạo Dân mới chạy lại ngồi bên cạnh nó, mồm hỏi liến thoắng:

- Cậu với Hân Hy Thần có quan hệ gì? Tại sao anh ta lại bế cậu? Anh ta ở đây từ khi nào? Hai người không xảy ra chuyện gì chứ?...
- Cậu hỏi xong chưa? - nó nhìn Hạo Dân vẻ ngán ngẩm rồi quay sang nhìn Bội Doanh với Thiếu Thiên - tên này đúng thật là...

Nhưng hai người họ cũng nhìn nó với ánh mắt đầy thắc mắc.

- Ba người sao lại nhìn em với ánh mắt như vậy?...thôi được rồi em sẽ kể cho mọi người nghe nhưng trước tiên mọi người phải trả lời em mấy câu hỏi trước đã.
- Ok! - cả ba người cùng đồng thanh.
- Tại sao tớ lại ở đây? - nó nhìn Hạo Dân hỏi vì cậu ta là người biết rõ mọi việc nhất.
- Tối hôm đó sau khi cậu bị đánh ngất thì Hy Thần đến, anh ta đã đưa cậu và tớ vào viện.
- Và?
- Anh ta đưa cậu đến phòng cấp cứu chờ đến khi bác sĩ bảo cậu không có vấn đề gì mới về. Sau đó cậu hôn mê hai ngày, tớ với đại tỷ và anh Thiên thay nhau trông cậu, tớ vừa mới về cách đây hai tiếng để thay đồ.
- Vậy...trong hai ngày tớ hôn mê...hắn có đến không?
- Cái đó thì không biết, anh ta ghét phải chạm mặt bọn này...nào bây giờ kể cho mọi người nghe chuyện của cậu với anh ta đi.
- Trước đây hắn từng giúp tớ nên có thể coi là quen biết. Lúc nãy tỉnh dậy đã thấy hắn ở đây rồi sau đó thì hắn đi mua cháo cho tớ và cảnh mọi người vừa nhìn thấy là do hắn giúp tớ đi vệ sinh thôi. Chẳng có quan hệ gì đặc biệt cả.

Nó nói mà tâm trí cứ đề đi đâu, ba người kia sau đó hỏi cái gì nó cũng chẳng rõ chỉ gật bừa cho qua.

"Hân Hy Thần, có phải tôi thích anh rồi không?"

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Một buổi sáng như bao buổi sáng khác, trời xanh mây trắng gió nhẹ, nó đang say giấc trên chiếc giường nhỏ trong bệnh viện. Những tia nắng sớm nghịch ngợm xuyên qua lớp cửa kính chiếu vào mặt nó như muốn vuốt ve làn da trắng hồng không tí vết.

Hàng lông mi dài cong khê chớp, mí mắt dần được kéo lên để lộ đôi mắt sâu thẳm màu đen. Đôi môi đỏ mọng như trái sori hơi mím lại, nó giơ tay vươn vai cho đỡ mỏi. Toàn bộ những hành động đó đều được thu vào ánh mắt của hấn. Nó cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên vì sự xuất hiện của hấn trong phòng bệnh vào lúc sáng sớm như thế này, mấy ngày nay sau khi tỉnh dậy nó đã thấy hấn ngồi ở chiếc ghế bên cạnh giường rồi và đang chăm chú nhìn nó.

"Hấn không đi học sao? Tối qua chờ đến 12h đêm vẫn không thấy đến nhưng sáng tỉnh dậy đã thấy hấn ở đây rồi. Không được, tối nay nhất định phải đợi hấn đến"

- Còn suy nghĩ gì nữa mau đi vệ sinh cá nhân đi, tôi đưa em đi ăn sáng. - đột nhiên hấn lên tiếng làm nó giật cả mình.
- Tại sao anh cứ thích làm tôi bị giật mình vậy hả? Từ lúc tôi tỉnh dậy đến giờ chẳng nói chẳng rằng sao không im lặng luôn đi. - nó vừa xuống giường vừa lăm bắm chỉ đủ cho mình nghe thấy, mắt liếc hấn một cái rồi mới đi vào nhà vệ sinh.

- Hôm nay ăn món khác đi tôi không ăn cháo nữa đâu. - nó lắc lắc tay hấn trưng ra bộ mặt nũng nịu.
- Chờ ra viện tôi sẽ đưa em đi ăn, còn bây giờ vẫn phải ăn cháo.

- Không! năm ngày rồi tôi không nuốt nổi nữa đâu.

"Hàn Thiên Di, tại sao mày lại trở nên yếu đuối trước mặt hắn thế này, mày muốn ăn gì là quyền của mày cơ mà"

Trong đầu suy nghĩ là thế nhưng tay vẫn xúc từng thìa cháo cho vào mồm, khuôn mặt nó méo xẹo vì lại phải nuốt hết bát cháo chán chết trước mặt.

Sau khi ăn xong, hắn đưa nó ra khu vườn phía sau nhà ăn đi dạo. Từng cơn gió nhẹ đùa nghịch với mái tóc ngắn màu hạt dẻ, ánh mắt nó dừng lại ở một đôi vợ chồng đang chăm sóc đứa con nhỏ. Một cảm giác gì đó dâng lên trong lòng, nó thôi không nhìn về hướng ấy nữa và tiếp tục đi về phía trước.

- Anh đã từng nói với tôi hãy sống thật với cảm xúc của bản thân...anh nghĩ tôi có làm được không?

- Ai cũng có thể làm được nếu muốn. - hắn có chút ngạc nhiên trước câu hỏi của nó nhưng vẫn nhanh chóng trả lời.

- Nhưng anh cũng đâu có sống thật với cảm xúc của mình, anh lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng trước mặt mọi người, vậy thì tại sao lại muốn tôi sống thật?

- Vì tôi không muốn em trở nên vô cảm giống như tôi. - trong mắt hắn lóe lên một tia đau đớn nhưng ngay sau đó trở về trạng thái lạnh lùng thường ngày.

- Anh không vô cảm...chỉ là anh đang giấu đi cảm xúc thật của mình thôi, còn tôi, tôi buộc phải sống như thế vì tôi chỉ có một mình, tôi không có...gia đình. - nó nhìn thẳng vào mắt hắn nói như muốn tìm kiếm một điều gì đó, giọng nói như lạc hẳn đi.

"Anh đang giấu đi những cảm xúc về chị ấy..."

10h đêm, hành lang bệnh viện vắng tanh, nó thò đầu ra khỏi phòng quan sát trái phải trước sau rồi mới đẩy hẳn cửa bước ra. Trên người khoác một chiếc cardigan mỏng, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai che mắt nửa khuôn mặt, nó dón dến đi từng bước như sợ có ai phát hiện. Bệnh viện cấm thăm bệnh và cấm bệnh nhân ra ngoài sau 10h đêm còn nó thì tự nhiên thấy thèm ăn ốc xào nên định lên ra ngoài mua. Vì thang máy có camera nên nó đành đi thang bộ, cũng may là nó nằm ở tầng 3 chứ ở tầng 10 chắc khỏi ăn luôn.

20p sau nó đã có mặt ở quán ốc xào và gọi một đĩa to tướng. Đang ăn ngon thì một giọng nói đầy nũng nịu lọt vào tai nó.

- Hy Thần, tại sao anh cứ đến bệnh viện hoài vậy, toàn bỏ em giữa lúc đang đi chơi.

Không biết là do quán tính hay là do linh cảm, nó ngẩng lên nhìn về phía phát ra tiếng nói. Ánh mắt bỗng trở nên sắc lạnh khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt. Một con nhỏ nào đó đang bám lấy tay hắn, khuôn mặt nũng nịu tỏ vẻ đáng thương, ngay trước chỗ nó đang ngồi. Chẳng hiểu sao nó lại cảm thấy khó chịu, tay cầm đĩa vò ốc hất thẳng về phía hai người trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

- Cái quái gì thế này?

Con nhỏ đó hét ầm lên khi bị đồng vò ốc không biết từ đâu bay thẳng vào người, nó nhếch môi cười, giả vờ nói:

- Ôi! tôi không để ý, cô không sao chứ?

- Hừ! cô không có mắt nhìn à? - con nhỏ đó nói mà mắt cứ lờm nó.

- Không phải tôi không có mắt mà do cô đứng không đúng chỗ, mau biến ra chỗ khác để tôi còn ăn.

- Cô...

Con nhỏ đó không cãi lại được liền xông đến trước mặt nó, tức giận hỏi:

- Rõ ràng là cô cố ý, muốn gây sự đánh nhau hả?

- Tôi không thừa hơi và cũng không rảnh đến nỗi đi gây sự với cô. Ngoài ra tôi rất ghét bị làm phiền khi đang ăn. - nó nói mà mắt thì nhìn chằm chằm vào Hy Thần, trong ánh mắt có một chút tức giận và một chút tổn thương.

- Hừ! con ranh này...

Con nhỏ trước mặt chưa kịp nói hết câu nó đã quay lưng bỏ đi, trước khi đi không quên giả tiền cho bà chủ quán.

"Hàn Hy Thần, đồ đáng ghét, anh dám bắt cá hai tay" - nó vừa đi vừa nghĩ, mặt nhìn như kiểu muốn xông vào xé xác ai đó, hai tay thì nắm chặt lại. Cũng chẳng thèm để ý mình đang đi ngược lại với đường về bệnh viện.

- Em đang ghen?

Giọng nói trầm lạnh quen thuộc bỗng vang lên bên tai, nó bất giác đứng khựng lại, mặt đăm chiêu suy nghĩ "Ghen! Mình đang ghen với con nhỏ vừa nãy sao??? Aaa! điên mất thôi. Không thể để cho hấn cười mình".

- Tại sao tôi phải ghen?

- Vậy tại sao lại tức giận?

- Tôi...tôi không... - nhìn về mặt lúng túng của nó hấn thôi không hỏi nữa, liền đổi chủ đề:

- Em định trốn viện?

- Anh không thấy tôi đang về bệnh viện đây à?

Hấn nhún vai một cái, nói: - Bệnh viện ở hướng ngược lại.

Lúc này nó mới để ý là mình đã đi nhầm đường liền quay ngoắt lại, nồm cổ nói một câu chống chế:

- Tôi chỉ định đi dạo chút thôi bây giờ sẽ về bệnh viện.

Lúc này do sức hút của ốc xào nên nó đi với tốc độ ánh sáng, cũng chẳng cảm thấy lạnh còn bây giờ thì đi chậm như rùa vì từng cơn gió đêm cứ ập vào người nó, lạnh buốt. Đôi môi tím lại vì lạnh, nó lại vừa mới ốm dậy, cơ thể không khỏe như bình thường. Bỗng nhiên có một bàn tay ấm áp chạm vào tay nó, cả người như có một luồng điện chạy qua.

- Để tôi cõng em.

- Sao anh không khoác áo cho tôi giống trong phim ấy? - nó nhìn hấn đầy thắc mắc - Nam chính chỉ cõng nữ chính khi cô ấy bị thương hoặc say rượu thôi chứ.

- Đưa áo cho em mặc cũng chẳng cần được gió lạnh còn khi cõng tôi có thể chắn gió cho em.

Nó khẽ mỉm cười rồi leo lên lưng hấn, hai tay vòng ra trước ôm cổ hấn. Mùi bạc hà mát lạnh thoang thoảng dễ chịu.

- Hy Thần...anh có thể kể cho tôi nghe về gia đình anh không?

- Gia đình tôi! Tại sao?

- Vì tôi muốn biết.

Im lặng một lát hấn mới lên tiếng, trong giọng nói có gì đó khác lạ.

- Tôi không có gia đình...và tôi cũng luôn ước rằng mình có một gia đình.

Khi nghe thấy câu trả lời của hấn, nó cảm thấy lòng mình nặng trĩu, cảm giác ấy thật khó chịu. Một giọt nước mắt nóng hổi rơi ra từ khóe mắt nó, bao lâu rồi? Nó chẳng còn nhớ lần cuối cùng mình khóc là khi nào. Cuộc sống mới buộc nó phải giấu đi những giọt nước mắt yếu đuối, buộc nó phải trở nên lạnh lùng tàn nhẫn. Rồi vô số những giọt nước mắt trong suốt như pha lê thì nhau rơi xuống khiến khuôn mặt xinh đẹp ướt đẫm, nó chỉ có thể im lặng để cho những giọt nước mắt rơi ướt vai áo hấn. Trái tim như bị hàng vạn cây kim đâm vào, đau nhói, lồng ngực quặn thắt lại, nó ước mình có thể gào lên thật to để giảm bớt sự đau đớn kia nhưng không thể.

- Em khóc vì thương hại tôi?

- Không...hức...không phải...hức...thương hại...hức...mà là...hức...đồng cảm - Câu nói của nó bị đứt quãng vì tiếng nấc.

Hấn nhẹ nhàng thả nó đứng xuống rồi quay người lại kéo nó vào lòng và cúi xuống, đặt môi mình lên môi nó.

Cảm giác ấm áp và mềm mại giống như lần đầu tiên vừa lạ vừa quen khiến nó ngừng khóc, đôi mắt ướt đẫm nước từ từ khép lại, chìm đắm vào cảm xúc ngọt ngào kia.

"Tôi không muốn nhìn thấy em khóc Hàn Thiên Di".

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

Hai năm trước.

Hỷ Thần bước đi thật chậm trên con phố nhỏ, đã qua một tháng kể từ ngày Tử Di mất, trong một tháng đó hắn chẳng khác nào một tên nghiện rượu. Hắn uống liên tục từ sáng đến đêm, uống nhiều đến nỗi dạ dày cũng bị xuất huyết. Nhưng rồi hắn nhận ra rằng, càng uống đầu óc hắn càng trở nên tỉnh táo, hình ảnh của những ngày tháng đã qua lại tràn đầy tâm trí hắn. Vậy là hắn không uống nữa, thay vào đó hắn đi dạo vào ban đêm, những cơn gió đông lạnh buốt giúp hắn làm tê liệt những cảm xúc, như vậy sẽ không đau nữa.

Đôi mắt lạnh cùng với cái nhìn dừng đọng, hắn nhìn lướt qua một cô bé có mái tóc dài màu hạt dẻ đang bị một đám lưu manh trên chóc. Khuôn mặt dính đầy cát bẩn nhưng vẫn không làm mất đi vẻ đẹp của cô. Cô bé ấy đưa ánh mắt sợ hãi nhìn về phía hắn như muốn cầu xin hắn giúp nhưng hắn chỉ nhìn cô đứng một giây rồi dừng đọng bước qua.

- Dừng tay

Một giọng nói lạnh như băng cất lên khi một tên trong đám lưu manh định giơ tay đánh nó. Hai tên đang giữ nó liền thả tay ra và quay lại phía phát ra tiếng nói.

- Định làm anh hùng hả người đẹp? - một tên lưu manh hỏi với giọng cợt nhả.

- Tao không định làm anh hùng, cũng không muốn làm anh hùng, tao là con gái mà nhưng bây giờ không làm không được.

- Ranh con! mau biến đi đừng có can thiệp vào chuyện của bọn tao hay mày muốn chơi với bọn tao thay con bé này?

- Để xem chúng mày có đủ trình độ để chơi với tao không đã. - Đôi môi cô gái khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười vừa khinh bỉ vừa thích thú.

- Mày to mồm..

Tên lưu manh chưa kịp nói hết câu đã bị ăn một đấm ngã lăn ra đất không đứng dậy được. Bốn tên còn lại thấy vậy đồng loạt xông vào nhưng cũng chịu chung số phận với tên kia. Sau khi giải quyết xong đám lưu manh, cô gái ấy tiến lại phía nó, nở một nụ cười dịu dàng.

- Em không sao chứ?

- Dạ không! - nó vừa nói vừa lắc lắc đầu, mặt cúi gằm xuống, người run lên bần bật.

- Em còn nhớ chị không? - cô gái nhẹ nhàng hỏi.

Nó từ từ ngẩng đầu lên nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt thoáng vẻ ngạc nhiên rồi gật gật đầu.

- Hôm trước sau khi em giúp chị chạy thoát khỏi đám người đó chị đã quay lại tìm em nhưng không thấy, không ngờ hôm nay lại gặp em ở đây.

Sáng hôm trước, lúc nó đang đi tìm việc làm thì gặp một cô gái rất xinh đẹp bị một đám người đuổi theo từ phía xa, trên tay chúng cầm gậy sắt và côn, miệng liên tục hét lên "Bắt lấy nó!". Nó vội kéo tay cô gái kia lại và chỉ vào con ngõ nhỏ mà mình vừa mới từ đó ra, nói:

- Con ngõ này thông với đường lớn, chị mau chạy đi em sẽ đánh lạc hướng đám người kia cho.

Cô gái khẽ gật đầu với nó rồi chạy nhanh vào con ngõ nhỏ. Khoảng 2 phút sau thì đám người kia đuổi đến nơi, chúng chặn nó lại hung dữ hỏi:

- Đưa con gái vừa nói chuyện với mày đâu?

- Cô ấy chạy vào ngõ này rồi, các anh có thể chặn đầu ở ngõ trên kia. - Nó vừa nói vừa giơ tay chỉ bừa vào một con ngõ gần đấy.

Đám người kia không nói gì nữa vội vã đuổi theo, nó cũng nhân cơ hội đó chạy đi thật nhanh, vừa chạy vừa dùng tay lau mồ hôi trên trán.

- Mau đi thôi, nơi này không nên ở lại lâu.

Cô gái kia kéo tay nó đi khiến nó giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ. Nó không giằng tay ra mà chỉ im lặng đi theo cô gái kia, không hiểu sao nó cảm thấy an toàn khi ở với cô gái này. Đây có lẽ là người đầu tiên đối xử tốt với nó từ khi nó sinh ra.

- Chị là Phan Bội Doanh, em tên gì? - cô gái hỏi khi cả hai đã lên xe ô tô.

- Em là Thiên Di.

- Vậy em tại sao lại đi linh tinh vào ban đêm thế không về nhà à?
 - Em không còn nhà để về nữa, em bỏ khỏi nhà bố mẹ nuôi còn bố mẹ đẻ thì chẳng biết là ai.
- Bội Doanh cho xe đáp vào lề đường sau đó quay sang nắm lấy tay nó, mừng rỡ nói:
- Vậy Em hãy làm em gái nuôi của chị đi, về nhà ở với chị, chị sống một mình rất chán.
 - Em...em...
 - Coi như là em đồng ý rồi nhé, bây giờ chị sẽ đưa em về thẳng nhà chị luôn.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Chiếc Ferrari 458 Italia Spider màu đỏ dừng lại trước cổng ngôi biệt thự số 2031, cánh cổng tự động mở ra và chiếc xe phóng thẳng vào gara.

Cái cảm giác sợ hãi ban nãy còn chưa lắng xuống khiến cả người nó run rẩy như cây lau trước gió, cúi đầu bước theo sau Bội Doanh vào nhà.

- Huyệt! - nó đâm phải một ai đó, vội lùi lại mấy bước.
 - Xin...xin...lỗi! - Vẫn không dám ngẩng đầu lên, nó lắp bắp nói.
 - Chị! đây là ai vậy? - một giọng con trai ngạc nhiên hỏi.
 - Em gái chị. - Bội Doanh vui vẻ trả lời sau đó kéo tay nó lên tầng, vừa đi vừa nói:
 - Gọi Thiên và mọi người ra phòng khách lát nữa chị sẽ giới thiệu con bé với cả nhà.
- Lên đến tầng hai, Bội Doanh dẫn nó vào căn phòng đầu tiên bên phải, nhẹ nhàng nói:
- Đây sẽ là phòng của em, nó đối diện với phòng của chị nếu có gì cần cứ sang nói với chị. À em cũng có thể sắp xếp lại căn phòng theo ý của mình muốn mua thêm gì thì bảo với chị còn bây giờ em đi tắm và thay đồ đi, sau đó xuống nhà để chị giới thiệu với mọi người.
 - Vâng!

30p sau.

Nó chậm rãi bước từng bước xuống cầu thang, ánh mắt đầy sự hoang mang và lo lắng. Nó sẽ sống cùng với những con người xa lạ này sao? Nó không biết nữa, trong lòng cảm thấy hoang mang cực độ.

Khi bước chân vào phòng khách, nó thấy có tất cả 6 người, họ đang ngồi uống trà và cười nói vui vẻ với nhau. Vừa nhìn thấy nó, Bội Doanh nhanh chóng đứng dậy kéo nó đến ngồi bên cạnh.

- Giới thiệu với mọi người đây là em gái nuôi của cháu, từ bây giờ con bé sẽ là thành viên mới của gia đình ta.

Bội Doanh giới thiệu nó với mọi người sau đó lại chỉ từng người giới thiệu với nó. Trong 6 người trừ Bội Doanh nó đã biết ra còn có Thiếu Thiên - chồng chưa cưới của Bội Doanh, hai người họ hơn nó một tuổi, người nó vừa va phải lúc nãy là Hạo Dân - em họ của Bội Doanh bằng tuổi nó, ông quản gia có khuôn mặt phúc hậu tên Lâm và vợ với con gái ông - bà Lan và chị Xuân làm giúp việc. Mọi người đều có vẻ rất vui vì sự xuất hiện của nó trong ngôi nhà này.

Từ đó nó ở lại nhà Bội Doanh, mọi người đối xử với nó rất tốt, Bội Doanh luôn quan tâm và chăm sóc nó, Thiếu Thiên lạnh lùng nhưng cũng rất quan tâm nó, vợ chồng bác quản gia coi nó như con gái và Hạo Dân thì luôn lắng nghe tâm sự của nó và chọc nó cười.

Hạo Dân đã kể cho nó nghe về Bội Doanh và Thiếu Thiên. Bố mẹ Bội Doanh và bố mẹ Thiếu Thiên mất từ năm hai người họ học lớp 8 trong một vụ tai nạn máy bay, để lại cho họ gia sản vô cùng lớn. Thiếu Thiên là con trai bạn thân của mẹ Bội Doanh, vừa là bạn thanh mai trúc mã vừa là chồng chưa cưới nên hai người luôn ở bên cạnh nhau như hình với bóng. Hai người họ là dân anh chị có tiếng trong thành phố, họ quản lý rất nhiều địa bàn kinh doanh bao gồm: khách sạn, nhà hàng và quán bar. Họ mới thành lập một bang phái riêng tên là Black, bọn đàn em gọi hai người họ là đại ca và đại tỷ còn Hạo

Dân là phó bang chủ. Black được thành lập chủ yếu là để bảo vệ địa bàn kinh doanh, thỉnh thoảng đi đòi nợ những con nợ xấu tính.

Một năm sau.

Hôm nay là ngày nộp hồ sơ nhập học vào trường THPT Deer School, học sinh xếp hàng dài trước phòng xét tuyển, tên từng người được gọi lên nộp hồ sơ qua loa phát thanh.

- Hàn Thiên Di.

Cô gái có mái tóc dài màu hạt dẻ, đôi mắt sâu thẳm đen láy nhưng lạnh lùng dừng dừng đến lạ thường, khuôn mặt xinh đẹp tựa thiên thần dường như chẳng quan tâm gì đến mọi thứ xung quanh thu hút ánh mắt của tất cả học sinh đang có mặt tại đó. Chẳng hề quan tâm đến những ánh mắt tò mò hiếu kì lần nhận xét đánh giá kia, cô gái bước thẳng về phía phòng xét tuyển.

"-Nếu đã chấp nhận trở thành phó bang chủ thứ hai của Black, em sẽ phải biến thành con người khác, lạnh lùng và tàn nhẫn. Phải dẫu đi những cảm xúc của mình, dù đau cũng phải nói là không đau, sợ hãi cũng phải cố tỏ ra mạnh mẽ, muốn khóc cũng không được khóc. Thế giới của Black không tốt đẹp và tươi sáng như cái thế giới mà em nhìn thấy hằng ngày, cuộc sống của Black là trong thế giới đêm. Em chắc là mình sẽ làm được chứ?"

- Cuộc sống của em vốn đã chẳng có gì tốt đẹp nên có tệ thêm chút nữa cũng chẳng sao. Những gì chị dạy em trong một năm qua em sẽ sử dụng để sống một cuộc sống mới. Từ bây giờ em là Hàn Thiên Di với tư cách là phó bang chủ của Black chứ không phải là Thiên Di yếu đuối nữa."

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Hôm nay là ngày nó ra viện và nó chẳng muốn tí nào, trời ạ!!! có ai như nó không??? Người ta mong được ra viện càng sớm càng tốt còn nó thì mong được ở lại càng lâu càng tốt.

- Chị, đầu em vẫn còn đau mà tại sao phải ra viện sớm vậy? - nó tỏ vẻ nũng nịu với Bội Doanh, tay chậm rãi xếp đồ vào túi.

- Mới mấy hôm trước kêu là sao lâu được ra viện thế, bây giờ được ra viện rồi thì lại muốn ở lại, đúng là chỉ có em mới như thế này.

- Cậu ấy muốn ở lại để gặp người trong mộng ý mà. - Hạo Dân im lặng nãy giờ chen vào một câu.

- Muốn chết hả? - nó liếc mắt lườm Hạo Dân, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Nó nhớ lại buổi tối hai hôm trước, khi nó đang khóc thì Hấn bắt gờ hôn nó khiến nó nín ngay lập tức, mặt đỏ bừng lên và tim thì đập thình thịch.

Nó đứng im như trời trồng khi môi hấn chạm vào môi nó, cảm giác như có một dòng điện chạy qua người, trái tim nhỏ bé đập thình thịch, khiến nó quên luôn cả việc khóc. Chờ nó hết khóc, hấn mới đẩy nhẹ nó ra sau đó dùng tay lau nước mắt cho nó.

- Tôi không muốn em khóc, nhất là khóc vì tôi.

- Khóc cũng là một cách thể hiện cảm xúc, anh bảo tôi hãy sống thật với cảm xúc của mình còn gì. - mặc dù đang rất ngại nhưng nó vẫn cố phản bác lại, nó là thế trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng không muốn thua kém người khác.

- Em biết nghe lời tôi từ bao giờ thế?

Mặc dù câu nói của hấn đầy mỉa mai nhưng cũng đúng nên nó không thể cãi lại, đành vùng vằng bỏ đi, khuôn mặt xinh đẹp vẫn chưa hết đỏ.

- Chị thấy em nói đúng không, mặt cậu ấy đỏ lựng lên rồi kia, chắc chắn là có gì đó với Hàn Hy Thần.

Hạo Dân vừa chỉnh lại tư thế cho cánh tay đang bó bột vừa quan sát nó và đưa ra kết luận.

- Cậu muốn gãy nốt cánh tay kia hả Hạo Dân? - nó tiến sát lại gần Hạo Dân, giọng đầy đe dọa.

- Có sao đâu, lớn rồi có người yêu cũng tốt. - Bội Doanh khẽ mỉm cười nói với nó.

- Em không thích Hàn Hy Thần. - nó ngượng ngùng nói thật to để phủ nhận cái sự thật kia, đúng lúc đó thì:

- Cách!

Cửa phòng mở ra và Hy Thần bước vào.

Sự xuất hiện bất ngờ của hắn khiến nó giật bắn mình, gượng gạo giơ tay lên chào hắn rồi quay phắt đi, mồm khê chữi thề:

- Chết tiệt!

- Chị và Hạo Dân sẽ mang đồ về trước. - Bội Doanh nói rồi xách đồ đi ra khỏi phòng, khuôn mặt lạnh băng không chút cảm xúc.

Chờ cho hai người kia ra khỏi phòng hắn mới lên tiếng:

- Tôi đến để đưa em đi ăn, như đã hứa.

"Anh đưa tôi đi ăn vì lời hứa hay vì anh muốn thế?"- một ý nghĩ xuất hiện trong đầu và nó giật mình vì cái suy nghĩ ấy, hắn chỉ là một người bạn bình thường, đưa nó đi ăn cũng chẳng có gì lạ. Từ bao giờ nó lại hay suy nghĩ linh tinh thế này, hay là nó đã...không nó không thể thích một người vừa mới quen có hơn một tháng được, chỉ là do cái cảm giác âm áp do hắn mang lại nên nó mới nghĩ rằng mình thích hắn thôi.

Chiếc BMW M6 lướt nhanh trên con đường dẫn ra ngoại ô, xa xa hiện ra những đồng cỏ xanh mướt tận chân trời.

Chiếc xe dừng lại trước cổng một ngôi nhà nhỏ ở ngoại ô, toàn bộ ngôi nhà cho đến cổng và hàng rào đều được làm bằng gỗ sơn trắng, nóc nhà phủ một màu xanh của cây thường xuân và hàng rào cũng vậy. Toàn bộ ngôi nhà đem lại cho người ta cảm giác mộc mạc và dễ chịu, khiến người ta cảm thấy mình như đang lạc vào một thế giới khác.

Nó lặng yên ngắm nhìn ngôi nhà, không hiểu sao ngôi nhà này đem lại cho nó cảm giác yên bình đến khó tả. Hắn quan sát nét mặt nó một chút sau đó mở cổng bước vào trong. Nó cũng bước theo, mắt không ngừng quan sát xung quanh.

Đường đi được trải sỏi trắng trở nên long lanh trong ánh mặt trời buổi sáng, hai bên trồng rất nhiều hoa tử đinh hương màu tím.

"Tử đinh hương - xúc cảm đầu tiên của tình yêu, trắng với tím là màu chung thủy. Tại sao lại đưa mình đến đây???"

- Nếu em không vào nhanh lên thức ăn sẽ nguội hết đấy. - hắn lên tiếng nhắc khi thấy nó đứng ngẩn ra nhìn vườn hoa.

Nó liền rời mắt khỏi những bông tử đinh hương và nhanh chóng đi vào nhà mang theo sự thắc mắc to đùng trong đầu, nó lại suy nghĩ linh tinh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Đồ vật trong nhà cũng chủ yếu làm bằng gỗ, ngôi nhà này không được rộng cho lắm vì bếp và phòng khách được ngăn cách với nhau bởi cái bàn ăn. Bất ngờ nhất là trên chiếc bàn ăn trải khăn trắng tinh kia bày toàn những món nó thích. Nó nở một nụ cười mãn nguyện và ngồi xuống một chiếc ghế đã được hắn kéo sẵn.

- Tất cả chỗ này là anh tự làm à? - nó tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi hắn.

- Tôi mua.

Có hơi thất vọng một chút nhưng nó biết là người như hắn sẽ chẳng nấu được mấy cái món Hàn Quốc này đâu. Dù sao đây cũng là thành ý của hắn, nó vui vẻ nói:

- Vậy thì tôi sẽ không để mất lòng tốt của anh đâu, tôi sẽ ăn hết.

Sau đó hai người cùng nhau giải quyết số thức ăn trên bàn.

Nó đi ra sân với cái bụng no căng, ngồi xuống chiếc ghế đá ngay gần bậc cửa, mắt lại ngắm nhìn những bông tử đinh hương. Hương thơm nhẹ nhàng hòa lẫn với gió thật dễ chịu, nó muốn chìm vào cái không gian tĩnh lặng nơi đây để quên hết đi những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu.

- Em cũng thích từ đỉnh hương? - hấn lên tiếng hỏi phá vỡ không gian tĩnh lặng mà nó đang dần chìm vào.

- Có lẽ vậy, ý nghĩa của nó thật đặc biệt. Anh đã trông chúng à.

- Ừm!

- Tại sao? Anh đang thích ai sao? - nó dùng giọng tự nhiên nhất có thể để hỏi nhưng rõ ràng là trong lòng chẳng dễ chịu chút nào.

Hấn im lặng nhìn nó, đôi mắt lạnh ánh lên một thứ cảm xúc gì đó rất lạ, một lát sau hấn mới lên tiếng.

- Tôi thích một cô gái có đôi mắt đen sâu thẳm, tôi thích mái tóc màu hạt dẻ của cô ấy, tôi thích cách cô ấy cãi lại tôi, tôi thích cả tâm hồn trong sáng cố ẩn sau vẻ lạnh lùng của cô ấy và tôi thích cả sự kiên cường của cô ấy nữa. Những bông hoa này tượng trưng cho những cảm xúc đầu tiên của tôi về cô gái ấy - hấn ngừng lại một lát, quan sát vẻ mặt nó rồi nói tiếp -tôi biết là chúng ta mới chỉ quen nhau có hơn một tháng nhưng tôi thích em, Hấn Thiên Di.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

- Tôi biết là chúng ta chỉ mới quen nhau có hơn một tháng nhưng...tôi thích em, Hấn Thiên Di.

Đầu óc nó hoàn toàn trống rỗng sau khi nghe câu tỏ tình bất ngờ của hấn, trái tim đập thình thịch trong lồng ngực. Nó vừa ngỡ ngàng vừa bối rối nên bất giác thốt ra một câu mà mình không chủ định nói:

- Thật ra tôi cũng rất thích anh.

1s...2s...3s

- Ôi!

Nó kêu lên một tiếng và giờ tay lên bịt mồm, khuôn mặt bắt đầu đỏ dần lên.

"Chết tiệt! mình vừa nói cái gì thế này??? Aaaa...đúng là cái mồm hại cái thân mà"

Nó cúi mặt xuống không dám nhìn hấn, thẳm nguyên rửa cái mồm của mình.

- Em không cần phải ngại và tốt nhất là đừng có làm gì khiến tôi ghen.

Hấn nói mà cứ như đe dọa còn nó thì đảo tròn hai mắt - Anh chẳng là gì của tôi cả, tại sao tôi phải nghe lời anh.

- Em...được thôi, vậy tôi sẽ biến em thành của tôi.

Hấn nhếch môi cười, nụ cười của ác quỷ và tiến đến sát chỗ nó đứng. Nó ngậy ra nhìn hấn, đột nhiên không biết phải làm gì. "Tại sao cười đều mà cũng quyn rũ đến thế chứ? Hấn muốn giết mình sao?".

Lại là cảm giác mềm mại và ấm áp quen thuộc, hai mắt nó mờ to, trái tim thổn thức không yên, hấn lại hôn nó rồi.

Hấn dùng lưỡi lướt nhẹ trên môi nó và nhẹ nhàng tách hai bờ môi ra để tiến vào trong, nó để yên cho hấn làm vậy. Nó hoàn toàn ngây ngất trước nụ hôn của hấn và sau đó cũng đáp lại. Hai đầu lưỡi đùa nghịch rồi quện vào nhau, cảm giác thật ngọt ngào.

Đến khi nó sắp không thở được nữa hấn mới chịu bỏ nó ra, bá đạo tuyên bố:

- Nụ hôn này là dấu ấn chứng tỏ em đã thuộc về tôi, từ nay em hãy ngoan ngoãn làm người yêu tôi nhé con ạ...à còn nữa em không thể cứ gọi anh xưng tôi với tôi được, phải gọi là anh xưng em.

- Tôi...anh...- nó hoàn toàn không thể cãi lại đại ma vương kia, mặt phụng phịu quay đi chỗ khác - Đây là bắt ép người ta thì đúng hơn. - nhưng thật ra trong lòng đang sừng sấn phát điên.

Hôm nay là ngày nó bắt đầu đi học lại sau hơn một tuần nghỉ học. Vừa mới đặt được một chân vào tới cổng trường, nó đã bị đám đàn em bầu chặt lấy hỏi han rồi rít. Sau vụ nó cứu Hạo Dân và mấy đứa đàn em nó đã trở nên nổi tiếng hơn không chỉ trong Black mà còn trong cả thế giới đêm.

Thật ra thì trước khi làm phó bang chủ thứ hai của Black nó chỉ được những đàn em thân cận và một vài băng nhóm khác biết mặt biết tên vì Bộ Doanh không muốn nó gặp rắc rối. Bây giờ thì nó đã được mọi người biết đến nhờ việc cứu Hạo Dân thoát khỏi một băng nhóm nào đó rất lớn vì chỉ có băng

nhóm lớn mới dám bắt người của Black. Tóm lại bây giờ Hàn Thiên Di là một cái tên khá hot trong thế giới đêm.

- Cô vẫn chưa chết à?

Một giọng nói đầy mỉa mai vang lên giữa một rừng các câu hỏi thăm. Đám đông lập tức im lặng, chủ động dẹp sang hai bên nhường đường cho chủ nhân của câu nói kia.

- Xem ra anh rất nhớ tôi nên khi tôi vừa tới trường anh đã chặn đường "hỏi thăm" tôi rồi.

- Hoàng Nguyên tôi đẹp trai ngời ngời thế này lại còn tốt bụng sao có thể nhớ một con nhò xấu xa đáng ghét như cô chứ.

- Anh có vẻ tự mãn nhỉ? - lông mày nó hơi dướn lên, môi nhếch lên tạo thành nụ cười nửa miệng quen thuộc.

- Đây không gọi là tự mãn mà là tự tin -hắn cao giọng đáp lại, mặt khinh khinh nhìn nó.

- Có mà yêu bản thân một cách thái quá thì đúng hơn chứ tôi thấy anh chỉ bằng cậu ta thôi. - nó vừa nói vừa chỉ về phía một cậu con trai da đen mắt hơi lồi đứng cách đó không xa.

Đám đông cũng đồng loạt quay ra nhìn cậu bạn đó rồi đồng loạt giơ tay lên bịt miệng cười. Hoàng Nguyên đứng bất động tại chỗ, giương mắt ếch nhìn cái người được đem ra so sánh với mình kia, miệng không thốt ra được lời nào. Lúc này nó đã tiến sát lại gần Nguyên, nói nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe:

- Muốn đấu với tôi anh vẫn còn non lắm.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Lần đầu tiên trong đời tính từ lúc sinh ra đến giờ có một đứa con gái dám chê mình xấu, Hoàng Nguyên cảm thấy ức không thể tả, tại sao trên đời này lại có một đứa con gái độc mồm độc miệng và bạo lực giống như nó cơ chứ??? Không chỉ đánh người bằng chân tay mà còn đánh cả bằng mồm nữa, OMG!!!

- Vũ Hoàng Nguyên này xin thế sẽ cho con nhò Hàn Thiên Di đáng ghét đó biết tay. - Nguyên nắm chặt hai tay lại, mặt tràn đầy quyết tâm giống như mình sẽ làm một việc gì đó rất quan trọng.

Tại lớp 11A1:

Cả lớp nháo nhào như một cái chợ bởi sự xuất hiện của nó, người thì hỏi thăm, người thì nhìn đều, người thì bàn ra tán vào khiến nó tức muốn nổ óc, biết thế này thà ở nhà cho xong, nếu không phải đại tỷ vào Thiên ca bắt đi học và thấy nhớ hắn thì nó đã trốn ở nhà ngủ rồi. Từ cái hôm ở ngôi nhà gỗ ngoài ngoại ô về đã hai ngày rồi nó không gặp hắn. Nó vẫn chưa quen với việc mình đã có bạn trai hơn nữa bạn trai của nó lại là một trong ba mỹ nam hot nhất ở trường..Ồi!!! cứ nghĩ đến cảnh hắn bị một đám fan girl bám theo là nó lại mất ngủ.

- Anh Hy Thần. - một giọng nói ngọt sớt của con nhò nào đấy vang lên khiến nó giật mình quay ra phía cửa lớp.

Hắn mặc một chiếc áo da màu đen, bên trong là somi trắng cùng với chiếc quần jeans shinky màu đen, đang đứng ở trước cửa lớp và chăm chú nhìn nó, ánh mắt lạnh thường ngày pha thêm một chút cảm xúc gì đó mà nó không nhận ra. Mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của đám bạn trong lớp, nó khoác cặp đi đến trước mặt hắn còn hắn thì chẳng nói chẳng rằng kéo tay nó đi.

Sân sau trường.

- Kéo tôi ra đây có chuyện gì? - nó làm vẻ lạnh lùng hỏi hắn.

- Em định xưng tôi với tôi đến khi nào?

- Ở thì tôi...à...e..em nhầm - nó ngập ngừng mãi mới nói được từ "em", mắt chằm chằm nhìn hắn mà quay đi hướng khác.

Đột nhiên nó bị kéo mạnh, cả người không kịp giữ thăng bằng đổ ập về phía người hắn, mùi hương bạc hà quen thuộc tràn vào mũi thật dễ chịu và nó cứ dễ yên cho hắn ôm mình mà không hề biết rằng cách đó không xa có một người nấp sau một thân cây, trên tay cầm một chiếc máy ảnh.

- Lần sau đừng có biến mất lâu như thế, tôi sẽ rất lo cho em đấy. - hắn nói nhỏ vào tai nó, giọng nói trầm lạnh nhưng chứa đầy tình cảm.

Lâu lắm rồi nó mới cảm thấy lòng ấm áp như thế này.

- Nếu không biến mất thì sao em biết được anh nhớ em đến phát điên.

Cuối cùng thì buổi học như tra tấn đối với nó cũng kết thúc, khoác balo lên vai và đi gần như chạy ra khỏi lớp, nó thở phào một cái giống như kiểu vừa trút được một gánh nặng rất lớn. Khuôn mặt vừa tươi tỉnh lên một chút bỗng trở nên lạnh băng khi nhìn thấy một lũ hám trai đang bám riết lấy Hy Thần không buông. Mới yêu nhau có ba ngày mà nó đã tức đến lộn máu rồi, thử hỏi sau này phải làm như thế nào???

- Đang ghen à?

Không cần nhìn thì nó cũng biết chủ nhân của giọng nói này là ai.

- Nếu bạn gái cậu bị một đám con trai vây quanh tặng quà, xin số làm quen thì cậu có ghen không?

- Ờ thì tớ sẽ xông vào đuổi bọn nó đi chỗ khác.

- Nói thì dễ, làm mới là khó.

- Cậu...thích anh ta...thật à? - Hạo Dân ngập ngừng hỏi.

- Có lẽ.

- Thiên Di này! - Hạo Dân vừa nói vừa xoay người nó lại đối diện với mình. - Về bề ngoài không thể đánh giá hết một con người. Có thể ngoài mặt người ta nói yêu cậu nhưng trong lòng họ lại là một người khác. Đừng vì những rung động nhất thời mà khiến bản thân sau này phải chịu đau khổ.

- Sao tự nhiên cậu lại nói như vậy hả Hạo Dân? Hy Thần không giống những người khác và tớ tin là anh ấy thật lòng.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Nó lững thững đi một mình trên con phố nhỏ, mặt không chút cảm xúc, nó cứ đi như thế hàng tiếng đồng hồ liền mà chẳng cần biết mình sẽ đi đến đâu. Đây là việc nó thường làm mỗi khi buồn hay cảm thấy cô đơn, ánh mắt hồ hững lướt qua từng người, từng cảnh vật trên phố. Bỗng nhiên ánh mắt nó dừng lại ở phía bên kia đường...có một cô bé tầm năm sáu tuổi bị ngã đang khóc nhè và bố mẹ cô bé thì đang đổ dành bằng những câu nói ngọt ngào đầy ắp yêu thương. Con phố này không lớn nên nó có thể nhìn và nghe rõ hành động cũng như lời nói của gia đình kia. Trong đầu nó bỗng xuất hiện một mảnh ký ức mà đã lâu rồi nó không nhớ đến.

" - Mẹ ơi em bị ngã!

Nó chạy đến cầm tay một người phụ nữ, sợ sệt nói. Lúc này nó đang học lớp ba, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu như thiên sứ, mái tóc dài màu hạt dẻ được buộc gọn phía sau. Hôm nay mẹ đưa nó với em gái kém mình một tuổi đi chơi công viên và không may con bé đã bị ngã vì chạy nhảy lung tung.

- Mày trông em như thế à! Đã dặn là phải theo sát em để đỡ nó rồi, đúng là vô dụng mà.

- Tại em chạy nhanh quá con không đỡ kịp - nó nói gần như méo, khuôn mặt ngây thơ hơi nhăn lại.

- Mày lại còn cãi nữa hả, nuôi ăn cho lắm vào rồi cãi lại bố mẹ, từ nay đừng có đòi tao cho đi đâu nữa nghe chưa! Con cái mất dạy.

Sau đó bà mẹ gạt tay nó ra, chạy đến bế em nó dậy.

Nó chỉ biết im lặng giơ tay lên quạt nước mắt, dáng người nhỏ bé run lên từng cơn dưới ánh nắng của chiều tàn".

Nó cảm thấy mắt và sống mũi mình cay cay, cố không nhớ về quá khứ nữa, nắm chặt tay lại và hít thật sâu sau đó nó cất bước đi tiếp, trái tim khẽ nhói lên một cái rồi lại đập bình thường.

Đã lâu rồi nó không có cảm giác này, vừa đau, vừa hận và hơn hết là sự cô đơn.

Nó cố gắng bước đi nhanh hơn để không phải nhìn gia đình kia, mặc kệ những cơn gió đang ập vào người lạnh buốt. Đầu óc nó hoàn toàn trống rỗng.

Bỗng nhiên điện thoại trong túi rung, báo có tin nhắn. Nó rút điện thoại ra và thấy tên người gửi là Hy Thần, nó suy nghĩ một lát rồi mở tin nhắn ra đọc.

"Đi chậm một chút để tôi có thể đuổi kịp em."

Nó ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn trước ngó sau nhưng chẳng thấy bóng dáng quen thuộc đó đâu, hơi thất vọng một chút nó cúi xuống nhấn tin trả lời.

"Em luôn đi rất chậm, anh đang ở đâu?"

Chưa đầy 30s hắn đã nhả lại.

"Đếm 1,2,3 rồi quay lại."

Nó khẽ mỉm cười rồi đếm 1,2,3 và quay lại phía sau, hắn đang đứng cách nó 3 bước chân. Nó đang cười rất tươi đột nhiên thôi không cười nữa vì nhớ đến cảnh tượng ở trường ban nãy. Rõ ràng là nó biết hắn chẳng thèm để ý đến những đứa con gái đó và do lũ hám trai đó bám theo hắn chứ không phải hắn lôi kéo chúng nhưng chẳng hiểu sao nó lại thấy bức mình.

- Em không sao chứ? - hắn có vẻ lo lắng khi thấy mặt nó thay đổi cảm xúc liên tục.
- Anh tìm em có chuyện gì? - nó hỏi bằng giọng hết sức dửng dưng.
- Tôi đi theo em từ lúc em vừa bước ra từ cổng trường vậy mà đứa ngốc là em chẳng hề biết gì thế mà cũng đòi làm đại tỳ.
- Đi theo...vậy là anh đã nhìn thấy hết.
- Ừm! và còn cảm nhận được sự cô độc từ em...Ngốc, tôi đã bảo nếu một em có thể dựa vào vai tôi, tại sao cứ thích trốn đi một mình?

Sau đó hắn đến trước mặt nó và kéo nó vào lòng, hai tay xiết nhẹ.

- Em rất thích được dựa vào vai ai đó để ngủ, cảm giác thật bình yên. Em cũng rất thích uống capuchino nóng và nắm tay người mình yêu vào những hôm trời lạnh.

Chẳng hiểu tại sao nó lại nói ra những điều đó, chỉ là khi ở bên cạnh hắn nó mới có thể để lộ ra mặt yếu đuối của mình.

- Tôi sẽ để em dựa vào vai mình ngủ, tôi sẽ nắm tay em và mua cho em một cốc capuchino vào những hôm trời lạnh.

Và chỉ khi ở bên nó hắn mới nói ra những câu như thế này.

- Móc ngoéo. - nó nói và giơ ngón út ra trước mặt hắn. Hắn chỉ biết lắc đầu chịu thua vì cái trò trẻ con của nó rồi giơ ngón út ra móc ngoéo với nó.

"Hứa sẽ để mình dựa vào vai ngủ, mua capuchino cho mình và cả nắm tay mình nữa. "

Sau khi viết xong nó gấp quyển nhật ký lại và đút vào ngăn bàn học, xem đồng hồ rồi đứng lên đi xuống dưới nhà.

Hắn đưa nó về cách đây hai tiếng, trong nhà chẳng có ai ngoài gia đình bác quản gia còn bây giờ thì phòng khách toàn người là người, tất cả đều là người của Black. Thiếu Thiên và Hạo Dân ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt vô cùng lo lắng. Bây giờ nó mới để ý căn phòng im lặng đến đáng sợ, bỗng cảm thấy có chuyện chẳng lành nó vội chạy đến ngồi cạnh Hạo Dân hốt hoảng hỏi:

- Có chuyện gì thế? Đại tỳ đâu?
- Đại tỳ bị bắt cóc nhưng giờ vẫn chưa có thông tin gì từ bọn chúng cả, anh Thiên đang cho người đi tìm.
- Bị bắt! chẳng phải anh Thiên vẫn luôn đi cùng đại tỳ sao?
- Ừ nhưng tại lúc đó ở mấy quán bar tại các khu khác nhau của chúng ta có người đến đập phá, đại tỳ bảo tở với anh Thiên đi giải quyết, sau khi quay lại trường thì không thấy chị ấy đâu, ở nhà cũng không thấy, cả GPS trên điện thoại cũng bị ngắt.
- Tại sao hai người không gọi tôi chứ chúng ta là người một nhà. - Nó sảng giọng nói mặt đỏ bừng lên vì giận.
- Bội Doanh không muốn em bị dính vào rắc rối. - Thiếu Thiên lạnh lùng nói mặt vẫn đăm chiêu suy nghĩ điều gì đó.

Nó cũng ngồi ngây ra mất một lúc sau đó chạy lên phòng thay quần áo rồi đi ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa nó dừng lại nói với hai người kia:

- Em đi tìm đại tỳ có tin gì sẽ báo cho hai người.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Bây giờ là 4h chiều, khối 12 sắp tan học nên nó quyết định đến trường dò hỏi trước. Nó dừng xe lại trước cổng trường rồi chạy thẳng đến lớp của Bội Doanh. Vì đang trong giờ học nên nó đứng chờ ở gần cửa, tiện thể quan sát xung quanh luôn.

Khoảng 5 phút sau thì chuông hết giờ vang lên, nó chỉ đợi có thể và xông thẳng vào lớp, túm cổ một anh chàng gần nó nhất lôi ra ngoài.

- Bội Doanh có vào lớp sau giờ ăn trưa không? - nó hỏi khi cả hai đã cách lớp học một đoạn để tránh bị nghe lén.

- Có nhưng đến giữa tiết thứ hai thì cậu ấy ra ngoài, mặt có vẻ rất lo lắng.

- Chị ấy có mang theo gì không?

- Hình như là có mạng điện thoại còn cặp sách thì vẫn để ở lớp.

- Anh có thể lấy giúp tôi không?

- Chờ một lát.

Nói rồi anh chàng đó quay vào lớp.

Nó đứng dựa lưng vào tường suy nghĩ điều gì đó nên chẳng để ý có người đang tiến lại gần mình. Cho đến khi anh chàng kia quay lại đưa cặp cho nó và cất tiếng chào:

- Anh Hy Thần!

Nó mới biết rằng hắn đang đứng bên cạnh mình. Ánh mắt chẳng mấy thiện cảm nhìn anh chàng kia. Nó nhận lấy cặp của Bội Doanh rồi kéo hắn đi, nếu ở lại lâu hơn sẽ có án mạng mất.

- Hy Thần đại tỷ mắt tích rồi, em không biết tìm chị ấy ở đâu cả. - giọng nó hơi nghẹn lại, tay siết nhẹ tay hắn.

- Đừng lo...tôi...sẽ đi tìm cùng em. - Hắn kéo nó dừng lại, nói nhưng câu nói có chút do dự và vẻ mặt có chút gì đó hơi miễn cưỡng.

- Đừng vì em.. mà làm những việc anh không thích.

Nó nói rồi gạt tay hắn ra, sau đó chạy thẳng ra xe, trái tim bé nhỏ bỗng đau nhói.

"Anh...vẫn không quên được chị ấy"

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Chiếc mô tô màu đen lướt nhanh trên con đường cao tốc, mặc kệ dòng xe đông đúc, chiếc xe đen luồn lách hết bên này đến bên khác, cổ phóng đi với tốc độ lớn nhất. Giờ này chỉ có tốc độ mới khiến trái tim đang run rẩy kia bớt nhói. Chiếc xe cứ đi mãi đi mãi cho đến khi ra khỏi đường cao tốc và rẽ vào một con đường nhỏ thì nó mới đi chậm lại. Điện thoại bỗng rung nhẹ, nó nhanh chóng dừng xe lại lấy điện thoại ra xem, là thông báo đã tìm được tín hiệu GPS của Bội Doanh. Cách chỗ nó đang đứng khoảng 5km về phía ngoại ô, nó nhanh chóng gửi một tin nhắn cho Hạo Dân rồi phóng xe đi. Mặt trời đã lặn, nền trời nhuộm một màu u buồn âm đạm.

Nó dừng xe trước cổng một ngôi biệt thự màu xanh nhạt, trước cổng có lắp camera, quanh đây không có nhiều nhà, chỉ lác đác vài ba cái biệt thự. Nó chẳng thèm xuống xe bấm chuông mà cứ bíp còi inh ỏi cả lên, khoảng một phút sau thì cánh cổng tự động mở, nó phóng thẳng xe vào trong.

Trong sân vắng tanh không một bóng người, cửa nhà đóng im lìm, cảnh tượng này khiến người ta liên tưởng đến ngôi nhà ma. Quan sát kỹ một vòng xung quanh xong nó mới tiến đến gõ cửa nhưng vừa gõ được một cái thì cánh cửa tự mở ra, bên trong tối om không một ánh đèn. Nhìn thẳng trước ngôi biệt thự này khá rộng chắc chắn bên trong sẽ có nhiều góc ngách. Tự nhiên nó lại liên tưởng đến phim kinh dị, Hàn Thiên Di trời không sợ đất không sợ chỉ sợ ma ma nhưng suy cho cùng đại tỷ của nó đang ở trong kia dù có gặp ma thì nó cũng phải cứu bằng được đại tỷ.

Nó thận trọng bước từng bước vào trong, tay cầm đèn pin rọi tứ tung. Cũng may là trong túi nó lúc nào cũng có một cái đèn pin mini nếu không thì nó sẽ đứng đợi bọn Hạo Dân đến rồi cùng vào.

"Ó! nhưng chắc gì đại tỷ đã ở đây, nếu đây là cái bẫy thì chẳng phải mình tự chui đầu vào rọ à! nên quay ra thì hơn"

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, nó quyết định quay ra ngoài nhưng khi chỉ còn cách cửa hai bước chân thì cửa bị đóng lại.

- Chết tiệt!

Nó chửi thề một câu rồi quay ngoắt lại phía sau, soi đèn quanh chỗ mình đứng và nó nhận ra mình đang ở phòng khách của ngôi biệt thự, ánh mắt bỗng lóe lên một tia thách thức, nó soi đèn về phía giữa phòng, nơi kê một cái tủ bằng kính và một bộ bàn ghế bằng gỗ.

- CHOANG!!! CHOANG!!! CHOANG!!!

Cái màn hình ti vi vỡ tan thành mấy trăm mảnh, tiếp đó là toàn bộ cốc chén trên bàn bị nó ném vỡ và cuối cùng là lấy cái bình hoa đặt trên bàn ném thật mạnh vào tủ kính. Âm thanh đồ vật bị đập vỡ vang vọng trong ngôi biệt thự rộng lớn và đèn vụt sáng ngay sau đó, đôi môi đỏ nhếch lên tạo thành nụ cười nửa miệng tuyệt đẹp.

Trước mặt nó bây giờ có hai người một trai một gái, khuôn mặt lạnh băng không chút cảm xúc. Nó nhìn lướt qua từng người sau đó cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Đại tỷ đâu?

- Cô hãy dọn dẹp hết chỗ này trước đã sau đó sẽ được gặp đại tỷ. - Cô gái kia nói, khuôn mặt vẫn lạnh băng.

- Tôi đến để cứu người không phải đến để làm lao công. - nó hơi héch mặt lên, kiêu thách thức.

- Xin mời đi lối này. - Chàng trai kia nhẹ nhàng nói, khuôn mặt đã không còn vẻ lạnh băng như trước.

- Ai biết được các người sẽ đưa tôi đi đâu mà chắc gì đại tỷ của tôi đã có ở đây. Tốt nhất các người nên đưa chị ấy ra đây còn không tôi sẽ về.

- Cô nghĩ đây là nơi nào mà muốn đến thì đến muốn đi thì đi. - Cô gái kia vẫn giữ vẻ lạnh lùng, gằn giọng nói.

- Tôi chẳng quan tâm đây là chỗ quái nào, nơi nào tôi muốn đến thì tôi đến muốn đi thì tôi đi.

- Cô...

Đúng lúc cô gái kia định phản bác lại thì có tiếng bước chân phát ra từ sau lưng hai người họ.

Từ sau lưng hai người kia, có một tốp người mặc đồ đen xuất hiện, hai người đi đầu còn kéo theo một cô gái bị che mặt, tóc tai rũ rượi, quần áo trên người bị rách để lộ ra những vết thương đang sưng tấy và chảy máu. Nó bàng hoàng nhìn cô gái đó từ dáng người đến đầu tóc đều giống đại tỷ, hai tay nắm chặt lại cổ kiềm chế không cho nước mắt chảy ra.

Sau khi thả Bội Doanh nằm bẹp xuống dưới đất, mấy tên áo đen lùi lại nhường đường cho một tên đi sau cùng mà nó đoán là kẻ cầm đầu. Tên đó mặc đồ đen từ đầu đến chân, đeo một chiếc kính đen che mắt nửa khuôn mặt nên nó không thể biết đó là ai. Tên đó tiến lại chỗ Bội Doanh và kéo cô ngồi dựa vào một cái cột gần đó, sau đó bỏ chiếc khăn che mặt Bội Doanh ra, khinh khỉnh nói:

- Tao tính toán quả không sai, con cóc này sẽ lần theo tín hiệu GPS đến tìm mày, đỡ mất công đi bắt nó. Phan Bội Doanh trước đây mày hại chết em gái tao, bây giờ hãy chống mắt lên mà xem tao hành hạ em gái mày cho nó sống không bằng chết.

- Đ...đừng! Con...bé...không...liên...quan...đến...những...chuyện...trước...đây. - Bội Doanh khó khăn lắm mới nói được hết câu, ánh mắt như cầu xin tên kia đừng làm hại nó.

Chưa bao giờ nó nhìn thấy đại tỷ yếu đuối như thế, nó thật muốn khóc nhưng không thể nó phải đưa đại tỷ ra khỏi đây, nó hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt bàng hoàng được thay bằng vẻ lạnh lùng vốn có, ánh mắt sắc lạnh như rục lữa hướng về phía bọn người trước mặt.

- Muốn hành hạ tao! không dễ thế đâu. Trên môi lại nở nụ cười nửa miệng quen thuộc.

- Bắt nó lại.

Cùng với câu ra lệnh đó là âm thanh cửa nhà bị xô mạnh mở toang ra. Sau đó là giọng nói quen thuộc hay cãi nhau với nó vang lên:

- Một đám con trai bắt nạt hai cô gái chẳng đáng mặt nam nhi chút nào.

Hoàng Nguyên về khinh bi nói, ung dung bước vào trong, theo sau là đám đàn em của cậu ta. Hoàng Nguyên đến đứng bên cạnh nó, đám đàn em đứng chắn ở trước, cậu ta nói nhỏ với nó:

- Người của tôi sẽ cứu đại tỷ của cô, cô chỉ cần chạy nhanh ra ngoài là được.

Hoàng Nguyên vừa dứt lời thì nó đẩy cậu ta sang một bên rồi lao thẳng đến chỗ tên cầm đầu, tung người lên không xoay người và đá thẳng vào người

tên cầm đầu, ánh mắt sắc lạnh rực lửa. Hoàng Nguyên không khỏi giật mình trước hành động của nó, mắt mấy giây cậu mới ra lệnh cho đám đàn em xông lên giúp nó còn mình thì chạy đến chỗ Bội Doanh. Đúng lúc Nguyên giờ tay định kéo Doanh dậy thì nó cũng đưa tay ra cùng lúc đó có một tên cầm gậy sắt lao thẳng về phía ba người họ. Hoàng Nguyên thấy vậy vội lùi lại phía sau nhưng chả hiểu thế nào hai chân lại bị mắc vào nhau, người bị mất thăng bằng nghiêng về phía nó hai tay hua hua tìm điểm bám và không may đỡ trọn phát gậy kia thay nó. Khuôn mặt xám lại vì đau nhưng nhanh chóng đập cho tên kia một phát ngã lăn ra đất sau đó quay ra giúp nó đưa Bội Doanh ra ngoài.

Ba người ra đến cổng thì Thiếu Thiên và Hạo Dân đưa người đến, nó liền chuyển Bội Doanh cho Thiếu Thiên đỡ, lạnh lùng nói:

- Hai người đưa chị ấy đến bệnh viện còn lại để em giải quyết.

- Nhưng...

Hạo Dân định nói nhưng bị nó ngắt lời:

- Nếu hai người không đưa đại tỷ đi ngay tôi sẽ giết cả hai người đấy.

Khuôn mặt nó trở nên đáng sợ hơn rất nhiều, đôi mắt tối sầm lại, gần giọng đe dọa.

- Tôi sẽ lo cho con nhỏ này, hai người cứ đi đi. - Hoàng Nguyên thấy nó như vậy thì lên tiếng khuyên hai người kia.

Cả hai nhìn nhau vẻ mặt miễn cưỡng nhưng vẫn phải lên xe đưa Bội Doanh đến bệnh viện. Còn nó quay lưng đi thẳng vào trong nhà. Buổi tối hôm đó, giữa vùng ngoại ô tĩnh lặng vang lên những tiếng hét vô cùng thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Sau khi giải quyết xong đám người kia nó lững thững bước ra khỏi ngôi biệt thự, ánh mắt vô hồn và chẳng có chút cảm xúc. Hoàng Nguyên thấy vậy liền kéo nó về phía một ngôi biệt thự cách đó không xa, mở cổng đẩy nó vào trong.

Nó ngồi im lặng trên ghế sofa trong phòng khách, đôi mắt vẫn trống rỗng vô hồn. Hoàng Nguyên đặt vào tay nó một cốc nước ấm rồi ngồi xuống bên cạnh, lắc lắc cánh tay bị thương cho bớt đau.

- Tại sao anh biết tôi ở đó mà đến? - Nó đột nhiên lên tiếng hỏi.

-...À thì tôi đến đây nghỉ cuối tuần, đang ngủ trưa thì bị tiếng còi xe của con nhỏ đáng ghét nào đó đánh thức. Tôi định đi ra đập cho con nhỏ đáng ghét đó một trận thì thấy nó phóng xe vào ngôi biệt thự kia mà tình cờ sáng hôm nay tôi lại thấy mấy đứa dân anh chị ra ra vào vào ngôi nhà đó. Tóm lại là tò mò nên gọi người đến để vào lục soát xem có gì hot không.

Hoàng Nguyên vừa nói vừa đá đều nó mấy câu, cố gắng quên đi cái tay đau.

- Tay anh bị đau? - Nó quay lại nhìn Nguyên dò xét, rõ ràng là đang rất đau mà còn giả bộ không sao.

- Tôi không sao chỉ bị thương nhẹ.

Nó chẳng nói gì mà đi xuống bếp lát sau mang lên một cái hộp nhỏ có in hình dấu cộng màu đỏ. Nó ngồi xuống nhắc tay Hoàng Nguyên lên và nhẹ nhàng sờ tay áo lên, trên tay là một vết bầm rất lớn, tím thẫm lại, chắc là bị tụ máu. Nó lấy ra một lọ dầu thuốc và xoa vào vết thương giúp Nguyên.

- Tại sao lại đỡ giúp tôi? - Nó hỏi mà không ngẩng đầu lên.

- À thì tôi vốn hay giúp đỡ người khác nhất là những người đang gặp nguy hiểm.

Mồm thì nói thế nhưng trong đầu lại nghĩ khác "Chẳng qua là chân tôi không may mắc vào nhau nếu không con nhỏ đáng ghét là cô sẽ bị đánh phát gậy đó rồi".

- Tôi băng xong rồi, coi như cảm ơn anh vì đã giúp tôi, tôi đi đây.

Vẫn là cái vẻ lạnh lùng bất cần ấy nhưng trong đôi mắt kia lại chứa đựng một cảm xúc gì đó mà Nguyên không sao nhìn ra. Cậu lặng im ngồi nhìn vết thương trên tay đã được băng cẩn thận và cũng không còn đau như trước nữa. Môi bất giác nở một nụ cười.

"Con nhỏ đó thật ra cũng không đáng ghét lắm".

Chương 32

Nó dừng xe trước cổng ngôi nhà gỗ màu trắng, mùi từ đỉnh hương hòa lẫn với gió dịu dịu. Nó xuống xe và ngồi dựa lưng vào chiếc cổng nhỏ, mắt nhìn về khoảng không đen đặc phía trước. Chẳng hiểu sao nơi này luôn đem lại cảm giác bình yên cho nó, mặc dù nơi này thuộc về hắn và người con gái khác.

Trái tim lại khẽ nhói lên khi những hình ảnh lúc chiều ủa về trong đầu nó, tại sao trong tim vẫn còn hình ảnh của cô gái đó mà lại nói thích nó? Tại sao hắn lại hận đại tỷ đến như vậy, đại tỷ đâu có làm gì sai. Nó ghét phải lựa chọn, một bên là người đã giúp đỡ cuu mang nó suốt hai năm qua, coi nó như em gái ruột, một bên là người nó yêu và giúp nó mỗi khi bị thương. Hai người đó, thật sự rất quan trọng, nếu không có cô gái tên Từ Di đó thì quan hệ giữa hai người họ sẽ chẳng khó chịu như thế này.

"Từ Di! Tại sao chị không chịu bước ra khỏi trái tim Hy Thần?"

Và đôi mắt nó dần khép lại.

Gió đông thật lạnh, nó thu chân lại để ngăn những cơn gió không thổi vào người, miệng khẽ gọi tên "Hy Thần".

Một vòng tay ấm áp nhẹ ôm lấy nó, trong giấc ngủ mơ màng nó nghĩ thấy mùi hương bạc hà quen thuộc. Cảm giác được hơi ấm, nó liền vùi đầu thật sâu vào ngực ai đó, tay nắm chặt vật áo. Thật sự rất ấm áp và dễ chịu.

Hy Thần vẫn ngồi nguyên một tư thế từ đêm hôm qua đến giờ, hắn chẳng thể cử động mạnh vì sợ ai kia thức giấc, nó ôm chặt hắn không chịu buông.

Nó lúc ngủ trông thật hiền, giống như một thiên thần vậy, đôi môi đỏ mọng hơi mím lại...môi đỏ mọng.

- Chết tiệt! - Hắn chửi thề một câu rồi quay nhìn hướng khác nhưng chỉ được mấy phút lại quay lại ngắm nó.

Lần này đôi môi đỏ mọng mấp máy nói gì đó, nó khẽ cựa mình và ôm chặt hơn. Như có một sức hút vô hình, hắn từ từ cúi xuống...khoảng cách chỉ còn lại 1cm...0,5cm...0,2cm..

"Em rất thích anh Hy Thần. - Cô bé có mái tóc ngắn màu hạt dẻ, đôi mắt đen láy nhìn Hy Thần. - Nhưng mẹ lại không cho em chơi với anh, vì thế sau này sẽ không gặp anh nữa."

Câu nói ấy lại vang vọng trong đầu hắn như một sự níu kéo ngăn cản và cả nụ cười buồn bã khi mà cô bé ấy quay lưng bước đi cứ ám ảnh tâm trí hắn. Nhắm mắt lại và ngồi thẳng dậy, vòng tay hắn đang ôm nó siết nhẹ.

- Xin lỗi em Thiên Di!

Hàng lông mi cong vút khẽ rung, nó từ từ mở mắt, ánh mắt mơ màng nhìn cảnh vật trước mặt, vron vai một cái cho đỡ mỏi, nó đứng dậy phúi phúi quần. Vậy là cả đêm qua nó ngủ ngoài đường may mà không bị cảm lạnh. Hình như đêm qua nó thấy mùi hương bạc hà thoang thoảng trong gió và vòng tay ấm áp của hắn. Nhưng rồi nó lắc đầu, nở một nụ cười chế giễu.

- Ông trời, xin ông đừng để những lời Hạo Dân nói là sự thật.

Sau đó nó lên xe phóng đi mà không biết rằng có một đôi mắt lạnh đang dõi theo mình.

Hạo Dân đi đi lại lại trong phòng khách vừa nghe tiếng xe phóng vào sân cậu đã vội vàng chạy ra. Nó tháo mũ treo vào xe, cả người như không còn chút sức lực uể oải bước vào nhà.

- Cậu không sao chứ? - Hạo Dân hỏi, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

- Tổ không...- Chưa kịp nói hết câu thì cả người nó đã đổ gục xuống may mà Hạo Dân đỡ kịp.

- Di...Di cậu không sao chứ? - Hạo Dân nhăn mặt vì mùi rượu trên người nó quá nồng, giọng đầy hoảng hốt.

Cả người nó nóng như hòn than còn bàn tay thì lạnh ngắt, Hạo Dân bế nó chạy lên phòng miệng gọi bác quân gia kêu bác sĩ đến.

Sau khi kiểm tra một lượt, bác sĩ tiêm cho nó một ống thuốc an thần rồi đi ra ngoài.

- Bác sĩ, cậu ấy bị sao vậy? - Hạo Dân lo lắng hỏi bác sĩ.

- Cô bé gặp chấn động nhẹ do phải chịu đả kích hoặc suy nghĩ quá nhiều thứ cùng một lúc hơn nữa cô bé còn uống rất nhiều rượu khiến cơ thể mất thăng bằng nên mới ngã. Tốt nhất là giữ cho đầu óc cô bé luôn trong trạng thái ổn định nếu không e rằng cô bé sẽ bị...

- Vâng!

Hạo Dân nhờ ông quản gia tiễn vị bác sĩ kia còn mình thì ở lại bên cạnh nó. Cậu biết Thiên Di có một quá khứ không tốt đẹp và chính nó đã kể cho cậu nghe những việc đã xảy ra trong nước mắt.

Hai năm trước, Thiên Di xuất hiện trước mặt cậu thật mỏng manh và yếu ớt, nhìn nó mà cậu chỉ muốn được bảo vệ và che chở. Một năm sau nó đã lột xác trở thành một con người khác, mạnh mẽ hơn, kiên cường hơn, lúc nào cũng tỏ vẻ dửng dưng bất cần, luôn lạnh lùng với người ngoài và đặc biệt là chẳng bao giờ khóc. Cậu biết đó chẳng qua chỉ là lớp vỏ bọc nó tạo ra để giấu đi con người thật yếu đuối của mình. Cậu không muốn nó như vậy nhưng đó là cách tốt nhất giúp nó quên đi quá khứ và không khóc mỗi khi đêm xuống. Cậu coi nó như em gái của mình vì vậy cậu sẽ không để ai hoặc bất cứ điều gì làm tổn thương nó mặc dù nó luôn là người cứu cậu mỗi khi cậu gặp nguy hiểm.

Hạo Dân đưa mắt nhìn nó đang nằm bất động, cậu cũng đoán ra nguyên nhân của việc uống quá nhiều rượu kia là do hấn. Hạo Dân khẽ thở dài ánh mắt hướng ra phía cửa sổ.

- Để cậu đến bên Hàn Hy Thần rốt cuộc là đúng hay sai?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Tiếng chuông điện thoại làm Hạo Dân giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ, cậu rút điện thoại của mình ra nhưng không phải, là điện thoại của nó. Hạo Dân với tay lấy chiếc điện thoại đang sạc gần đó, màn hình nhấp nháy hai chữ "Hy Thần", cậu do dự một lúc rồi bấm nghe, chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói trầm lạnh:

- Tại sao không đi học?

- Vì đang bị ngất nằm trên giường.

- Cậu là ai?

- Hạo Dân.

- Thiên Di sao rồi?

- Vẫn đang ngủ... - ngập ngừng một lúc Hạo Dân nói tiếp - Anh có thể đến thăm, đại tỷ và anh Thiên không có nhà.

- Ừm!

Sau đó hấn dập máy. Hạo Dân ngán ngẩm lắc đầu.

- Con người này chẳng nói chuyện tử tế với ai được một lần.

Khoảng 10 phút sau Hạo Dân nghe thấy tiếng chuông cửa, cậu chỉnh lại cái chăn cho ngay ngắn rồi đi xuống dưới nhà. Hy Thần đã được ông quản gia mời vào nhà, về mặt đầy lo lắng. Hạo Dân không nói gì ngoắc tay kêu hấn ra ngoài, chờ cho hấn ngồi xuống chiếc bàn trà ngoài vườn cậu mới lên tiếng.

- Thiên Di có một quá khứ không bình thường. Cậu ấy luôn trốn tránh quá khứ đau khổ đó, luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng thực chất là rất yếu đuối, luôn tỏ ra bình thường trước mặt người khác mặc dù trong lòng đang rất đau.

- Cậu nói với tôi những điều này là có ý gì?

Mặc kệ câu hỏi của hấn Hạo Dân vẫn tiếp tục nói:

- Lúc này cậu ấy đã uống rất nhiều rượu khiến cơ thể mất cân bằng, Thiên Di chưa bao giờ uống nhiều đến mức ngất đi như thế và tôi đoán rằng nguyên nhân một phần là do anh. Tình cảm Thiên Di dành cho anh là thật nên tôi mong anh cũng thật lòng với cậu ấy. Bây giờ anh có thể lên thăm cậu ấy, tầng hai, phòng có cửa màu trắng.

Nói rồi Hạo Dân đi vào trong nhà, để lại hấn ngồi bất động trong vườn, ánh mắt chứa đựng một điều gì đó.

Ánh nắng rực rỡ của buổi sáng muộn mùa đông xuyên qua lớp cửa kính làm sáng rực cả căn phòng. Hấn ngồi lặng yên cạnh giường ngắm nhìn nó, tay vô

thức đưa lên vuốt lọn tóc vương trên mặt nó. Khuôn mặt nhợt nhạt đầy mệt mỏi khác hẳn với Thiên Di lạnh lùng dửng dưng thường ngày. Phải chăng là do hấn?

Mi mắt khẽ chớp chớp rồi từ từ mở ra, nó đưa tay lên xoa đầu, mặt hơi nhăn lại, phải mất một lúc nó mới ngồi dậy được.

- Đau đầu chết được! - Nó nhăn mặt nói, tay vẫn xoa xoa đầu.

- Lần sau không nên uống nhiều rượu.

Nó ngạc nhiên quay sang bên cạnh, mắt mở to nhìn hấn, quên luôn cái đầu đang đau như búa bổ.

- Đừng có nhìn tôi như thế trông em chẳng khác gì con ếch. - giọng hấn đầy ý cười.

- Ếch rất đáng yêu. - Nó dửng dưng nói rồi quay đi chỗ khác nhưng trong đầu không ngừng thắc mắc sao hấn lại ở đây.

- Không phải anh rất ghét đại tỷ của em sao? Đến đây làm gì?

- Em đang bị ốm.

Câu hỏi và câu trả lời chẳng liên quan gì tới nhau, nó ngán ngẩm lắc đầu, đến lúc này mới sực nhớ đến cái đầu đang đau của mình, nó vội vàng bước xuống giường để đi lấy thuốc cũng chẳng để ý mình đang mặc gì trên người. Mặt hấn thoáng đỏ lên nhưng ngay lập tức trở về vẻ lạnh băng thường ngày. Hấn với tay kéo nó vào lòng, môi khẽ nhếch lên, giọng nói trầm lạnh thêm chút đe dọa:

- Lần sau đừng có mặc váy ngủ ngắn như thế này, nếu không em sẽ biết tay tôi.

Lúc này nó mới cúi xuống nhìn bộ váy ngủ mình đang mặc, là váy ngủ của đại tỷ đúng là rất ngắn lại còn sexy nữa. Mặt nó nóng bừng lên vì xấu hổ, vội vàng vùi mặt vào ngực hấn, cố gắng thanh minh:

- Cái này...là của đại tỷ, anh đừng...hiểu lầm.

Đúng lúc đó cửa phòng bật mở, Hạo Dân cầm cốc nước bước vào. Hấn nhanh chóng lấy chăn choàng lên người nó, ánh mắt nhìn Hạo Dân như muốn giết người. Còn cậu lại tỏ vẻ vô tội từ từ đặt cốc nước cùng mấy viên thuốc xuống bàn, nhẹ giọng nhắc nhở:

- Di, mau uống thuốc đi.

Nó vẫn vùi mặt vào ngực hấn, quát:

- Hạo Dân nếu cậu không biến ngay khỏi phòng tớ thì cậu sẽ chết không toàn thây.

- Cậu đúng là đồ có mới nói cũ. - Hạo Dân tỏ vẻ giận dữ nói với nó sau đó chuồn nhanh ra ngoài vì ánh mắt đáng sợ của ai kia.

Căn phòng im lặng không một tiếng động, đến mức nghe rõ được cả tiếng thở của nó và hấn. Nó ngồi im trong lòng hấn không dám nhúc nhích, ngại quá mà, bây giờ mà đứng lên thì hấn sẽ nhìn thấy cái mặt đỏ ửng của nó và cái váy ngủ chết tiệt này nữa, rõ ràng là chị giúp việc muốn chơi nó đây mà. Sống với nhau hai năm rồi chẳng hề không phân biệt được đâu là đồ của nó đâu là đồ của đại tỷ sao? Trong khi nó đang trách móc chị giúp việc trong đầu thì hấn lên tiếng phá vỡ sự im lặng kì quái kia:

- Em định lợi dụng tôi?

Nó vẫn ngồi im không nhúc nhích, não bộ bắt đầu suy nghĩ về câu nói vừa rồi của hấn. "Lợi dụng...chết tiệt...mình chỉ ngại quá không dám đứng lên mà hấn cho mình là lợi dụng. Hừ! Không biết ai lợi dụng ai, rõ ràng hấn kéo mình lại, Hân Hy Thần mi sẽ biết tay ta." Nhưng mà...đó chỉ là suy nghĩ còn thực tế thì:

- Anh có thể nhắm mắt vào không? - Nó rụt rè hỏi.

- Làm gì? - Hấn giả nai hỏi lại nó.

- Ờ thì cứ nhắm mắt vào sau đó sẽ biết.

- Em nói trước đi.

- Anh nhắm mắt trước.

- Em.

- Anh.

- Em.

- Nếu anh không nhầm mắt lại thì sao em đứng lên được. - Nó nói giọng bức tức, ngẩng mặt lên lườm hấn.
- Nói ngay từ đầu có phải hơn không. - Hấn vừa nói vừa quần lại cái chần trên người nó sau đó đỡ nó đứng dậy. - Em thay quần áo đi, tôi đi nấu canh giải rượu.
- Anh biết nấu? - Nó ngạc nhiên nhìn hấn, xem ra còn nhiều điều nó chưa biết về hấn.
- Ừ trước đây...có từng học qua.

Đội hấn ra khỏi phòng nó mới lết đến chỗ tủ quần áo, đầu nặng trĩu như đeo đá. Lần sau nó thề sẽ không uống nhiều như thế này nữa.

Sau khi thay quần áo nó mở cửa phòng đi xuống dưới nhà, giờ này chắc mọi người đã vào viện thăm đại tỷ hết rồi. Mùi thơm tràn ngập phòng khách, nó bị hương thơm đó kéo xuống bếp. Hấn đang cầm dao thái cái gì đó nó cũng chẳng biết nhưng có vẻ rất chăm chú làm, lần đầu tiên nó chứng kiến hấn vào bếp, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp. Nó ngoan ngoãn ngồi xuống bàn ăn, mắt vẫn dính chặt lấy người hấn, quan sát từng hành động, trong đầu bỗng nảy ra một ý nghĩ: "Nếu có thể ôm hấn từ đằng sau thì sao nhỉ???" Và ngay lập tức lắc đầu bởi vì hấn sẽ nói nó lợi dụng cho mà xem.

- Đau lắm à? - Đột nhiên hấn quay ra hỏi khiến nó giật mình suýt ngã khỏi ghế.
- Hơi hơi thôi.
- Nếu không phải đã quen với cái kiểu nói chuyện không đầu không đuôi của hấn thì có lẽ nó cũng chẳng hiểu hấn nói gì mất.
- Em uống đi! - Hấn đặt trước mặt nó một bát canh nhỏ, bốc hơi nghi ngút.
- Uống cái này không bị đau bụng chứ? - Trong lòng thật ra rất vui nhưng bên ngoài lại tỏ ra dửng dưng.
- Nếu sợ đau bụng em có thể không ăn.
- Vậy em không ăn nữa. - lại giả nai.
- Để tôi đồ đi. - Hấn nói rồi giơ tay ra định bê bát canh đi nhưng nó nhanh tay giữ lại, mặt chán nản nhìn hấn.

"Đúng là máu lạnh chẳng biết đồ dành con gái gì cả."

Nó bực mình vơ lấy cái thìa gần đó múc một thìa canh cho vào mồm, mắt không ngừng liếc hấn. Nhưng thìa canh được đưa gần đến miệng nó thì bị giữ lại, nước canh trong thìa sóng sánh rồi rớt ra ngoài, rơi thẳng xuống tay hấn.

Nó tròn mắt nhìn hấn, không hiểu hấn định làm gì chẳng lẽ định bón cho nó ăn sao??? Nó đưa mắt nhìn bàn ta đang giữ bàn tay nó, lúc này mới nhận ra bàn tay hấn đang đỏ tấy lên, lại nhìn sang bát canh đang bốc hơi nghi ngút kia. Nó làm hấn bị bỏng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Nó vội vàng kéo hấn đến chỗ vòi nước rửa tay rồi chạy đến chỗ tủ thuốc treo gần cửa bếp, lấy tuýp kem trị bỏng xoa vào tay cho hấn. Chạy nhanh khiến nó không khỏi bị choáng, đầu càng đau hơn, người phải dựa cả vào hấn.

- Ngốc! mau uống canh đi rồi uống thuốc, tay tôi không sao. - Hấn xoa đầu nó nói, vẫn là giọng nói trầm lạnh nhưng đầy quan tâm.
- ...

Nó không trả lời, cả người gần như khụy xuống, nếu không nhờ hấn đỡ thì có lẽ đã ngã xuống đất. Hấn lay lay người nó nhưng không có bất cứ phản ứng nào đúng lúc đó điện thoại hấn đổ chuông, hấn một tay giữ nó, một tay rút điện thoại ra nghe.

- Alo!
- Anh Thiên sắp về đến nhà rồi anh mau rời khỏi đó đi.
- Ừ! tôi biết rồi.

Cắt điện thoại vào túi, hấn vòng tay bế nó lên và đi thẳng ra xe, không thể để nó một mình ở đây được.

Hắn đặt nó nằm lên giường của mình rồi lấy chăn đắp cho nó, vẫn còn yếu mà cứ thích chạy lung tung chẳng biết tự chăm sóc mình gì cả.

khi nó tỉnh lại thì trời đã tối, ngơ ngác nhìn xung quanh phòng, nó có cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Cho đến tận khi cánh cửa phòng tắm được mở ra nó mới biết mình đang ở đâu. Hắn vừa mới tắm xong, mái tóc ướt rũ xuống che gần hết mắt, nước nhỏ cả xuống sàn, trên người là bộ quần áo ngủ màu đen. Cho dù là đang mơ màng sau giấc ngủ dài thì trong đầu nó vẫn hiện lên bốn chữ "quyển rũ chết người"

Nó khẽ ho nhẹ mấy cái, khuôn mặt đỏ ửng quay đi chỗ khác, giả vờ ngạc nhiên hỏi:

- Sao em lại ở đây?
- Nếu em muốn ngắm tôi thì cứ tự nhiên không cần đánh trống lảng.
- Anh rất xấu, nhìn lâu mắt sẽ bị hỏng.
- Vậy thì bệnh viện mắt sẽ quá tải mắt vì số người ngắm tôi rất nhiều.
- Anh đừng có mà tự sướng một cách thái quá như thế.
- Tôi chỉ nói đúng sự thật thôi mà. - Hắn trưng ra bộ mặt vô tội nhìn nó.
- Hừ bóp méo sự thật thì đúng hơn mà anh vẫn chưa trả lời tại sao em lại ở đây.
- Tôi bắt cóc em. - Đôi mắt lạnh ánh lên một tia cười mờ ám, vắt cái khăn vừa dùng để lau khô tóc sang một bên hắn mở cửa đi ra ngoài, để lại nó với vẻ mặt chẳng hiểu gì.

Một lát sau hắn quay lại với một khay nhựa nhỏ và đặt xuống trước mặt nó.

- Uống canh giải rượu trước sau đó ăn cơm.

Nó không nói gì, lẳng lặng làm theo lời hắn, không phải là đột nhiên ngoan ngoãn nghe lời đâu, tại vì mùi thức ăn thơm phức khiến cái bụng nó réo ầm ỉ nên phải ăn luôn để nó hết réo cho đỡ ngại.

Sau khi đã giải quyết xong khay thức ăn hắn bê lên, nó với về mặt thỏa mãn nằm lăn ra giường, đầu cũng đã hết đau. Còn hắn thì ngồi yên lặng bên cạnh, dán mắt vào màn hình máy tính, thỉnh thoảng lại gõ lách cách mấy cái. Nó tò mò ngó vào xem thì thấy hắn đang chat với ai đó, toàn là những câu nói cụt lùn không chủ vị. Câu dài nhất mà nó thấy là "Tập hợp người lại, tôi đến bây giờ."

- Tôi ra ngoài có chút việc, nếu không đợi được thì em cứ ngủ trước đi. - Hắn gấp máy tính lại và nói với nó.
- Anh đi đâu? - Nó bám lấy tay hắn hỏi.
- Giải quyết một số chuyện quan trọng. Hắn nhìn nó, khuôn mặt có nét gì đó khác lạ mà nó chưa nhìn thấy bao giờ. Đôi mắt lạnh tối sẫm lại, cả người giường như toát ra khí lạnh run người.

Ở nhà một mình thật là chán mà những lúc buồn chán thì bản tính tò mò của nó lại trỗi dậy và thế là nó bắt đầu công cuộc khám phá phòng ngủ của hắn.

Đầu tiên là tủ quần áo, tiếp đến là tủ giày,... và cuối cùng dừng lại trước giá sách cao hơn người nó nửa mét. Nó kéo cái ghế lại gần giá sách rồi trèo lên, xem xét từng quyển sách một. Mắt nó bỗng dừng lại ở chiếc hộp gỗ màu nâu đặt cuối dãy sách, suy nghĩ một lát, nó quyết định lấy chiếc hộp gỗ xuống. Chiếc hộp rất sạch, giường như được lau chùi cẩn thận mỗi ngày, tay nó khẽ run lên khi chạm vào cái chốt nhỏ, một cảm giác lạ ủa tới như muốn ngăn cản nó đừng mở nhưng bản tính tò mò không cho phép dừng lại, nó từ từ mở chiếc hộp đó ra. Phía trong của nắp hộp dán ảnh của một cô gái có mái tóc suôn dài màu hạt dẻ, đôi mắt buồn hơi ướt, hàng lông mi cong vút càng làm tăng vẻ đẹp của đôi mắt, sống mũi thẳng và cao, đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên cùng với làn da trắng hồng. Cô gái này có gì đó rất giống nó nhưng thực chất lại không giống. Bên trong còn có một quyển album và một cái usb, nó cầm quyển album lên và giờ ra xem, trang đầu tiên là hai chữ "Từ Di" được viết nắn nót...

Ánh mắt nó dừng lại thật lâu trên hai chữ "Từ Di" trong lòng cảm thấy hoang mang vô cùng. Hít một hơi thật sâu, nó mới lật sang trang tiếp theo... là ảnh của Từ Di, bên dưới ghi 22-10-2008 và những trang sau cũng vậy, mỗi trang là một bức ảnh cùng với ngày tháng năm được ghi bên dưới. Mỗi bức ảnh lưu giữ một khoảnh khắc khác nhau nhưng chúng đều có một điểm chung là ngập tràn hạnh phúc. Bức ảnh cuối cùng được chụp vào ngày 21-3-2011, trong ảnh, cô gái đang dựa vào vai chàng trai, đôi mắt nhắm hờ như đang ngủ, môi khẽ mỉm cười, chàng trai vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng nhưng trong đôi mắt lại có nét cười. Và bên dưới bức ảnh đó còn có một dòng chữ nhỏ được ghi bằng bút mực "Yêu em - mãi mãi".

Nó gấp quyển album lại, cảm giác như không khí xung quanh bị rút cạn, trái tim như bị kim đâm đau nhói. Cất quyển album vào vị trí cũ, tay nó vô tình chạm vào chiếc usb, do dự một chút nó mới cầm chiếc usb lên, nó đoán được trong chiếc usb này có gì chỉ là không biết mình có chịu đựng được khi xem những thứ đó không.

Khởi động chiếc laptop hắn để lại trên giường, nó chậm chạp cắm chiếc usb vào, di di chuột mấy cái như đang do dự rồi click vào file vừa hiện lên trên màn hình. Và nó đã đoán đúng, tất cả là video kèm với chú thích. Nó nhấp chuột vào một file có ghi "kỷ niệm sinh nhật 14 tuổi"

Trong đoạn video là cô gái có mái tóc suôn dài màu hạt dẻ, đôi mắt buồn hơi ướt, trông cô giống như đang giận dỗi. Đột nhiên chiếc máy quay lia về phía chiếc giường trải ga xám kèm theo đó là tiếng nói êm dịu nhưng đầy trách móc của cô gái: "Hôm nay là sinh nhật mình vậy mà con người vô tâm kia lại lăn ra ngủ, ahhh!!!"

Sau đó là hình ảnh của cô gái kia, khuôn mặt không còn vẻ giận dỗi nữa mà thay vào đó là nụ cười tình quái. Cô cầm theo máy quay trèo lên giường, tay còn lại cầm một cái bút dạ đen tô vẽ vẽ nên mặt chàng trai. Chàng trai khẽ cựa mình vòng tay ôm lấy cô gái, mắt vẫn nhắm và bờ môi hơi nhếch lên. Cô gái bị ôm bất ngờ thì hét lên:

- Mau thả em ra!

- Em dám dờ dờ lúc anh đang ngủ? - Giọng nói trầm lạnh của chàng trai vang lên.

- Đâu có, em chỉ định trang điểm cho anh thật đẹp trai để lên hình cho đẹp thôi. - cô gái cười lém lỉnh.

- Anh lúc nào cũng đẹp nên em không cần phải trang điểm đâu, em nên tự trang điểm cho mình đi trông em xấu chết đi được.

- Anh đừng có mà tự sướng một cách thái quá như thế.

Nó ngồi bất động trước màn hình laptop, trong đôi mắt một chút cảm xúc cũng không có. Đoạn hội thoại của hai tiếng trước hiện lên rõ rệt trong tâm trí:

"- Sao em lại ở đây?

- Nếu em muốn ngắm tôi thì cứ tự

nhiên không cần đánh trống lảng.

- Anh rất xấu, nhìn lâu mắt sẽ bị

hồng.

- Vậy thì bệnh viện mắt sẽ quá tải

mắt vì số người ngắm tôi rất nhiều.

- Anh đừng có mà tự sướng một

cách thái quá như thế."

Cả người như bị trút hết sức sống, nó cứ ngồi nhìn chăm chăm vào màn hình laptop xem hết đoạn video này đến đoạn video khác.

Đến khi nghe thấy tiếng ô tô phóng vào sân nó mới vội vàng rút chiếc usb ra bỏ vào hộp rồi cất chiếc hộp gỗ về vị trí cũ. Khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt vô hồn, nó ngồi thu chân lại sát với người và vòng tay ôm lấy chân.

Khi cánh cửa phòng bật mở, nó đưa mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hắn, nước mắt vô thức rơi xuống. Hắn ngạc nhiên nhìn nó rồi tiến đến ngồi cạnh nó, lo lắng hỏi:

- Em không sao chứ?

Nó lắc lắc đầu, nhào vào lòng hắn, nước mắt lại tuôn ra nhiều hơn cùng với những tiếng nức nức. Hắn không hiểu nhưng vòng tay ôm nó siết chặt hơn, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên tóc nó.

"Em không muốn mất anh, càng không thể rời xa anh nhưng hình ảnh chị ấy trong tim anh là quá lớn...em...phải làm thế nào...để thay thế hình bóng ấy?"

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Tia nắng yếu ớt của buổi sáng mùa đông đậu lại trên cửa sổ, nhảy nhót trên ô cửa kính còn đọng lại chút sương đêm, chiếc Dreamcatcher được treo cạnh cửa sổ, mấy cái lông vũ màu tím phản xạ với ánh nắng phát ra tia sáng lấp lánh. Nó gục đầu trên vai hắn, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đều, một tay vẫn đang giữ chặt vật áo hắn. Bên cạnh, hai mắt hắn cũng nhắm chặt, khuôn mặt lạnh lùng pha chút mệt mỏi.

- Nắng ấm xa dần rồi...nắng ấm xa dần rồi..

Bỗng nhiên điện thoại đổ chuông khiến nó giật mình tỉnh giấc, tay khuya khoắng tìm điện thoại.

- Alo! Đứa nào đấy?

- Ổ hình như nhầm máy. - Đầu dây bên kia có vẻ hoảng hốt khi nghe thấy giọng nó.

- Đứa nào thế? - Còn nó thì nạt lại bằng chất giọng vẫn còn ngái ngủ pha lẫn bức tức.

- Đây có phải máy của Hàn Hy Thần không?

Nó hít một hơi đang định mắng cho người ở đầu dây bên kia một trận thì chiếc điện thoại đột ngột bị lấy đi, kèm theo đó là giọng nói trầm lạnh.

- Tôi đây! Có chuyện gì?

-...

Hắn bỗng liếc về phía nó còn đang mơ mơ màng màng, môi khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười hoàn mỹ.

- Là bạn gái, có gì nói đi.

-...

- Tùy cậu...muốn làm gì thì làm.

Sau đó hắn cúp máy, quay trở lại giường, nhìn khuôn mặt vẫn chưa tỉnh ngủ của nó môi khẽ mỉm cười. Thật là cả lúc ngủ vẫn muốn dọa người.

Nó đưa đôi mắt mơ màng nhìn hắn, giọng uể oải:

- Hôm nay nghỉ học nhé em muốn ngủ tiếp.

- Ừm! Em ngủ tiếp đi tôi ra ngoài một lát.

Chỉ chờ có thế cả người nó đổ ụp xuống giường, hai mắt khép chặt lại.

- Cạch!

Ngay khi cửa phòng được đóng lại, nó vội vàng bật dậy chạy thẳng vào nhà vệ sinh với tốc độ ánh sáng.

Bước ra khỏi cổng thì đã thấy xe của mình đỗ sẵn ở đấy, một tên đàn em đứng ngay cạnh chiếc xe chờ để mở cửa cho nó. Vừa nhìn thấy nó tên đàn em liền cúi đầu chào rồi nhanh chóng mở cửa xe cho nó.

- Đi theo tín hiệu của máy định vị trên bản đồ. - Khuôn mặt nó trở nên lạnh băng không chút cảm xúc, ra lệnh cho tên đàn em bên cạnh.

- Chuyện cậu đi cùng tôi không ai biết chứ?

- Không ạ! Em đã làm theo đúng những gì chị dặn.

- Ừm! Sau hôm nay cậu sẽ được giao quyền quản lý một trong những địa bàn tôi đang phụ trách.

- Cảm ơn phó bang chủ!

Chiếc Audi A7 dừng lại phía sau khu công trình bỏ hoang, tín hiệu của máy định vị phát ra từ bên trong khu công trình này. Nó cùng với tên đàn em đi bộ vào trong, mắt không ngừng quan sát xung quanh. Đi được một đoạn nó nghe thấy tiếng người đánh nhau, nhanh chóng đi về phía phát ra âm thanh, nó nhìn thấy hắn đang đứng ở giữa đám đàn em, dáng cao dong dỏng, quanh người tỏa luồng khí lạnh đến rợn người, bên cạnh còn có một người mà nó cũng biết - Hoàng Nguyên.

Trước mặt hai người họ còn có một người nữa đang quỳ rạp xuống đất, hai vai không ngừng run lên bần bật. Nó cẩn thận bước đến nấp sau bức tường cách chỗ hắn không xa, mắt nhìn qua lỗ hổng trên tường.

- Mày còn nhớ những gì mình gây ra tại con đường phía trước khu công trình này vào hai năm trước không? - Hoàng Nguyên giọng đầy tức giận khác hẳn mọi ngày.

- Chuyện...chuyện gì chứ? - Tên đang quỳ dưới đất lắp ba lắp bắp, khuôn mặt sợ sệt ngẩng lên nhìn hai người kia.

- Mày không nhớ? - Hắn gằn giọng hỏi, bầu không khí xung quanh trở nên thật đáng sợ, những người xung quanh không lạnh mà run.

Tên đang quỳ kia mặt tái mét, vai càng run rẩy mạnh hơn, miệng lắp bắp như sắp hết hơi.

- Tôi...tôi nhớ...nhớ...rồi. Hai...hai năm trước...tôi...đã...đã đâm...đâm phải...một cô gái...trong...trong lúc...say rượu.

"Hai năm trước...không lẽ...cô gái đó là Tử Di?"

Nó lạng người nhìn về phía hắn, đôi môi tái nhợt, hắn...là đang trả thù cho Tử Di sao? Hai năm qua vẫn luôn tìm kiếm người đã gây ra tai nạn, tại sao còn đồ tội cho đại tỷ trong khi hắn biết người gây ra cái chết cho Tử Di không phải chị ấy. Trong tim hắn luôn có hình bóng của Tử Di, hắn làm mọi chuyện vì cô ấy...vậy nó rốt cuộc là gì đối với hắn, liệu rằng nó có được ở trong một phần nào đó của trái tim hắn không?

Cả người như bị trút hết sức lực, nó phải vịn tay vào tường để không bị ngã, mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía hắn, trái tim đau nhói từng cơn.

- Các...các người...định...định làm gì tôi?

- Hừ! Có gan làm, có gan chạy trốn lại không có gan chịu tội sao? - Hoàng Nguyên lạnh giọng nói, tay xoay xoay chiếc côn tam khúc.

- Tôi...tôi...

- Bụp!

Chưa kịp nói hết câu tên đó đã bị đá cho một cú trời giáng vào mặt, bật ngửa ra sau. Và liên tiếp bị giáng những cú đá đầy giận giữ vào người, đau đớn mà hét lên vô cùng thê thảm. Hoàng Nguyên thấy vậy vội nhảy vào kéo hắn ra.

- Cậu đánh nữa sẽ gây ra án mạng đấy.

- Bỏ ra! - Hắn gằn giọng nói, khuôn mặt trở nên thật đáng sợ.

- Đứng! Tử Di...cô ấy không muốn cậu trở nên như thế này đâu.

Hắn bỗng khựng lại sau câu nói của Nguyên, cả người cứng đờ lại nhưng ánh mắt như muốn giết người vẫn hướng về phía người đang nằm rên rỉ trên đất kia.

Phải vài phút sau hắn mới trở lại bình thường, gạt tay Hoàng Nguyên ra rồi quay lưng bỏ đi.

- Chuyện ở đây cậu giải quyết nốt đi.

Đi được vài bước hắn dừng lại nói với Nguyên và cũng trong khoảnh khắc ấy ánh mắt vô tình lướt qua chỗ nó đang đứng. Hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau, một bên là sự ngạc nhiên còn một bên là sự tổn thương đau đớn. Nó vẫn đứng im nhìn hắn, khuôn mặt không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào nhưng ánh mắt lại tràn đầy sự tổn thương.

Mọi thứ xung quanh nó đã trở nên thật nhạt nhòa sau khi chứng kiến hắn vì cô gái có tên Tử Di kia mà làm tất cả mọi việc. Cô gái ấy giống như chính là cuộc sống của hắn và nó sẽ chẳng bao giờ thay thế được nhưng nó đã yêu hắn mất rồi, yêu từ hai năm trước, khi ánh mắt lạnh lùng dừng dừng ấy lướt qua người nó và đám lưu manh khiêng đang đánh nó phải dừng lại vì sợ rồi lại lạnh lùng quay lưng bỏ đi như không có chuyện gì.

Âm thanh cũng trở nên thật mờ nhạt chỉ còn lại những âm tiết không rõ ràng, nó chỉ mơ hồ nhận thức được có người đang gọi tên mình và cánh tay đang bị ai đó kéo mạnh, nhưng nó vẫn đứng nguyên tại chỗ, mắt vẫn hướng thẳng về phía người con trai kia.

Và rồi nó bị ai đó xô mạnh ngã xuống đất ngay sau đó là tiếng động rất to vang lên, hai mắt nó nhắm chặt lại vì đau. Vài phút trôi qua mới cảm nhận thấy có người người đang đè lên người mình, nó liền mở mắt ra nhìn, đập vào mắt là khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng pha chút lo lắng, vài giọt mồ hôi chảy xuống từ trán, mặt hắn hơi nhăn lại. Nó chưa kịp hỏi chuyện gì thì đã thấy một đám người chạy đến.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

- Cậu không sao chứ? - Hoàng Nguyên là người chạy đến đầu tiên lo lắng hỏi.

Khó khăn lắm hắn mới đứng dậy được sau đó đưa tay kéo nó dậy. Bằng hoàng nhìn cảnh tượng trước mặt, chỗ nó vừa đứng lúc này giờ đây chỉ còn là đồng cỏ nát và nơi nó ngã chỉ cách chỗ đó một bước chân. Lại đưa mắt nhìn khắp người hắn, vừa này khó khăn lắm mới đứng lên được chắc chắn là bị thương rồi.

- Em không sao chứ?

Nó lắc đầu, mắt vẫn quan sát kĩ những chỗ có thể bị thương do cú ngã vừa nãy. Nhưng nó chẳng thấy có chỗ nào không ổn cả.

- Anh không bị thương chứ?

- Không sao.

Nó cảm thấy rõ ràng là hắn đang nói dối nhưng trên mặt chẳng có biểu hiện gì chứng tỏ hắn đang nói dối cả. Vậy thì...

- Anh công em về nhé? - Nó tiến lại gần, bắm lấy cánh tay hắn.

- Cô không có chân hay sao mà bắt người khác công. - Hoàng Nguyên có vẻ tức tối quát.

- Hừ! chân tôi đau mới cả tôi đâu có bắt anh công tôi, mà sao lần nào gặp anh cũng lăm mồm vậy đồ không phải đàn ông? - Nó lườm Nguyên một cái rồi sắc, miệng tuôn ra một tràng.

- Sao lần nào gặp cô cũng độc mồm độc miệng hết vậy đã thế lại còn dở chứng đòi Thần công cô, cô không thấy chân cậu ấy đang bị thương...

Nói đến đây thì Nguyên im bật, chết tiệt! hắn là cố ý không cho con nhỏ đáng ghét kia biết mình bị thương vậy mà cậu lại phun ra hết. Hoàng Nguyên liếc mắt nhìn hắn một cái rồi chủ động nói tiếp:

- Mặc dù không ưa cô nhưng hôm nay nể mặt Hy Thần tôi sẽ công cô về.

- Anh bị thương? - Bỏ qua đề nghị của người kia nó lo lắng hỏi hắn khiến người kia tức muốn phụt máu.

- Không sao, để tôi công em.

- Không cần, đến bệnh viện đi. - Nó dùng ánh mắt kiên quyết nhìn hắn.

- Chân em...

- Đưa mù cũng biết cô ta đang giả vờ vậy mà cậu cũng tin sao? - Người vô duyên kia lại xen vào.

- Tại sao anh cứ phải giả vờ như không có chuyện gì trước mặt em, vì em mà bị thương rồi định một mình chịu đau, rốt cuộc là anh muốn em phải làm thế nào hả? - Nó nắm chặt lấy tay hắn nói như hét, trong giọng nói chứa đầy sự bất lực.

Tất cả những người có mặt ở đó đều im bật sau câu nói của nó, ngay cả Hoàng Nguyên cũng đứng hình không nói được thêm câu nào nữa. Lần đầu tiên có người dám chất vấn Hàn Hy Thần thật đúng là sự kiện có 1-0-2. Hắn thoáng ngạc nhiên nhưng ngay sau đó lấy lại vẻ mặt lạnh lùng thường ngày.

- Tôi sẽ đến bệnh viện, cùng với em.

Nó thấy hắn đã đồng ý thì không nói gì nữa, lại gần diu hắn đi ra xe còn Hoàng Nguyên ở lại xử lí tên kia.

Sau khi vết thương ở chân được băng bó cẩn thận và nghe bác sĩ dặn dò nó mới đưa hắn về nhà. Suốt quãng thời gian ở bệnh viện cho đến khi về tới nhà hắn nó không mở miệng nói một câu nào, tất cả đều do tên đàn em lo liệu.

- Ở lại với tôi.

Hắn nói khi thấy nó định bước ra ngoài còn nó thì không thèm quay đầu lại vẫn tiếp tục bước đi.

- Nếu em không ở lại tôi sẽ chạy theo em.

Lần này thì nó dừng lại thật, lạnh giọng nói:

- Bác sĩ bảo hạn chế đi lại, sẽ bị nặng hơn nếu vận động mạnh.

- Tôi mà bị nặng hơn là do em. - Hắn thản nhiên nói, môi hơi nhếch lên.

- Anh... - Nó không cãi được nữa đành ngồi xuống cái ghế hạt xốp đối diện giường hắn, tay nghịch nghịch cái điện thoại, khuôn mặt dửng dưng bất cần.

Nó rất ghét trò chơi im lặng nhưng lại chả biết nói gì, đúng hơn là không muốn nói. Nó vẫn còn giận, những chuyện hắn làm vì Tử Di, mà tại sao tên chị ta lại giống tên nó cơ chứ thật là muốn điên. Nhưng mà nó chẳng thể rời xa người con trai kia được. Từ đêm qua đến giờ nó vẫn luôn tự hỏi "Tiếp tục ở bên cạnh hay sẽ rời xa hắn?"

Nếu tiếp tục, nó không chắc mình có thể thay thế được cô gái kia, còn rời xa hắn sẽ rất đau rất đau.

- Em lấy hộ tôi cốc nước. - Hắn lên tiếng phá vỡ sự im lặng kì quái giữa hai người.

Mắt nó vẫn nhìn màn hình điện thoại, dửng dưng nói:

- Anh không có tay à?

- Tay thì có nhưng chân đang bị đau mà cái bình nước lại ở quá xa. Em chẳng nói là đi lại nhiều sẽ ảnh hưởng đến vết thương à?

- Đi một đoạn ngắn sẽ không sao đâu.

- Ah! - Bỗng nhiên hấn kêu lên, mặt hơi nhăn lại, tay xoa xoa cái chân bị thương.

Nó thấy vậy thì vội vàng bỏ cái điện thoại xuống, chạy lại chỗ hấn, giọng nói dừng dưng nhưng mặt lại lộ rõ sự lo lắng.

- Không sao chứ?

-...

Im lặng mấy giây, khuôn mặt hấn trở nên nghiêm túc hơn, bầu không khí trong phòng cũng thật khác lạ. Hai mắt hấn nhìn thẳng vào nó, giọng nói trầm không còn khí lạnh như mọi ngày nữa, thay vào đó là sự ảm áp kì lạ.

- Em rất giận tôi đúng không?

Nó nhất thời chưa kịp phản ứng với sự thay đổi của hấn, mặt cứ ngệt ra...phải mất một phút nó mới trả lời:

- Không...không giận mà là rất giận.

- Xin lỗi em!

- Xin...xin lỗi gì chứ? - Nó nhìn hấn ngạc nhiên, hôm nay bị ầm đầu hay sao mà tự nhiên lại nói ra những câu như thế.

- Đã có lúc tôi tưởng em là tiểu Di bởi vì từ khuôn mặt cho đến tính cách em đều rất giống cô ấy.

Nó lặng người đi sau câu nói của hấn, trong lòng vô cùng hỗn loạn, "vậy những gì trước đây hai người cùng làm đều do hấn nghĩ nó là Tử Di", nó toan đứng dậy thì bị hấn kéo lại.

- Những việc tôi từng làm với em đều là vì tôi muốn ở bên em nên đừng nghĩ linh tinh...Càng tiếp xúc nhiều với em tôi càng nhận ra tôi đã yêu em thật sự. Có lẽ tôi đã thích em ngay từ lần gặp đầu tiên nhưng hình bóng của tiểu Di là quá lớn khiến tôi không nhận ra điều đó. Khi nhìn thấy em gặp nguy hiểm ở khu công trình cũ, tôi đã rất sợ, sợ sẽ mất em và tôi chợt nhận ra em là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của tôi.

- Xin lỗi vì đã dẫu em chuyện của Tử Di, tôi nợ cô ấy một lời xin lỗi vì thế tôi phải làm tất cả những việc ấy. Còn đại tỷ của em tôi biết cô ấy không hề có lỗi trong cái chết của Tử Di nhưng cô ấy là lý do tôi bầu vùi lấy để có thể mạnh mẽ hơn, để tìm ra kẻ đã hại Tử Di.

Nó lặng im nghe hấn nói, trái tim nhỏ bé run rẩy, cảm giác ảm áp tràn ngập lồng ngực.

- Xin lỗi vì đã khiến em phải khóc một mình.

- Sao anh biết là em đã khóc một mình?

- Nhìn vào mắt em.

Nó khẽ mỉm cười, dựa đầu vào ngực hấn, nhẹ nhàng nói:

- Anh biết không những người thích nhau ngay từ lần gặp đầu tiên chính là do định mệnh sắp đặt đấy.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Một ngày cuối tuần se lạnh, làn sương mỏng manh bao trùm lên mọi thứ xung quanh nó, cảnh vật trở nên thật mờ ảo. Nó căng mắt để nhìn rõ mọi thứ xung quanh và nó nhìn thấy hấn, mái tóc vàng nổi bật trong làn sương sớm, dáng người cao gầy đang dựa vào một thân cây nào đó. Nó bước nhanh về phía hấn, trên môi là nụ cười tươi rói.

Bất chợt bước chân nó khựng lại, ánh mắt dừng lại trên người cô gái đang đứng cạnh hấn...đó là...Tử Di.

Làn sương mỏng tan dần, nó nhìn thấy rõ hơn nụ cười trên môi hắn, nụ cười ấy thật đẹp, tràn ngập hạnh phúc, khiến bất cứ ai nhìn vào cũng phải ngây ngất nhưng, nụ cười ấy làm nó Đau. Tại sao hắn chưa bao giờ cười như vậy với nó, chưa bao giờ...chưa bao giờ...

- Tiểu Di! - Giọng nói quen thuộc của Bội Doanh vang lên bên tai nó. - Dậy đi em!

Nó đưa tay lên dụi mắt, chớp chớp mấy cái cho quen với ánh sáng rồi từ từ mở ra. Cảm nhận thấy đôi mắt ươn ướt, nó giơ tay lên xem thì thấy bàn tay cũng dính nước...chẳng lẽ nó khóc trong lúc ngủ sao???

- Em vừa gặp giấc mơ xấu à?

Nó nhìn đại tỳ, lắc lắc đầu, tay chạm vào cái dreamcatcher treo ở đầu giường.

- Từ khi có cái này, em không gặp những giấc mơ xấu nữa...chỉ là gần đây gặp phải một số chuyện không vui nên mơ linh tinh thôi. À! từ nay chị đừng gọi em là Tiểu Di nữa.

Nó hất chăn sang một bên rồi bước vào nhà vệ sinh, để lại Bội Doanh với vẻ mặt khó hiểu.

Bước chân ra đến cổng nó đã thấy hắn đứng sẵn ở đấy, người dựa vào chiếc Audi Rs7 màu trắng, mái tóc vàng ánh lên trong nắng sớm. Người hắn toát ra một vẻ gì đó thật hấp dẫn và ma mị khiến trái tim nó nhảy dòn dập trong lồng ngực.

Hắn nhếch môi cười, tiến lại gần và nhìn thẳng vào mắt nó, giọng nói trầm lạnh pha chút đùa cợt:

- Em đang bị tôi mê hoặc.

Nó nghe xong lập tức lùi về sau mấy bước về mặt tỏ rõ sự bối rối nhưng vẫn cứng giọng nói:

- Mê hoặc gì chứ, em đang tìm xem trên mặt anh có cái mụn nào không thôi.

- Tôi đâu có nói là em đang nhìn tôi. - Nụ cười trên môi hắn càng rộng hơn.

- Ờ...thì...thì...

- Chụt!

Một cái kiss bất ngờ được hắn đặt lên trán nó kèm theo là câu nói đầy ý trêu chọc:

- Nhiều lúc tôi tự hỏi có phải em thích tôi nhiều tới mức đầu óc trở nên mụ mị rồi không?

- Chẳng biết đùa điên nào như thế cả! - Nó nói rồi giả vờ ngoảnh đi chỗ khác.

- Thế hả? - Giọng hắn đã giảm xuống mấy độ.

- Ủ! sự thật nó phũ phàng lắm. - Nó nói, vẫn tiếp tục nhìn ra phía khác.

- Hàn Thiên Di! - Giọng nói lại giảm thêm mấy độ nữa.

- Mau đi học thôi muộn rồi! - Nhận ra sự nguy hiểm từ hắn, nó vội vàng đổi chủ đề rồi kéo hắn ra xe.

- Vẫn còn nửa tiếng nữa mới hết tiết một.

Ồi! Thật sự là không thể cãi lại con người kia mà, từ nay sẽ còn khổ dài dài.

Nó thôi không kéo hắn nữa, tay nắm chặt lấy tay hắn, ngược đôi mắt long lanh lên nhìn người bên cạnh, dùng chất giọng trầm thành nhất để nói:

- Hy Thần! em rất rất thích anh.

Còn trong lòng thì...

"Cứ đợi đấy ta sẽ cho mi biết tay!!!"

Chiếc Audi Rs7 dừng lại trước cổng trường THPT Blue Sky không một bóng người, nó hạ xe, nhìn ngang ngó dọc một hồi rồi mới mở cửa bước xuống. Mấy ngày nay tên nhiều chuyện Hoàng Nguyên luôn đứng sẵn ở cổng trường chờ nó đến để xia xoi đủ thứ chuyện. Chính nó cũng không hiểu mình đã gây thù chuốc oán gì với tên đó nữa, nếu không nể tình anh ta là bạn của Hy Thần thì nó đã đánh cho một trận từ lâu rồi.

Đang hí hửng vì không gặp phải oan gia thì Hoàng Nguyên từ đâu nhảy ra vỗ bụp vào vai nó một cái, kèm theo đó là câu nói:

- Hey con nhỏ đáng ghét! Hôm nay cô lại đi học muộn hả? - Rất đổi quen thuộc mà bốn hôm liền nó phải nghe từ cái tên lăm mồm kia.

- Hơ! Anh Nguyên lâu rồi mới gặp anh.

Bàn tay Nguyên đang đặt trên vai nó vội vàng bỏ xuống, người cũng tự động cách ra xa chỗ nó đứng mấy bước.

- Chúng ta mới gặp nhau ở đây sáng hôm qua sao cô lại nói ngớ ngẩn vậy chứ, mà tự nhiên đổi cách xưng hô nghe lạ thế haha.

Mặt thì vẫn tỏ vẻ tươi cười nhưng mắt thì lại liếc liếc đề phòng nó. Nguyên nhớ lại hôm qua lúc cậu đang trêu nó thì tự nhiên nó đổi cách xưng hô làm cậu đơ mắt mấy giây, ngay sau đó cái chân đáng thương của cậu bị nó đạp cho một cái đau điếng.

- Em tưởng sáng hôm qua em gặp một thằng dờ hoi ở đây chứ...hóa ra là anh à? - Nó trưng ra vẻ mặt ngây thơ vô số tội, môi khẽ nhếch lên.

- Hừ con nhỏ đáng ghét kia cô bảo ai là dờ hoi hả?

Nó ngó trước ngó sau, không thấy ai liền quay lại nhìn Nguyên, mặt đờ đờ sát khí và:

- Này Vũ Hoàng Nguyên! Anh vừa vừa phải phải thôi nhé nếu không nể anh là bạn của Hàn Hy Thần thì tôi đã cho anh một trận từ lâu rồi. Anh có phải là con trai chuẩn 100% không đấy? Vừa lăm mồm vừa nhiều chuyện chẳng khác gì mấy thằng tính đàn bà. Đúng là bạn thế nào thì bạn của bạn cũng như thế mà.

Hoàng Nguyên nghe xong thì đứng ngây ra, không nói được lời nào. Đúng lúc đó:

- Hàn Thiên Di!

Giọng nói trầm lạnh mang theo sự cảnh cáo vang lên từ sau lưng khiến nó giật mình quay lại. Hắn đã đứng sau nó từ bao giờ, mặt đầy thích thú nhưng đằng sau vẻ thích thú kia chắc chắn là chả tốt đẹp tẹo nào.

- Anh gửi xe nhanh vậy? - Nó cười cười, giả bộ ngây thơ hỏi.

- Em có thể nhắc lại câu cuối cùng trong đoạn hội thoại của em với Nguyên không?

- Hơ! Tự nhiên em quên mất rồi. - Vẫn trưng ra bộ mặt ngây thơ.

- Thế à! Có cần tôi nhắc lại cho nghe không?

- À! thôi không cần đâu.

- Em thấy tôi giống cậu ta lắm à? - Lần này thì một tia thích thú cũng không có.

- Không...anh tốt hơn anh ta nhưng cũng chẳng hơn được bao nhiêu. - Nó càng nói càng nhỏ nhưng tất cả đều lọt vào tai hắn, hắn nhìn nó, môi hơi nhếch lên.

- Được thôi! Em đã nói vậy thì tôi sẽ cho em thấy tôi tốt với em như thế nào.

Chỉ còn 5 phút nữa là hết tiết một, các thầy cô giáo thì đang say xưa giảng nốt bài còn đám học sinh bắt đầu bàn tán sôi nổi xem nên ăn gì trong bữa sáng.

Chiếc loa phát thanh được gắn ở góc lớp phát ra tiếng rè rè sau đó là giọng nói trầm lạnh không cao không thấp vang lên:

- Tôi muốn tuyên bố với mọi người một chuyện...Hàn Thiên Di lớp 11A1 chính thức trở thành bạn gái của tôi từ ngày này một tháng trước. Mọi người hãy đối tốt với cô ấy.

Tiếp đó là tiếng hét của nó bị đứt quãng vì cái loa cứ kêu rè rè.

Tại phòng phát thanh:

Hắn ngồi trên ghế sofa, tay xoay xoay lon coca đang uống dở, thích thú nhìn khuôn mặt tức giận của nó.

Phải công nhận một điều là Hàn Thiên Di của hiện tại khác xa so với Hàn Thiên Di của hai tháng trước. Có lẽ hắn đã gỡ bỏ được lớp vỏ bọc băng giá của nó.

- Hàn Hy Thần anh thật quá đáng, anh định để bọn fan cuồng của anh giết chết em đúng không.

- Chẳng phải em là người của Black sao lại còn là bạn gái của tôi, sẽ chẳng ai dám động vào em...đây là hình phạt vì em dám để Nguyên khoác vai một cách tùy tiện.

Mặt nó nghệt ra nhìn hắn, miệng cứ mở ra rồi lại ngậm vào vì không biết nói gì. Nó tưởng hắn định để lũ fan cuồng chăm sóc cho nó vì nó dám so sánh

hắn với Hoàng Nguyên, không ngờ lại do hắn ghen. Đúng là...chả có ai như hắn cả.

- Tên đó là bạn thân của anh mà anh cũng ghen à?

- Em thấy thế nào nếu bây giờ tôi đến khoác vai Bội Doanh và trêu chọc cô ấy? - Hắn nhướn mày hỏi.

- Tất nhiên...là sẽ không dễ yên rồi, sao em có thể để chị gái mình bị lợi dụng cơ chứ.

- Thế nào là "bạn thế nào thì bạn của bạn cũng như thế?" - Hắn đột nhiên đổi chủ đề.

- Sao anh đổi chủ đề nhanh vậy? Không cãi lại được à? - Nó hí hửng ra mặt, giọng nói cao hẳn lên.

- Ra chơi rồi về lớp thôi! - Hắn giả bộ ngây thơ đứng dậy đi ra khỏi phòng phát thanh, môi hơi nhếch lên.

- Hàn Hy Thần! Anh đứng lại cho em.

Nó vừa hét vừa chạy theo, khi chỉ còn cách một bước chân nó lấy đà nhảy lên ôm lấy cổ hắn, mặt đắc chí nói:

- Để xem anh chạy đi đâu!

Còn cái người đang bị ôm cổ kia từ nhếch môi cười chuyển thành nụ cười tỏa nắng. Nhẹ nhàng nắm lấy tay nó.

- Ngã bây giờ!

- Nếu anh vòng tay ra sau đỡ em thì sẽ không bị ngã.

- Em không sợ fan của tôi nhìn thấy?

- Không sợ! Có anh bên cạnh sẽ chẳng sợ bất cứ điều gì nữa.

Sau đó là một khoảng tĩnh lặng giữa hai người, hắn vòng tay ra sau giữ chặt nó và công nó về lớp.

Trên hành lang vắng người, nắng sớm mùa đông trải dài trên nền đá hoa phản chiếu bóng chàng trai công cô gái, cũng trong ánh nắng dịu dàng ấy, cô gái nhẹ nhàng đặt lên má của chàng trai một nụ hôn.

Thời gian như ngừng lại một nhịp để lưu giữ lại khoảnh khắc hạnh phúc nhất của họ.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Gần 11h đêm, khi tất cả những công dân mẫu mực trong thành phố đã lên giường đắp chăn đi ngủ trong cái thời tiết lạnh căm căm này thì những cuộc thác loạn mới bắt đầu ở phố Đen.

Có lẽ dân anh chị hay dân chơi trong thành phố sẽ chẳng lạ lẫm gì với con phố này. Phố Đen thuộc địa bàn quản lý của Black trên thực tế tên gọi thực sự của nó là tên một vị anh hùng nào đó thời phong kiến nhưng từ sau khi trở thành nơi ăn chơi của hàng loạt con người thuộc thế giới đêm nó được đổi tên thành phố Đen.

Ban ngày, phố Đen khá yên bình với những quán cafe nhỏ mang nhiều phong cách khác nhau. Ban đêm mới là thời khắc náo nhiệt với hàng loạt quán bar lớn nhỏ. Không thể phủ nhận phố Đen là thiên đường của những cuộc thác loạn. Paradise là một trong những quán bar hàng đầu ở đó.

Tại một góc của Paradise, cô gái có mái tóc màu hạt dẻ, hai chân gác lên bàn, tay lắc lắc ly rượu màu đỏ hồng, khuôn mặt xinh đẹp toát lên vẻ mệt mỏi khó chịu.

Mấy ngày nay bọn con gái trong trường cùng bọn con gái các trường khác chẳng chịu để nó yên. Hết nhóm này đến nhóm khác chặn đường nó đe dọa, tất cả cùng chỉ tại hắn đi công khai quan hệ giữa hai người nên nó mới khổ sở thế này. Thật ra mấy đứa kia cũng chẳng làm gì được nó mà nói thẳng là nó chẳng sợ đứa nào nhưng cứ 5 phút lại có người đến xả một tràng vào mặt thử hỏi có tức không???

Nó đã ngồi đây được hai tiếng, uống gần hết một chai Hennessy nhưng bức bối trong người vẫn chưa được giải tỏa. Đang dốc nốt số rượu còn lại trong chai ra ly thì có một con nhỏ không biết đến từ đâu xông ra đứng trước mặt nó, tỏ vẻ đàn chị hỏi:

- Mà là Hàn Thiên Di?

Nó đến một cái liếc mắt cũng không thèm liếc, tiếp tục rót rượu ra ly. Con nhỏ kia chờ một lúc không thấy phản ứng gì của nó, tức giận nói to hơn:

- Này con kia mày điếc à? Tại sao anh Hy Thần có thể yêu một đứa điếc như mày cơ chứ.

Không biết vì giọng nói của con nhỏ đó quá to hay do nhạc trong bar hơi nhỏ hay do sức hút của hai từ "Hy Thần" mà hầu như mọi người đều quay ra nhìn về phía nó. Biết mình không thể giả vờ được nữa, nó đặt mạnh chai rượu xuống bàn, đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn con nhỏ kia, giọng nói lạnh băng kèm theo sự đe dọa.

- Muốn gì?

-... - con nhỏ kia đơ ra mắt mấy giây rồi mới hắng giọng nói - Muốn mày chia tay với anh Hy Thần.

Câu nói vừa kết thúc thì cả quán bar rộ lên tiếng bàn tán xôn xao, nhạc không biết đã tắt từ bao giờ.

- Tại sao tao phải chia tay? - Nó nhưn mày hỏi, giọng lạnh lẽo đến rợn người.

- Vì...mày...không...không xứng. - Con nhỏ kia người đã run lên bần bật nhưng vì thể diện nên vẫn cố nói.

- KHÔNG XỨNG! - Nó gằn giọng, tay nắm chặt ly rượu, đôi mắt tối sầm lại, bầu không khí trở nên thật đáng sợ.

Mấy tên đàn em trong quán định lời con nhỏ đó đi nhưng nó phẩy tay ý bảo không cần. Sau đó từ từ đứng dậy tiến lại chỗ con nhỏ kia đang đứng.

Khi nó chỉ còn cách con nhỏ kia vài bước chân thì có một nhóm có cả trai và gái đứng chắn trước mặt nó. Nó nhìn mấy đứa trước mặt môi hơi nhếch lên. Vui thật! đang muốn tìm mấy đứa để trút giận không ngờ lại tự dẫn xác đến.

- Muốn làm gì thì ra ngoài trong này còn phải kinh doanh. - Nó nói rồi quay lưng đi ra ngoài, không quên bảo mấy tên đàn em trong bar không được đi theo.

Dừng lại ở đoạn đường vắng phía sau quán bar, nó lướt mắt nhìn đám người trước mắt một lượt, cười cười hỏi:

- Tất cả cùng lên hay từng đứa lên một?

Mấy đứa kia nhìn nhau rồi mấy thằng con trai đồng loạt xông lên, nó nhếch môi, nhanh như chớp đạp cho tên chạy đến đầu tiên một phát vào bụng khiến hắn lùi lại mấy bước. Những tên sau cũng chịu chung số phận và thậm chí còn nặng hơn. Chỉ trong vòng 10 phút nó đã cho năm thằng con trai nằm bẹp dưới đất, miệng không ngừng rên rỉ vì đau. Mấy đứa con gái sợ hãi đứng sát lại với nhau, mồm cứ há hốc cả ra.

- Thế nào! có muốn chơi nữa không? - Nó nhưn mày hỏi bọn con gái, mắt ánh lên tia nhìn chết chóc.

- Xin...xin lỗi! - Con nhỏ vừa nãy chửi nó trong bar lấp bắp nói.

- Xin lỗi gì chứ, chưa giải quyết xong mà.

- Xin lỗi chị Thiên Di là con bạn em không biết điều đã xúc phạm chị mong chị bỏ qua cho nó lần này. - Mấy đứa con gái còn lại đồng thanh nói, mặt đứa nào đứa nấy tái nhợt.

- Lẽ ra nên bỏ đi ngay từ đầu có lẽ tao sẽ bỏ qua nhưng bây giờ thì muộn rồi. - Nó nhếch môi, người hơi lão đảo. Rượu bây giờ mới bắt đầu ngấm.

- Cứ để cho nó đánh tao không tin nó có đủ sức để đánh hết bọn mình.

- Bốp

Con nhỏ vừa xin lỗi nó lúc trước giờ lại vênh vao nói nhưng vừa dứt lời đã ăn ngay một phát tát như trời giáng của nó. Đúng lúc nó giờ định tát thêm cái nữa thì có một bàn tay lạnh nắm lấy tay nó từ phía sau, nhẹ nhàng kéo nó vào lòng cùng với giọng nói trầm lạnh.

- Đủ rồi Tiểu Di!

Mùi hương bạc hà quen thuộc, lồng ngực ấm áp cùng với nhịp tim đập thình thịch mỗi khi nó dựa vào người hắn. Thật dễ chịu...nhưng hắn vừa gọi nó là Tiểu Di, mà nó - không phải là Tiểu Di. Con say khiến đầu óc nó chệnh choáng, đẩy mạnh hắn ra, nó lạnh lùng nói:

- Tôi là Hàn Thiên Di, không phải là Hoàng Tử Di...tôi không muốn làm người thay thế...KHÔNG BAO GIỜ! - Nó hét lên, đôi mắt long lanh đầy nước, hình ảnh hắn trước mặt cũng nhòe đi.

- Hàn Hy Thần! Tôi yêu anh như thế tại sao anh không yêu tôi...anh lúc nào cũng nhớ con nhỏ Tử Di kia...Tại Sao??? - Nó túm lấy cổ áo hắn, gằn giọng hỏi, khuôn mặt xinh đẹp đầy nước mắt - Tôi không muốn làm người thay thế của cô ta. Tại sao tôi lại giống cô ta? Không...không là con nhỏ đáng ghét đó giống tôi mới đúng...Hy Thần...anh nói đi...Tại sao hả?

- Em im ngay! - Hắn gạt tay nó ra, giọng lạnh băng - Tôi không cho phép em nói Tử Di như thế...em...không đáng.

Nó ngồi thụp xuống mặt đường lạnh lẽo, đôi mắt chứa đầy sự tổn thương và đau đớn, mọi cố gắng của nó chỉ đổi lại câu nói vừa rồi của hắn. Trái tim như bị ai đó bóp chặt, lồng ngực đau buốt, hơi thở cũng đứt quãng. Tại sao tim nó lại đau thế này?

Nó ngược đôi mắt đầm nước lên nhìn hắn, giọng run run:

- Rốt cuộc anh coi tôi là cái gì?...Tôi là gì của anh?

Hắn im lặng trước câu hỏi của nó, hai bàn tay nắm chặt rồi quay lưng bỏ đi.

"Em là người tôi yêu nhưng cô ấy là người quan trọng nhất cuộc đời tôi. Xin lỗi em! bất cứ ai cũng không được xúc phạm đến cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Tỉnh dậy, nó thấy mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ, qua cửa sổ bằng kính nó thấy bầu trời đen kịt, u ám...hình như sắp có bão.

Nó không nhớ mình đã ở đây bằng cách nào, chỉ nhớ mang máng ai đó mắng "Con nhỏ đáng ghét cô bị điên rồi hả?" và sau đó không còn biết gì nữa.

Đầu nặng trĩu vì men rượu trong người vẫn chưa hết, nó lảo đảo bước xuống giường. Mắt nhìn chăm chăm vào tủ kính đặt ở góc phòng, nơi bày những chai rượu đủ màu sắc. Nó mở tủ, lấy chai rượu gần với mình nhất, chẳng cần biết nó là loại gì, vụng vụng dốc vào mồm.

Nó cười, một nụ cười chua chát, trái tim đau nhói. Bao nhiêu cố gắng cũng không xóa được hình ảnh cô gái kia trong tim hắn.

- Mẹ kiếp! rượu...chẳng ngon gì cả...CHOANG!!! - Nó chửi thề một câu rồi ném trai rượu xuống đất, sau đó với lấy một chai khác.

-CHOANG!...CHOANG!...CHOANG!!!

Nó cứ thế đập thêm mấy chai nữa, mồm không ngừng hỏi:

- Tại sao...cô chết rồi...mà không chịu buông tha cho Hy Thần?...Tại sao?...Tại sao?

- Cách!

Cánh cửa phòng bật mở, Hoàng Nguyên chạy vào với vẻ mặt hoảng hốt, rồi từ hoảng hốt chuyển thành tức giận khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

- Hàn Hy Thần! Tại sao anh lại đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy?...Tại sao lại nói YÊU tôi?

Nó giờ tay định đập nốt chai rượu đang cầm nhưng bị một bàn tay khác ngăn lại. Trùng mắt nhìn người vừa ngăn mình nó quát:

- Bỏ tay ra!

- Đây con nhỏ điên kia, cô muốn đập thì về nhà mà đập đừng có ở đây phá nhà tôi.

- Bộ tôi muốn...về nhà anh...hả? - Nó túm lấy áo Nguyên, lườm một cái thật sắc rồi cười cười - Tôi trông thảm hại như này...mà anh vẫn muốn...cãi nhau với tôi sao?

- TẠI SAO ANH KHÔNG BUÔNG THA CHO TÔI? - Đột nhiên nó hét lên, tay nắm chặt cổ áo Hoàng Nguyên.

- Hàn Hy Thần...tại sao anh lại làm thế với tôi? - Đôi mắt xung đỏ lại ngập nước, giọng nó cũng nhỏ dần - Hy Thần! Anh là tên khốn...đồ khốn! Tại sao lại khiến tôi đau như thế này. - Rồi nó gục mặt vào ngực Nguyên khóc nức lên, mặc kệ khuôn mặt cậu đang nhăn tít lại.

- Trời ơi! Tại sao mình lại nủ lòng thương đem con nhỏ điên này về nhà cơ chứ, lại còn cho cô ta ngủ trong phòng mình nữa. Chết tiệt! Từ rượu mình sư tầm hai năm nay. - Hoàng Nguyên khẽ chửi thầm, nửa muốn đẩy nó ra, nửa lại không nỡ.

- Đưa...tôi...đến...một nơi...được không? - Nó hỏi trong tiếng nấc.

- Sắp mưa rồi cô đang say, ra ngoài sẽ bị cảm. - Nguyên vỗ vỗ lưng nó, nhẹ nhàng nói.

- Ai...bảo...tôi say - Nó đẩy cậu ra, lảo đảo dựa vào tủ rượu - Không đưa...thì...tôi...tự đi.

- Để tôi gọi điện cho thằng nhóc Hạo Dân đến đón cô. - Hoàng Nguyên vừa nói vừa rút điện thoại ra.

- Không cần!

- Vậy để tôi gọi cho đại tỷ của cô.

- Không!

- Vậy gọi cho Hy Thần!

-...- Bốp!

Cái smartphone bị nó hất bay xuống đất, vỡ làm ba mảnh.

- Cô...- Hoàng Nguyên vuốt mặt, cố kiềm chế cơn giận - Cái điện thoại tôi vừa mua hôm qua.

- Đã bảo không cần rồi! - Nó nhìn Nguyên cười cười, giờ tay vỗ vỗ vào mặt cậu mấy cái - Tại anh nên nó mới vỡ đấy...hahaha...

- Ôi! phải làm sao để thoát được con nhóc điên này??? - Nguyên thở dài nhìn nó, rồi lại nhìn bầu trời đen kịt bên ngoài.

Cuối cùng:

- Cô muốn đi đâu để tôi đưa đi?

- Nghĩa trang thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Khi nó vừa đặt chân vào cổng nghĩa trang cũng là lúc những giọt mưa đầu tiên bắt đầu rơi. Từng cơn gió thổi vào người lạnh buốt khiến đầu óc nó tỉnh táo hơn.

Lần đầu tiên nó đến đây là một tháng trước...

Hôm đó là một ngày đông nhiều nắng, nó lặng lẽ ngồi trước ngôi mộ có bia màu trắng. Trên bia là bức ảnh của Tử Di với nụ cười rạng rỡ, trên tay ôm một bó tử đinh hương màu xanh. Bên dưới bức ảnh ghi ngày tháng năm sinh và mất.

- Xin chào! Tôi là Hàn Thiên Di, bạn gái mới của Hy Thần...Hôm nay tôi đến gặp chị để nói rằng: "tôi sẽ thay thế chỗ của chị trong trái tim Hy Thần" - Mím cười - Chị hãy giúp tôi nhé!

Một cơn gió nhẹ thoảng qua.

- Vậy, coi như chị đã đồng ý rồi nhé. Tạm biệt!

Nó đặt bó hoa tử đinh hương lên mộ của Tử Di rồi ra về.

- Không ngờ hôm nay chúng ta lại gặp nhau, lại còn đứng vào ngày đổ của cô. - Nó nhìn thẳng vào bức ảnh trên bia mộ, lạnh lùng nói. - Chắc cô đang vui lắm hả? Haha! Nhìn thấy bộ dạng này của tôi cô hài lòng rồi chứ?

- Này! Cô bình tĩnh chút đi. - Hoàng Nguyên ở bên cạnh mặt nhăn tít, may mà ở đây không có ai nếu không cậu sẽ xấu hổ chết mất.

- Anh tránh ra, để tôi nói chuyện với cô ta.

Nó dùng một tay đẩy Nguyên ra, một tay chỉ thẳng vào ảnh của Tử Di. Tức giận nói:

- Cô là đồ nói dối, tại sao cô chết rồi mà không chịu đi? Tại sao cứ bám lấy Hy Thần không buông? Cô là một con nhóc dối trá và đáng ghét...

- Đủ rồi! - Giọng nói trầm lạnh leo vang lên sau lưng nó.

Những câu chữ đang chuẩn bị cất lên bị chặn lại ở cổ họng, cả người nó như đông cứng lại. Tay cũng từ từ hạ xuống. Nhưng chỉ mấy giây sau nó đã bình tĩnh lại, tiếp tục nhìn bức ảnh, giọng nói đầy vẻ chế giễu.

- Đáng nhẽ tôi phải biết hôm nay anh ta sẽ đến đây mới phải.

- Sao cậu lại đưa cô ấy tới đây? - Hấn đưa mắt nhìn Nguyên hỏi.

- Là cô ta đòi tôi đưa đến, tôi là bắt buộc dĩ nên mới đến đây. - Hoàng Nguyên vừa giải thích vừa liếc mắt về phía nó vẫn đang nhìn chăm chăm vào ngôi mộ.

- CÔ LÀ ĐỒ KHỐN KHIẾP! - Nó đột nhiên hét lên, tay không ngừng đập nát bó hoa vừa được hấn đặt trước mộ.

- DỪNG LẠI! - Hấn tức giận kéo giắt nó lại phía sau, đôi mắt lạnh rực lửa, một cánh tay đưa lên cao.

Nó nhìn hấn rồi lại nhìn cánh tay đang giơ cao của hấn, cười nhạt.

- Đánh đi chứ, chẳng phải tôi vừa chạm đến thiên thần bé nhỏ Tiểu Di của anh hay sao!

Hấn nhìn nó, khuôn mặt lạnh ẩn chứa sự bất lực rồi hấn bỏ tay xuống, lạnh lùng hỏi:

- Rốt cuộc thì em muốn gì hả Hàn Thiên Di?

Nó nhìn hấn, khuôn mặt đầm nước mắt, giọng nhẹ nhàng:

- Trả lại trái tim cho tôi.

Một khoảng lặng kéo dài, cả người hấn như bị đóng băng lại, lần đầu tiên trong hai năm qua trái tim tưởng chừng đã đóng băng bỗng đau nhói.

- Vậy chúng ta chia tay đi!

Chờ cho bóng hấn khuất sau cánh cổng nghĩa trang, nó mới quỳ sụp xuống, trái tim như ngừng đập, phổi cũng hô hấp một cách khó khăn. Tại sao lại đau đến thế?

- Nếu cô muốn khóc tôi sẽ cho cô mượn vai. - Hoàng Nguyên nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai nhỏ bé của nó, an ủi.

- Dù rất muốn...nhưng phải làm thế nào đây?...Đến thờ còn không thờ được...anh muốn tôi khóc kiểu gì?

"Năm tháng qua, em vẫn không hiểu rõ tình cảm của tôi".

Hai tháng sau, trường THPT Deer School.

- Đại tỷ! Đây là con nhỏ mấy ngày nay hay lôn vờn ở khu vực trường mình tung tin đồn vớ vẩn về chị.

Cô gái có mái tóc màu hạt dẻ, dài qua vai, đôi mắt sắc lạnh được kẻ thêm một đường viền đậm càng làm tăng thêm độ ác quết qua người con nhỏ đang quỳ dưới đất.

- Lê Thi! - Giọng nói vừa có chút ngạc nhiên vừa có chút khinh khỉnh.

Nghe thấy tên mình, Lê Thi liền ngẩng mặt lên nhìn, ánh mắt từ ngạc nhiên chuyển sang hoảng sợ, cả người run bần bật. (ai không nhớ Lê Thi thì đọc lại chap 2+3 nhé)

- Ấy! đâu cần nhìn tôi với ánh mắt như thế dù sao chúng ta cũng từng học cùng trường mà! - Nó nhếch môi cười, tự tay đỡ Lê Thi dậy.

- Sao...sao...cô lại...lại...ở đây?

- Đây là trường cũ của tôi, tôi mới chuyển lại về đây tháng trước.

- Vậy...vậy à! Thế tại sao...cô lại cho người bắt tôi về đây?

- Cái này thì cô phải tự biết chứ, người của tôi làm gì cũng có nguyên nhân cả.

- Tôi...tôi chỉ đang đi...đi tìm cô giúp...giúp anh Hy Thần thôi.

Bầu không khí trở nên thật đáng sợ, bọn đàn em liếc mắt nhìn nhau rồi lại nhìn đại tỷ. Con nhỏ kia đúng là chán sống khi nhắc đến tên người đó.

- Tìm tôi hay nói xấu tôi? - Giọng nói của nó bỗng trở nên lạnh hơn, đôi mắt sắc lạnh chiếu thẳng vào Lê Thi.

- Là nói xấu đó đại tỷ, chẳng phải em đã kể cho chị nghe hết rồi sao. - Một tên đàn em nào đó lên tiếng

- Tôi...xin lỗi Thiên Di...- Vừa nói Lê Thi vừa quỳ xuống trước mặt nó, vẻ mặt hốt hoảng - Nhưng nếu cô đánh tôi...người của White...sẽ không để cho

cô yên đầu.

- Cô đang đe dọa tôi? - Nó nhếch môi cười rồi ngồi trở lại ghế.

- Tôi không đe dọa...chỉ là báo trước hậu quả...cho cô biết thôi.

- Hậu quả? Nực cười cô nghĩ người của White có dám động đến tôi không? - Nó cười khinh bỉ, tay lắc lắc ly rượu màu đỏ tươi.

- Vậy cô nghĩ học sinh của Blue Sky có thể yên cho ngôi trường này của cô nếu tôi nói cho họ biết cô đang học ở đây không? - Lê Thi lúc này đã đứng thẳng dậy, nhìn nó bằng ánh mắt dò xét.

- Cô nói thế là có ý gì?

- Cô không biết chuyện này cũng phải thôi, trường cô cách trường tôi 10km chứ chẳng ít. Sau khi cô chuyển đi trên trang chủ của trường có đăng một clip quay lại cảnh ở nghĩa trang thành phố và thật ngạc nhiên khi nhân vật chính trong đoạn clip đó là cô và anh Hy Thần. Sau khi đoạn video đó được phát tán hầu như người của Black trong trường đều chuyển sang White và cô đương nhiên trở thành kẻ thù số một của họ vì dám xúc phạm đến chị Từ Di.

- Chết tiệt!...Choang! - Ly rượu trên tay nó bị ném mạnh xuống đất, chất rượu màu đỏ tươi loang lổ trên nền gạch trắng.

- Chị đừng xử lý con nhỏ lấm mồm này cho, rạch cho nó một đường trên mặt cho bớt huênh hoang đi. - Cô gái có mái tóc màu đỏ, dáng người mảnh khảnh, chẳng biết từ đâu lao tới túm lấy cổ áo Lê Thi, dư dưng con dao dọc gáy trước mặt cô ta.

- Ni Ni đừng đùa nữa! - Nó nhẹ nhàng nói với cô gái có mái tóc màu đỏ.

- Nhưng...- Cô gái tên Ni Ni có vẻ bất mãn nhưng vẫn bỏ tay khỏi cổ áo Lê Thi.

- Cô đi đi! Lần sau sẽ không có chuyện cô được rời đi dễ dàng thế này đâu.

Lê Thi không nói gì, vội vàng chạy ra ngoài, nếu còn ở đây thêm mấy phút nữa chắc nhỏ sẽ chết bởi cái tính khí thất thường của nó mất.

Khi ngồi vào trong chiếc BMW màu đen đỗ gần cổng trường Deer School, cô ta mới trở lại trạng thái bình thường, vui vẻ nói với người bên cạnh:

- Anh đã đoán đúng, cô ta rất hận nhưng vẫn rất yêu Hàn Hy Thần.

- Em làm tốt lắm, bây giờ chúng ta sẽ đi gặp đối tác.

Trời sắp có bão.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Bar Paradise, phố Đen.

Tại một căn phòng kín trên tầng hai, Lê Thi cùng với chàng trai đeo kính đen đang ngồi cùng một cô gái có vết sẹo dài bên má phải. Hai bên đều nhìn nhau bằng ánh mắt dò xét, phải một lúc lâu sau cô gái kia mới lên tiếng hỏi:

- Hai người tôi đi một đoạn đường dài đến đây rốt cuộc là có việc gì?

Chàng trai đeo kính đen ung dung nhấp một ngụm rượu rồi hỏi lại:

- Tôi nghe nói dạo này địa bàn của cô có một bang mới nổi tên là Devil?

Cô gái có vết sẹo nhìn nhiên nhưng vẫn thành thật trả lời.

- Đúng vậy! Bọn chúng đang chiếm địa bàn của bọn tôi.

- Vậy cô có biết ai là bang chủ của bọn chúng không?

- Không! Người đó có vẻ rất bí ẩn chưa bao giờ lộ mặt cả, mọi hoạt động đều do con bé có tên Ni Ni chỉ đạo thì phải.

- Đó là người đã gây ra vết sẹo trên mặt cô. - Chàng trai đeo kính đen nhếch môi cười thích thú, xem ra kế hoạch của cậu ta đã thành công được một nửa.

- Hàn Thiên Di!

- Đúng vậy! đây là cơ hội tốt để cô trả thù.

- Nhưng người của tôi không đấu lại người của cô ta.

- Nếu cô có thể khiến cho Hàn Thiên Di biến mất tôi sẽ cho người của tôi giúp cô.

Cô gái đưa tay sờ lên vết sẹo trên mặt, ánh mắt chất chứa đầy thù hận, không do dự mà đồng ý ngay lập tức:

- Được!

Hai tháng nay cái tên Hàn Thiên Di dường như biến mất hoàn toàn trong thế giới đêm, thay vào đó là cái tên Devil, một bang mới nổi ở phía bắc thành phố, cách phố Đen khoảng 4-5km. Chỉ mới xuất hiện chưa đến hai tháng mà số địa bàn Devil đang quản lý đã ngang hàng với một số bang lớn trong thành phố. Điều này khiến cho Devil trở thành kẻ thù cần tiêu diệt đầu tiên của tất cả các bang khác. Bao gồm cả Black.

10h đêm, Bar Devil.

- Đại tỷ có một chiếc Audi A7 biển số xxx lượn lờ trong địa bàn của chúng ta suốt một tiếng qua và đang tiến thẳng đến đây.

Nó đang ngồi bàn việc gì đó với Ni Ni thì một thằng đàn em chạy vào báo tin.

- Chuẩn bị tiếp khách đi.

- Ai vậy chị. - Ni Ni tò mò hỏi.

- Một người quen...lâu rồi chưa gặp - Nó nhếch môi cười, mặt lộ rõ sự thích thú, nói với Ni Ni- Em ra đón khách giúp chị, lát chị ra. - Sau đó nó đi vào căn phòng ở cuối hành lang.

Cùng lúc đó ở cửa bar Devil.

- Xin lỗi! Bar của chúng tôi chỉ cho những người có thể vào. - Một tên bảo vệ cao to chặn trước ba chàng trai đang định tiến vào trong.

- Ở đâu ra cái luật quái quỷ này, bảo chủ các người nên học tập Paradise của tôi.

- Đại tỷ bảo ở đó quá tùy tiện, tóm lại là không có thể thì ba người không được vào.

- Để họ vào!

Giọng con gái trong trẻo cất lên sau lưng tên bảo vệ, hai trong số ba chàng trai hướng ánh mắt về phía đó nhưng chẳng nhìn thấy ai, đến khi tên bảo vệ to con đứng sang một bên nhường đường cho họ thì hai người kia mới nhìn thấy một cô gái đáng người mảnh khảnh, cao tầm 1m6, có khuôn mặt đáng yêu đang cười rất tươi.

- Cô là chủ ở đây à? - Chàng tai lúc trước nói chuyện với bảo vệ lên tiếng hỏi.

- Ồ không! Tôi là người quản lý ở đây, tôi tên Ni Ni, mời mọi người vào trong chúng ta nói chuyện tiếp.

Không gian trong bar được trang trí theo phong cách rất lạ, tiếng nhạc cũng không quá lớn và những vị khách trong bar hình như vẫn là vị thành niên.

- Đừng nói với tôi đây là bar này dành cho bọn con nít nhé! Hạo Dân những nơi thế này mà cậu có thể dẫn bọn anh tới sao?

- Chả biết ai đòi em đưa tới đây Nguyên ạ, nếu anh không thích có thể về trước.

Ba người đi theo Ni Ni lên cầu thang, lên đến tầng hai thì họ thấy một căn phòng có cửa màu đỏ, bên trong đó mới là nơi dành cho họ.

- Đây là bàn tôi đã chuẩn bị sẵn - Ni Ni dẫn ba người họ đến cái bàn cô và đại tỷ vừa ngồi, nhẹ nhàng hỏi - Ba anh uống gì để tôi đi lấy?

- Không cần vội mau gọi chủ của cô ra đây. - Hạo Dân nói mà như ra lệnh, khuôn mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn. Hôm nay cậu đến đây là để dạy dỗ bọn nhóc này.

- Có vẻ như cậu rất muốn gặp tớ nhỉ Hạo Dân? - Nó bê một khay rượu đặt lên bàn trước mặt Hạo Dân, giọng chế giễu.

- Thiên Di! cậu...cậu làm gì ở đây? - Hạo Dân đứng bật dậy, trở mặt nhìn nó hỏi.

- Tổ là chủ ở đây.

- Vây...vây à! - Hạo Dân có vẻ hơi lúng túng, người cứ từng chút từng chút nhích sang phải, che mắt mặt hai người đang ngồi đằng sau.

- Cậu đi cùng bạn à? Ai vậy?

Hạo Dân còn đang lúng túng không biết trả lời thế nào thì Ni Ni đã nhanh chóng ghé vào tai nó nói một lời.

- Hai người đó đi cùng với anh Hạo Dân từ lúc mới đến, một người tóc nâu, tên là Hoàng Nguyên, một người tóc vàng rất lạnh lùng và siêu đẹp trai nhưng em không biết tên.

Nó gần như đứng hình sau khi nghe Ni Ni nói, nụ cười trên môi vụt tắt, khuôn mặt tái nhợt, môi mấp máy như sắp hết hơi.

- Hàn Hy Thần!

Hắn cũng đứng dậy, khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện một cảm xúc rất khó tả, mắt chăm chú nhìn nó. Miệng mở ra như muốn nói gì đó nhưng nhìn biểu hiện của nó lại thôi. Hoàng Nguyên ở bên cạnh cũng nhìn nó, ánh mắt tràn ngập niềm vui. Bầu không khí bỗng trở nên thật kì dị, Hoàng Nguyên vẫn như mọi khi giờ giọng khích bác trên chộc nó.

- Đáng ghét, cô mất tích gần hai tháng nay hóa ra là chạy đến trốn ở xó xỉnh này sao?

- Đây tên kia ai cho anh bảo nơi này là xó xỉnh? Anh có tin là tôi sẽ cho anh một trận không? - Đây không phải giọng của nó mà là giọng nói trong trẻo của Ni Ni.

- Vô duyên tôi đâu có nói với cô. - Hoàng Nguyên lờ mắt nhìn Ni Ni cảnh cáo rồi tiếp tục trên chộc nó.

- Ê đáng ghét! cô bị điếc rồi à hay là bị câm?

Nó vẫn không có phản ứng, mắt chỉ chăm chăm nhìn một người là hắn. Hai tháng qua nó không nhớ mình đã sống như thế nào, chỉ cố gắng giữ cho mình còn tồn tại bằng cách uống rượu và đánh nhau, đánh nhau rồi lại uống rượu. Nỗi nhớ vẫn dai dẳng đeo bám, trái tim đau như có người dày xéo, dù cố gắng thế nào cũng không thể thoát ra.

Đang chìm trong dòng suy nghĩ thì nó bị âm thanh của cánh cửa bị ai đó đập đổ làm cho giật mình. Nó miễn cưỡng rời mắt khỏi người hắn, tay ra hiệu tắt nhạc, đồng dạc nói.

- Hôm nay bar Devil tạm thời đóng cửa mong mọi người thông cảm, để chuộc lỗi với mọi người hôm nay tôi sẽ tính free cho tất cả.

Sau khi tắt cả khách trong bar đã đi khỏi, nó mới quay ra nhìn mấy người vừa đến, lạnh lùng hỏi:

- Muốn gì?

- Chết đến nơi rồi còn giả nôm. - Một tên to con đứng đầu lên tiếng đáp trả, ánh mắt lướt qua người nó từ đầu đến chân, cười cợt nói - Em gái à thật sự là em rất xinh đẹp đấy nhưng em lại chẳng biết điều chút nào hôm nay anh đến đây là để dạy dỗ em.

Tên đó vừa dứt lời thì ầm ngay một cái giầy vào mặt kèm theo câu chữ:

- Thằng dê cụ mày chết đi dám dùng ánh mắt đó nhìn đại tỷ.

- Ranh con! mày muốn chết à!

Tên to con bị ầm một phát giầy vào giữa mặt tức giận quát, Ni Ni thấy vậy liền nấp sau lưng nó nhưng vẫn không quên quát lại:

- Mày mới là người muốn chết đồ dê cụ.

- Ê trở lại chủ đề chính đi! - Nó không còn tâm trí để nghe hai người này cãi nhau, lạnh lùng nói.

- Đừng nóng vội như thế chứ em gái. Nể tình em xinh đẹp thế này anh cho em một cơ hội đi theo hầu hạ anh.

Sau câu nói của tên to con là một tràng cười khà ồ của đám người đứng sau hắn ta.

- Ngu xuẩn!

Nó thật sự đã mất hết kiên nhẫn với đám người này. Chuyện như thế này một tuần nó cũng gặp ít nhất 1-2 lần và cái tên đang đứng trước mặt nó kia đích thực là một tên bại não.

- Mau cút khỏi đây nếu không đừng trách tao không báo trước. - Nó quét ánh mắt sắc lạnh qua đám người của tên to con, quát lớn. Trông nó bây giờ thật đáng sợ.

- Nhóc con mày nghĩ tao sợ mày chắc. - Tên to con đột nhiên trở nên hung hãn, gờn nắm đấm và lao thẳng đến chỗ nó. Nó vội vàng đẩy Ni Ni sang một bên rồi lùi lại mấy bước, đầu óc bị rượu làm cho mất tỉnh táo cộng thêm sự kích động vì gặp hấn khiến nó trở nên rối loạn, nhất thời không biết làm thế nào để tránh tên to con kia.

Tên to con rất nhanh đã sắp tiến sát đến chỗ nó, nó chỉ biết nhắm chặt mắt lại chờ đợi cú đấm kia. Trong phút giây đó nó cảm thấy mình thật yếu đuối, mà cũng không hẳn, có lẽ nó đang chờ sự che chở của một ai đó.

Đúng lúc đó, một dáng người cao gầy vụt đến chắn trước mặt nó. Mái tóc vàng lấp lánh dưới ánh đèn neon.

- RẦM!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Bàn ghế bị xô đẩy va chạm vào nhau tạo ra âm thanh thật chói tai, nó vội vàng mờ mắt ra nhìn thì thấy hấn đang đấm liên tiếp vào mặt tên to con, mỗi cú đấm chứa đựng sự giận giữ rất đáng sợ. Tên to con không thể đánh trả dù chỉ một cái, cứ lùi dần lùi dần làm đổ cả dãy bàn. Nó bàng hoàng nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, chưa bao giờ nó thấy hấn tức giận như thế.

Mười phút đã trôi qua nhưng hấn vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, mặt tên to con đã bị đánh cho bầm dập, chảy cả máu mũi, mấy tên đàn em đi cùng thì bị người của nó đánh cho không đứng dậy nổi. Nó liếc mắt ý bảo Hoàng Nguyên và Hạo Dân vào can nhưng hai người họ lại giả vờ không hiểu, tiếp tục ngồi uống rượu trò chuyện với nhau.

- Chết tiệt! - Nó chửi thề một câu sau đó chạy đến nắm lấy tay hấn giữ lại lúc hấn đang định đấm cho tên kia một cái nữa.

Nhân cơ hội đó mấy tên kia liền đỡ nhau chạy biến, từ nay có cho tiền cũng không dám đến gây sự.

- Em... - Người hấn khựng lại vì cái nắm tay của nó, mắt chăm chú nhìn bàn tay nhỏ nhắn của nó đang nắm chặt lấy bàn tay của mình.

Nhận ra sự kì lạ của hấn nó vội vàng rút tay lại, cao giọng nói:

- Muốn đánh thì ra ngoài đừng có ở đây phá quán của tôi.

Hấn không nói gì, tia sáng vừa lóe lên nơi đáy mắt vụt tắt, hờ hững quay đi.

- Làm phiền em rồi.

Nó đứng lặng im nhìn theo bóng lưng hấn, trái tim lại đau nhói, nó vừa làm chuyện ngu ngốc gì thế này?

- Cô có muốn đi dạo không? - Hoàng Nguyên chẳng biết đã đến cạnh nó từ bao giờ, nhẹ nhàng hỏi.

- Anh không chơi với hai người kia nữa à, ra đây làm gì? - Nó trả lời theo phản xạ còn tâm trí thì vẫn để tận đâu đâu.

- Tôi ra đây để an ủi một con nhóc ngốc nghếch nào đó, đi thôi! - Nói rồi Nguyên kéo tay nó đi ra ngoài.

Con đường nó và Nguyên đang đi vắng lặng không một bóng người, chỉ có ánh đèn hắt ra từ mấy quán bar nhỏ cùng với ánh đèn cao áp mờ mờ. Những cơn gió đông lạnh lùng xuyên qua người nó khiến cả người như đông cứng lại. Nguyên đi bên cạnh mấy lần định cởi áo khoác cho nó nhưng lại nghĩ có lẽ gió lạnh sẽ làm cho nó tỉnh táo hơn.

Khi cả hai dừng lại trên cây cầu lớn, nó mới lên tiếng hỏi:

- Nếu bây giờ hét thật to có bị người ta bảo là điên không?

- Cô quan tâm những gì người ta nói à? - Nguyên không nhìn nó hờ hững đáp, trong đầu đang suy nghĩ điều gì đó.

- Không! mục đích của tôi là bắt chuyện với anh thôi.

- Đây đáng ghét!

- Gì?

- Đâu mới là con người thật của em?

Nguyên đột nhiên đổi cách xưng hô khiến nó trở nên lúng túng, một lúc lâu sau mới đáp lại.

- Sao lại hỏi thế?

- Vì mỗi lần gặp em tôi lại được chứng kiến những cung bậc cảm xúc khác nhau của em. Có lúc em thật lạnh lùng tàn nhẫn, lúc lại dửng dưng bất cần, lúc em bày trò trả thù tôi hay lúc em một mình đi cứu đại tỷ của em, trong suy nghĩ của tôi em là người rất mạnh mẽ và...rất đáng ghét. Nhưng khi chứng kiến em đau khổ vì Hy Thần tôi chợt nhận ra em là một cô gái rất yếu đuối. Rốt cuộc em là người như thế nào?

- Người mạnh mẽ cũng có lúc yếu đuối mà.

Càng về đêm, những cơn gió thổi càng mạnh, lòng người cũng vì thế mà lạnh đến tê tái. Nó hướng ánh mắt buồn về phía bóng đêm bất tận, mong muốn tìm kiếm một chút ánh sáng nào đó. Nhưng tất cả chỉ là vô vọng khi người giữ thứ ánh sáng đó đã không còn bên cạnh nó. Một giọt, rồi hai giọt nước mắt lăn dài trên gò má và rất nhiều giọt nước mắt nữa cứ thế rơi xuống.

- Nếu muốn tôi có thể cho em mượn vai, không cần phải nắm chặt lấy thành cầu như vậy. - Hoàng Nguyên nhẹ nhàng nói, đưa tay gỡ tay nó ra khỏi thành cầu.

- Ở đây không có ai, em có thể gào khóc thế nào tùy ý không sợ bị nói là điên đâu. Đừng có lặng lẽ khóc không thành tiếng như thế, sẽ rất đau đấy.

Nó túm chặt lấy vạt áo của Nguyên, đầu gục vào ngực cậu, cả người run lên vì khóc nhưng tuyệt nhiên không có một âm thanh nào thoát ra khỏi cổ họng. Hai tháng qua vẫn không đủ để nó quên đi hẳn. Nguyên đưa tay vỗ vỗ vào lưng nó, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cách đó không xa, một dáng người cô độc lặng lẽ dựa vào chiếc BMW màu đen, ánh mắt lạnh ẩn chứa nỗi đau chưa từng thấy.

Một tháng sau.

Hàn Thiên Di lại trở về cuộc sống bình thường của mình. Một con người lạnh lùng tàn nhẫn chẳng biết nước mắt là gì. Devil ngày càng nổi tiếng, địa bàn cũng ngày càng mở rộng hơn đồng nghĩa với việc kẻ thù của nó cũng nhiều hơn. Đối với nó giờ đây một ngày đánh nhau ba bốn lần chỉ là chuyện bình thường như cơm bữa. Gia đình nó là ai, ở đâu nó cũng chẳng quan tâm, Bội Doanh và Thiệu Thiên gọi nó về nhà ở thì nó chỉ âm ờ cho qua chuyện. Người duy nhất có thể nói chuyện bình thường với nó bây giờ chỉ có Hoàng Nguyên và Hạo Dân nhưng cả hai người họ cũng không thể lí giải được tại sao nó lại trở nên như vậy. Hàn Hy Thần quả thực có sức ảnh hưởng lớn đối với nó như vậy sao?

- Nhóc đáng ghét! em không định đi học nữa sao? - Nguyên trêu khi thấy nó lại chuẩn bị đồ đi đâu đó.

- Dù sao thì em cũng không có ý định vào đại học. - Nó dửng dưng trả lời tay cầm con dao găm giắt vào thắt lưng.

- Nhưng vẫn cần có bằng tốt nghiệp cấp ba nếu không cậu sẽ bị nói là vô học đó. - Hạo Dân đang chơi điện tử cũng xen vào.

- Hừ! đứm nào dám? - Nó lờ mắt nhìn Hạo Dân cảnh cáo. Ni Ni đang ngồi cạnh Hạo Dân thấy vậy liền lên tiếng:

- Đại tỷ không đi học nhưng kì thi nào cũng đứng đầu trường đấy ạ.

- Em học siêu vậy à? - Hoàng Nguyên cười cười nhìn nó ý không tin.

- Chắc thế! - Nó liếc Nguyên một cái rồi quay lưng bước ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa còn nói vọng lại. - Ni Ni nếu có ai đến gây sự thì nhớ gọi cho chị.

- Vâng!

Nó đội mũ bảo hiểm trùm kín đầu, khởi động chiếc mô tô rồi phóng vèo đi. Hôm nay nó tiếp tục thử cảm giác mạnh. Nó phóng thẳng đến con đường phía sau núi, địa điểm đua xe nổi tiếng nhất thành phố, có rất nhiều người và xe đã tụ tập ở đây, đặc biệt là người có chiếc xe giống y hệt xe của nó, anh ta đã đua với nó hai lần và đây là lần thứ ba. Hai lần trước cả hai người đều về đích cùng lúc nên bất phân thắng bại, hôm nay là cuộc đua quyết định xem ai sẽ là vua tốc độ, người thắng sẽ được yêu cầu người thua làm một việc mà mình muốn.

Nó giơ tay chào anh chàng kia, bên trong lớp mũ dày, đôi môi xinh đẹp khẽ nhếch lên.

- Race Start.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Hai bên đường có rất nhiều người đứng hò hét cổ vũ, những chiếc mô tô đủ màu sắc, kích thước được dựng gọn lại một chỗ nhường đường cho hai chiếc mô tô đen giống hệt nhau chuẩn bị bước vào cuộc đua tranh ngôi vị vua tốc độ.

Những người ở đây chẳng ai biết mặt của hai người sắp đua với nhau kia, hai người họ một nam một nữ mới xuất hiện cách đây mấy ngày và chỉ sau hai cuộc đua đã trở thành những người dẫn đầu ở đây. Nhưng một núi không thể có hai hồ vì vậy cuộc đua tranh ngôi vị vua tốc độ mới diễn ra.

Một cô gái có đôi chân dài thẳng tắp, mặc một bộ váy rất sexy đứng ra giữa vạch xuất phát, tay cầm lá cờ nhỏ chờ hiệu lệnh để phát lá cờ.

- Bùm!

Chiếc cờ phát lên đồng thời với tiếng súng hiệu, hai chiếc mô tô rồ ga rồi lao vút đi với tốc độ nhanh chưa từng thấy để lại hai vệt khói mờ.

Nó tập trung nhìn thẳng về phía trước, cây kim trên đồng hồ chỉ tốc độ 200km/h và đang nhích dần lên. Chiếc xe kia cũng bám ngay sát nó, cả hai chiếc xe khéo léo vượt qua con đường núi vòng vèo với tốc độ thật khủng khiếp. Nó khẽ nhếch môi cười khi thấy người kia từ đầu đến giờ vẫn không thể đuổi kịp mình mà chỉ bám sát phía sau. Nhưng ở khúc cua cuối của đường đua, chiếc xe kia đột nhiên tăng tốc vượt qua nó, thậm chí còn giữ khoảng cách 10mét với nó. Trong lòng cảm thấy vô cùng bức bối, nó liền vút ga hết cỡ để vượt lên trên nhưng không được, dù có tăng tốc thế nào cũng chỉ rút ngắn khoảng cách được 5mét.

Nó dựng xe bên cạnh xe chàng trai vừa đua với mình rồi bước xuống, giọng bức tức:

- Anh đã thắng tôi, muốn tôi làm gì thì nói đi.

- Một nụ hôn! - Một giọng nói trầm và hơi khàn vang lên.

Nó ngạc nhiên nhìn người trước mặt, trong đầu thắc mắc không biết hắn ta có bị điên hay không mà lại yêu cầu dở hơi như thế, đến mặt mũi nhau như thế nào còn chẳng biết mà lại đòi hôn, giả sử nó là một con nhỏ xấu xí thì hắn vẫn định hôn à??? Hay là hắn bị cuồng hôn???

- Không muốn à? Nhưng có chơi phải có chịu. - Hắn nói về chế giễu.

- Tôi rất xấu.

- Em rất xinh đẹp là đằng khác.

- Tôi không biết hôn.

- Ngược lại em hôn rất tuyệt.

Nó mở to mắt nhìn người trước mặt, hắn cũng đang đội mũ bảo hiểm giống nó, cao hơn nó cả một cái đầu và dáng người hơi gầy. Có một chút gì đó rất quen thuộc toát ra từ người này.

- Anh...là ai?

- Là người rất yêu em...đã đến lúc em thực hiện việc tôi yêu cầu.

Trong đầu nó bỗng xuất hiện hình ảnh của Hy Thần. Chết tiệt! Nó không muốn một bờ môi xa lạ khác chạm vào môi mình.

- Có thể đổi thành việc khác không? - Nó rụt rè hỏi, tay tháo chiếc mũ ra khỏi đầu để lộ khuôn mặt xinh đẹp với đôi mắt to tròn đầy vẻ mong đợi.

- Đây là việc trong sáng nhất mà tôi có thể nghĩ ra, nếu như em muốn đổi sang việc ít trong sáng hơn thì...- Hắn nói bằng giọng vô cùng mờ ám.

- Anh đúng là...

Nó còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị hắn kéo vào lòng, một tay hắn giữ chặt nó còn một tay tháo mũ bảo hiểm.

- Nhắm mắt lại!

Giọng nói đầy ma lực vang lên khiến cả người nó mềm nhũn, từ từ nhắm mắt lại. Một bờ môi ấm nóng và mềm mại áp vào môi nó, mùi hương bạc hà dịu dịu thoang thoảng trong gió, cảm giác quen thuộc này đã lâu lắm rồi nó mới được thử lại. Hắn dùng lưỡi tách đôi môi mềm mại của nó ra để tiến vào khoang miệng, trên đầu một lúc rồi mới nhẹ nhàng cuốn lấy đầu lưỡi của nó.

Nó bị choáng ngợp trước nụ hôn ngọt ngào của hắn, phải mất một lúc mới bắt đầu đáp trả.

Dưới bầu trời đêm với vô vàn vì sao lấp lánh có hai người đang trao cho nhau nụ hôn thật mãnh liệt.

Nắng ấm xa dần rồi nắng ấm xa dần rồi...

Tiếng chuông điện thoại vang lên giữa không gian tĩnh lặng, nó tiếc nuối rời khỏi môi hân, ngại ngần cúi đầu nghe điện thoại.

- Alo!

- Ô quán có chuyện rồi đại tỷ.

- Tôi sẽ về ngay bảo Ni Ni cố gắng đừng đánh nhau với ai đấy.

Nó cắt điện thoại vào túi, vội vàng khởi động xe phóng vèo đi để lại một người đang nở nụ cười thích thú.

Trước cửa bar Devil có một toán người tay cầm gậy, mặt mày dữ tợn đang đập phá những thứ đồ trang trí. Ni Ni tức giận quát tháo nhưng cũng không ngăn được bọn chúng, chỉ đến khi âm thanh chói tai do chiếc xe bị phanh gấp vang lên thì cả đám mới dừng lại quay ra nhìn. Nó tháo mũ rồi bước xuống xe, ánh mắt sắc lạnh quét qua từng người một, giọng khô khốc:

- Ai sai mấy người đến đây?

- Cô sẽ sớm biết thôi. - Một tên trong đám người kia trả lời. - Đây mới chỉ là mở đầu, sau này còn nhiều trò vui nữa.

Nó quan sát kỹ mấy tên đứng trước mặt bỗng nhiên cười lớn, giọng khinh bỉ.

- Haha! Về bảo với đại tỷ của mấy người tôi biết cô ta là ai và hậu quả cô ta phải nhận sẽ đắt gấp 10 lần những gì cô ta gây ra. Xem ra rạch mặt cánh cáo vẫn là nhẹ. - Đôi môi xinh đẹp hơi nhếch lên, ánh mắt xoáy sâu vào người tên vừa nói khiến tên đó mặt tái mét, run run hỏi:

- Sao...sao cô...cô biết?

- Lần sau nếu định gây bất ngờ thì nên hóa trang một chút cho nó khác đi, bản mặt của mấy người Hàn Thiên Di này làm sao có thể quên được dễ dàng như vậy.

- Hon...hon một năm qua...cô...vẫn nhớ?

- Những gì bọn mày đã làm với Ni Ni bọn mày nghĩ tao có thể quên được sao? Năm đó tao chỉ rạch một đường lên mặt con nhỏ khốn khiếp đó là quá nhẹ đối với nó. - Thiên Di nói mà như quát, đôi mắt rực lửa, khuôn mặt trông như muốn giết người. - Lần này tao sẽ không bỏ qua dễ dàng như lần trước đâu...Còn bây giờ cho chúng mày hai lựa chọn. Một là dọn dẹp sạch sẽ chỗ này rồi biến, hai là tao sẽ nhét đồng đồ bị đập nát này vào mồm từng đứa một.

- Tất nhiên...là...chúng...chúng tôi...chọn một. - Cả một lũ lấp bắp trả lời khi nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của nó rồi vội vàng dọn dẹp đồng đồ nát do chính mình gây ra.

Những ngày sau đó nó không đi đua xe nữa, cũng không có ai đến gây sự đâm ra nó trở thành người rất rất nhàn rỗi. Mà những lúc nhàn rỗi đầu óc con người lại bắt đầu suy nghĩ linh tinh và nó cũng đang trong tình trạng như thế. Dư vị của nụ hôn ngọt ngào kia khiến nó không thể thôi nghĩ về người đã hôn mình, nhiều lúc nó đã nghĩ người đó chính là hân nhưng giọng nói lại không giống. Hy Thần mà nó biết chẳng bao giờ nói chuyện với nó theo cái kiểu đó, giọng hân lúc nào cũng mang khí lạnh khiến người đối diện luôn bị áp đảo. Và quan trọng hơn là hân sẽ chẳng bao giờ hôn nó sau khi nghe nó xúc phạm Từ Di.

Haizzz!!! Mỗi lần nhớ đến chuyện xảy ra ở nghĩa trang ba tháng trước nó lại cảm thấy bản thân mình thật tội tệ, sao nó lại có thể ghen với người đã chết cơ chứ???

Cùng lúc đó ở một nơi khác có một người cũng đang chìm vào dòng suy nghĩ, đôi môi thi thoảng lại nhếch lên tạo thành nụ cười thật hoàn mỹ.

"Hàn thiên Di đúng là đại ngọc ngay cả mình cũng không nhận ra đã vậy còn tùy tiện hôn một người mà cô ấy không biết mặt, sau này nhất định phải dạy bảo lại..."

- Hắt Xi!!! - Nó đang cố gắng nhớ lại hình dáng của cái người đã hôn mình thì hắt xi một cái rõ to, đưa tay dụi dụi mũi sau đó nhảy lên giường đi ngủ, thôi thì mặc kệ người đó là ai,nó buồn ngủ quá rồi.

Một giấc ngủ bình yên vì nó không gặp phải những giấc mơ xấu nhưng phía sau sự bình yên ấy giông bão đang kéo tới.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Đã sang tháng ba nhưng thời tiết chẳng có vẻ gì là ấm lên mà còn có dấu hiệu lạnh hơn và còn có mưa lát phát nữa. Nó khoác một cái chăn mỏng ngồi co ro trên bậc cửa sổ, về mặt trầm tư nhìn xuống con phố trước nhà. Nơi nó đang ở là một khu phố cổ đã có từ rất lâu, cảnh vật ở đây cũng mang vẻ cổ kính của thời xa xưa vì vậy mà nó tạo cho con người cái cảm giác buồn man mác. Con mưa ngày một lớn khiến nỗi buồn trong lòng càng dè nặng, bất giác nó đưa tay viết mấy nét nguệch ngoạc lên cái cửa sổ bằng kính, ánh mắt chứa đựng nỗi buồn vô hạn.

- Cạch!

Cánh cửa từ từ mở ra, Ni Ni xách một túi đồ lớn bước vào trên áo còn vương vài giọt nước mưa. Ni Ni đặt cái túi xuống bàn ăn trong bếp, vội vàng đút hai tay vào túi áo, cả người gần như co dúm lại, môi run run.

- Lạnh...chết...đi...được!

Nó rời khỏi bậc cửa sổ tiến lại gần Ni Ni và khoác cái chăn lên người cô bé. Nhẹ nhàng bảo:

- Chị đã nói là không cần đi rồi, trong tủ lạnh vẫn còn đồ ăn.

- Trong tủ lạnh toàn đồ đóng hộp không tốt cho sức khỏe mà mấy hôm nay chị có ăn gì đâu toàn uống rượu, lát em sẽ nấu cho chị mấy món tẩm bổ, trông chị bây giờ chẳng khác gì cái xác không hồn cả.

Ni Ni ra về dạy bảo sau đó nhảy lên giường chui vào chiếc chăn bông to sụ.

- Bây giờ em phải đi ngủ để lấy lại sức, chị đừng ra ngoài đây lạnh lắm nhớ chết ngoài đây chẳng ai thêm cứu đâu.

Nó bật cười trước câu nói của Ni Ni, tâm trạng cũng tốt hơn một chút, lẳng lặng tiến lại chỗ bàn ăn lấy đồ trong túi xếp vào tủ. Vừa làm vừa nhớ về lần đầu gặp Ni Ni.

Đó là một buổi tối muộn, nó từ nhà Hạo Dân trở về. Lúc đi ngang qua một con hẻm nhỏ thì nghe thấy tiếng khóc cộng với tiếng hét đầy đau đớn của một cô gái. Nó tò mò tiến vào trong con hẻm, ánh sáng mờ mờ tỏa ra từ cái bóng đèn cao áp cũ, cố gắng không phát ra tiếng động. Dưới ánh sáng mờ đó nó thấy một cô bé có khuôn mặt rất đáng yêu đang ngồi bệt dưới đất, nước mắt giàn giụa trên mặt. Cô bé bị hai thằng con trai giữa chặt đến mức không thể nhúc nhích, cánh tay phải thì bị một con nhỏ giữ chặt, nhỏ đó vừa dùng dao khắc cái gì đó lên tay cô bé vừa khinh khỉnh nói:

- Cho mày chữa cái tội thích xen ngang vào việc của người khác.

Trong lòng bỗng cảm thấy vô cùng tức giận trước hàng động của bọn người kia, hình ảnh cô bé kia cứ ám ảnh đầu óc nó, nhớ lại lần đầu đặt chân đến thành phố xa lạ này, nó cũng từng bị bắt nạt, bị đánh. Thế là chẳng chút do dự, nó chạy lại đập cho hai thằng đang giữ cô bé ấy mỗi đứa một phát, sau đó xoay người đá mạnh vào người con nhỏ đang cầm dao khiến cả ba đứa bọn chúng ngã ngửa ra sau. Mấy tên xung quanh thấy vậy liền lao vào, nó nhanh chóng kéo cô bé kia đứng dậy và chạy như bay ra khỏi con hẻm.

Sau cái lần đó, cô bé kia cứ bám riết lấy nó không buông và luôn miệng gọi nó là ân nhân. Lúc đầu nó cảm thấy rất ngại nhưng lâu dần cũng chẳng ngại nữa, cũng chẳng biết từ bao giờ nó bắt đầu quan tâm hơn đến cô bé đó. Chẳng mấy chốc mà hai chị em đã trở nên thân thiết với nhau. Cô bé giới thiệu mình tên là Ni Ni, đang học lớp chín, Ni Ni cũng là trẻ mồ côi giống nó, cô bé sống một mình trong căn hộ cũ mà bố mẹ để lại và hàng tháng được nhận trợ cấp của nhà nước. Qua tiếp xúc thì nó nhận thấy Ni Ni là một người tốt, luôn lạc quan yêu đời, đặc biệt là luôn quan tâm đến những người xung quanh mỗi tội cô bé nói hơi nhiều. Ni Ni cũng kể cho nó nghe lí do vì sao cô bé bị bọn người kia đánh. Hóa ra là cô bé giúp một cậu bạn bị bọn chúng bắt nạt, chọc giận bọn chúng nên mới bị đánh thảm thương như thế.

Mãi đến khi nó trở thành đại tỷ của Deer School và đánh nhau giỏi hơn thì nó mới đi tìm bọn chúng để trả thù cho Ni Ni. Nó đã rạch cho con nhỏ cầm đầu một phát vào mặt để cảnh cáo.

Bỗng tiếng chuông báo tin nhắn vang lên tách nó ta khỏi dòng suy nghĩ vẩn vơ. Là của Hoàng Nguyên.

- Trời lạnh, em nhớ mặc áo ấm

Đọc xong tin nhắn nó khẽ mỉm cười, Hoàng Nguyên mà nó quen đâu có biết quan tâm đến người khác như vậy. Và lại nó với Nguyên không cãi nhau chỉ chóc thì cũng cạnh khỏe nhau đủ điều, chỉ có lúc nó khóc thì Nguyên mới dịu dàng được một chút.

Suy nghĩ một lát, nó nhắn lại cho Hoàng Nguyên: "Em muốn đi chơi."

Chưa đầy 30s sau máy đã báo có tin nhắn mới: "Ok, chờ anh 20p"

Chiếc ô tô màu đỏ nổi bật giữa sắc trời u ám của ngày mưa lạnh, chiếc xe đang di chuyển một cách chậm chạp trên đường phố vắng vẻ. Nó ngồi trong xe ngắm nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ, trong lòng dâng lên cảm giác cô đơn lạc lõng. Giữa cái thành phố rộng lớn này, chẳng có lấy một người thân, người nó yêu thương nhất cũng rời bỏ nó, cũng may là vẫn còn những người bạn tốt luôn quan tâm lo lắng cho nó.

Mãi nghĩ mông lung nó không để ý xe đã dừng hẳn, đến khi cánh cửa bên chỗ nó đang ngồi bật mở nó mới giật mình hỏi:

- Gì vậy?

- Đưa em đến một nơi rất tuyệt! - Hoàng Nguyên vừa nói vừa kéo nó ra khỏi xe.

Gió lạnh làm nó rùng mình, mũi đỏ ửng cả lên trông rất đáng yêu. Hoàng Nguyên tháo chiếc khăn trên cổ ra quàng cho nó rồi kéo tay nó đi.

Đi được một đoạn, trước mắt nó hiện lên một cánh đồng rất rộng, cỏ non xanh tươi phủ một lớp sương mỏng rất đẹp mắt. Nó ngạc nhiên đến mức hai mắt tròn xoe, không dám tin trong thành phố phồn hoa lại có một cánh đồng lớn và đẹp thế này.

- Rất đẹp đúng không, đây là một nơi rất đặc biệt. - Hoàng Nguyên có vẻ rất tự hào về cánh đồng cỏ này, đôi mắt cậu như sáng bừng lên.

- Đặc biệt!

- Đúng vậy, ở đây hầu như không có mưa và cỏ thì xanh quanh năm.

- Sao lại đưa em tới đây?

- Để giải tỏa nỗi buồn chứ sao, nhìn mặt em xám xịt giống hệt mấy đám mây trên trời. - Nguyên nửa đùa nửa thật, đưa ánh mắt dò xét nhìn nó. Xem ra đúng như cậu nghĩ, cô nhóc này lại đang đau lòng vì tên bạn thân của cậu.

Một lúc lâu không thấy nó nói gì, Nguyên lại lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

- Mấy lần nghe em than phiền gào khóc chửi bới cũng quen rồi thêm hôm nay chắc cũng chẳng sao.

Mặt nó hơi biến sắc hóa ra trong mắt Hoàng Nguyên chỉ có những hình ảnh không mấy tốt đẹp của nó.

Hoàng Nguyên làm ra vẻ như không có gì, ngập ngừng hỏi:

- Lại đau lòng vì tên kia à?

- Em và Hy Thần ở bên nhau ba tháng và chia tay cũng đã được ba tháng. Chết tiệt! Em không nghĩ trong khoảng thời gian ngắn như thế em lại có thể yêu một người nhiều như vậy, không cách nào quên được. - Giọng nó như sắp khóc đến nơi.

- Sáu tháng đâu có ngắn, hơn nữa yêu một người thật lòng đâu cần biết thời gian ở bên người đó dài hay ngắn, chỉ cần yêu hết mình là được.

- Nhưng yêu hết lòng một người không yêu mình rất mệt mỏi.

- Sao em biết cậu ấy không yêu em? Nếu không yêu em tại sao lại cứu em mỗi khi em gặp nguy hiểm?

Nó bối rối trước câu hỏi của Hoàng Nguyên, vấn đề này nó thực sự chưa hề nghĩ đến.

Hoàng Nguyên quan sát biểu hiện của nó rồi tiếp tục hỏi:

- Có bao giờ em nghĩ sẽ quay lại với Hy Thần không?

Một khoảng lặng kéo dài.

- Có lẽ cứu em là do thương hại, Hàn Hy Thần chỉ yêu một mình Hoàng Tử Di.

Giọng nó nhẹ bằng tựa như gió thoảng qua, đôi mắt to tròn trở nên trống rỗng vô hồn.

- Tử Di là người Hy Thần yêu trong quá khứ còn hiện tại người cậu ấy yêu là em.

Hoàng Nguyên cố gắng giải thích cho nó hiểu, mặt cậu nhăn lại trước cái suy nghĩ ngốc nghếch của nó.

- Em là người tôi yêu nhưng cô ấy là người quan trọng nhất cuộc đời tôi. Xin lỗi em! bất cứ ai cũng không được xúc phạm đến cô ấy...Đó là những gì Hy Thần nghĩ trước khi bỏ đi vào buổi tối hôm anh đưa em về nhà anh.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

- Em biết đọc suy nghĩ của người khác à?

Hoàng Nguyên vô cùng ngạc nhiên trước những gì nó vừa nói.

- Không! Em có thể biết được những gì anh ấy nghĩ khi nhìn thẳng vào mắt của anh ấy và Hy Thần là người duy nhất em có thể làm như vậy. - Nó nhếch môi cười, một nụ cười chua chát.

- Quá tốt rồi, hai người đúng là có thần giao cách cảm, là định mệnh đã sắp đặt đó, nên quay lại với nhau càng sớm càng tốt.

Hoàng Nguyên vui mừng tới mức không thềm để ý thấy sự đau khổ trên mặt nó, chỉ biết chăm chăm khuyên nó quay lại. Nó cười khổ, quay lưng dõn khỏi cánh đồng cỏ.

- Em thà không có cái gọi là thần giao cách cảm ấy còn hơn là bị cái suy nghĩ kia của Hy Thần dày vò.

Lúc này Hoàng Nguyên mới nhận ra hành động quá lỗ của mình, tự nguyện rửa bản thân ba giây rồi vội vàng chạy theo nó.

- Ừm...sorry đáng ghét, định đưa em đến giải tỏa nỗi buồn không ngờ lại khiến em buồn hơn. - Hoàng Nguyên áy náy nhìn nó, giọng hối lỗi.

- Anh mà cũng biết xin lỗi à, nhưng phải công nhận đi chơi với anh khiến em đỡ buồn hơn một chút. - Nó nở một nụ cười để Nguyên yên tâm nhưng thực chất trong lòng đang bị nỗi đau giằng xé.

Còn cái tên ngọc kia khi nhìn thấy nụ cười của nó thì trái tim bỗng bị hẫng một nhịp, cũng không hề biết nụ cười kia đang diễn cho mình xem.

Vừa bước chân vào đến cửa nó đã bị ôm chặt cứng, kèm theo đó giọng nói trong trẻo của Ni Ni:

- Đại tỷ cuối cùng chị cũng về, em lo chết được. Tại sao chị đi mà không báo em một câu, mà chị đi đâu vậy? Đi với ai? Em thấy có chiếc ô tô màu đỏ đưa chị về.

Ni Ni nói liến thoắng khiến nó không còn cơ hội để mà trả lời. Nó cởi áo treo lên móc, quyết định đổi chủ đề.

- Nấu món gì vậy?

Nghĩ đến mấy món ăn mình vừa nấu, Ni Ni quên luôn việc chất vấn nó, chạy lại bàn ăn giới thiệu:

- Đây là súp gà chị thích ăn nhất, còn có cả gà rán và cá nướng nữa...

Chờ cho Ni Ni giới thiệu xong mấy món ăn của mình có lẽ thức ăn sẽ nguội hết mất, nó lác lác đầu rồi lạng lẽ ăn trước.

Quả thực là Ni Ni nấu ăn rất ngon, lâu rồi nó mới được ăn một bữa cơm ngon như thế này.

Ni Ni còn đang thao thao bất tuyệt, mắt hướng lên trần nhà thì nghe thấy tiếng ho "khụ khụ", cô bé liền dừng màn giới thiệu thức ăn của mình lại rồi quay sang nhìn nó.

- Áááá!!! Đại...đại tỷ...mũi...mũi chị đang chảy...chảy máu kia! - Ni Ni sợ hãi hét lên, tay run run chỉ vào mặt nó.

Nó vội tờ giấy ăn lau sạch chỗ máu ở mũi sau đó chạy vào nhà vệ sinh. Chết tiệt! cứ mỗi lần gặp lạnh lâu là mũi nó lại chảy máu.

Chờ cho máu hết chảy ra nó mới dám lên giường nằm, trong người tự nhiên cảm thấy khó chịu vô cùng và nó thiếp đi lúc nào không hay.

Tiếng chuông điện thoại vang lên inh ỏi đánh thức nó khỏi giấc ngủ sâu.

- Alo! - Giọng nó tỏ rõ sự mệt mỏi.

- Muốn cứu Ni Ni thì đến địa chỉ XYZ...tút...tút...tút...

Nó chưa kịp hỏi thêm gì thì người vừa gọi cho nó đã cúp máy, nó bực mình quăng điện thoại sang một bên, uể oải ngồi dậy. Trong người còn khó chịu hơn cả trước lúc ngủ. Nó nhìn khắp phòng nhưng không thấy Ni Ni đâu, lại vội lấy cái điện thoại vừa mới quăng đi bấm gọi cho Ni Ni.

- Thuê bao quý khách vừa gọi...

Lúc này nó mới cảm thấy lo lắng thật sự, vội vàng khoác áo vào rồi chạy ra ngoài. Nhưng mới chỉ xuống được nửa cái cầu thang thì một cơn đau đầu ập đến khiến cả người nó choáng váng, phải vịn vào tường mới đứng vững được.

- Chết tiệt! - Nó chửi thề, rút điện thoại từ trong túi ra và bấm gọi.

- Alo! - Giọng nói trầm hơi khàn vang lên từ đầu dây bên kia nhưng sự mệt mỏi cộng với lo lắng khiến nó chẳng nhận ra giọng nói kia không phải của Hạo Dân.

- Alo! Hạo Dân...Ni Ni bị bắt rồi...cậu đem theo vài người đến địa chỉ XYZ này nhé.

Sau đó nó cúp máy.

Chờ một lát cho hết choáng nó mới khởi động mô tô và lao đi với tốc độ thật khủng khiếp. Ni Ni chính là một phần quan trọng không thể thiếu trong cuộc sống của nó, từ lâu nó đã coi cô bé như là người thân của mình. Nếu cô bé có chuyện gì chắc nó sẽ ân hận cả đời mất.

- Kítt!!!

Chiếc mô tô đen dừng lại trước cổng một khu chung cư bị bỏ hoang cách trung tâm thành phố 20km. Có hai người đang đứng ở đó, có vẻ như đang đợi nó đến.

Cẩn thận giắt chiếc côn nhí khúc vào thắt lưng rồi nó mới đi theo hai người kia.

Cùng lúc đó ở nhà Hy Thần.

Hắn vừa mặc áo vừa cầm điện thoại gọi cho ai đó.

- Alo! Nguyên, cậu gọi thêm mấy đứa rồi đứng chờ tôi ở đường A.

- Có chuyện gì vậy?

- Thiên Di vừa gọi, Ni Ni bị bắt cóc rồi, nghe giọng cô ấy có vẻ không ổn.

- Cậu đang ôm để mình tôi đi được rồi.

- Không được! Tôi có linh cảm không lành.

Nó vừa đi theo hai người kia vừa quan sát xung quanh. Xem ra nếu có người bị giết rồi vất xác ở đây thì cũng chẳng có ai biết. Nơi này hoang vu một cách đáng sợ.

Đi được một đoạn hai người kia dừng lại trước một tòa nhà 8 hay 9 tầng gì đó rồi nói với nó:

- Tòa nhà này có tất cả 72 phòng, em mày đang ở một trong 72 phòng đó và mày có 30 phút để tìm ra nó.

Nó nhìn tòa nhà trước mặt rồi nhìn hai người kia, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh bỉ, giọng lạnh băng.

- Đã dụ tao tới đây chắc chắn bọn mày đã có sự chuẩn bị, đầu cần chơi cái trò chỉ có ở trong phim ấy để làm tao mất sức.

Hai tên kia biết không lừa được nó nên đành lảng lạng đi tiếp, lần này nó được dẫn đến một tòa nhà khác.

Bước vào một căn phòng lớn trên tầng hai, nó thấy có rất nhiều người và đa số là con trai, Ni Ni thì đang bị trói ở một góc và đang bất tỉnh.

Mấy tên con trai ở đây cũng chỉ tầm 20 tuổi đồ xuống nhưng tên nào cũng to cao lực lưỡng. Nếu là bình thường nó có thể hạ được hai phần ba số người ở đây nhưng còn trong tình trạng sức khỏe hiện tại thì nó không dám chắc có hạ nổi một phần ba hay không.

- Làm gì mà lo lắng vậy Hàn Thiên Di? Lần đầu nhìn thấy sự lo lắng trên mặt cô quả là rất thú vị.

Một giọng con gái vừa lạ vừa quen vang lên trong căn phòng rộng lớn. Nó đảo mắt một vòng để tìm kiếm người vừa nói và ánh mắt dừng lại ở con nhỏ có vết sẹo dài bên má phải.

- Là cô à? - Giọng nó không chút cảm xúc.

- Xem ra cô vẫn nhớ tôi.

- Cô muốn gì? - Nó quan sát từng cử chỉ của con nhỏ kia, cẩn trọng hỏi.

- Trả thù...nhưng cô yên tâm người tôi muốn trả thù là cô chứ không phải con bé kia, nó chỉ là mồi nhử thôi. - Con nhỏ mặt sẹo nở nụ cười thích thú, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nó.

- Cô có nhiều người như vậy mà còn chơi trò bí ỏi này sao? Ngay cả đối đầu trực tiếp với tôi còn không dám thì nói gì đến trả thù. - Nó nhếch môi cười, một nụ cười đầy sự khinh bỉ.

- Hừ! Tôi đâu có ngu mà chơi một chọi một với cô, mới cả trả thù đâu có quy định phải chơi từ tế, miễn trả thù được là được.

Nó không nói gì nữa, bây giờ có nói gì thì con nhỏ kia cũng không nghe lọt tai. Xem ra hôm nay nó không thể lảnh lặn ra khỏi đây.

- Sao cô im lặng vậy, sợ rồi à? - Thấy nó không nói gì con nhỏ mặt sẹo càng được đà, giọng khiêu khích.

- Đã đến được đây thì còn sợ cái quái gì nữa? Không dám chơi một chọi một thì tất cả cùng lên đi. - Nó quét ánh mắt lạnh băng qua từng người, nhấn mạnh câu cuối. Tay rút cái côn nhí khúc ở sau lưng ra.

- Thích đánh thế nào thì đánh nhưng trừ khuôn mặt nó ra. - Nhỏ mặt sẹo ra lệnh cho bọn đàn em rồi lùi sang một bên.

Cả căn phòng lớn bỗng chốc trở nên hỗn loạn, tiếng kim loại va chạm vào nhau phá vỡ sự yên lạnh của khu nhà hoang.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Tiếng leng keng khô khốc vang lên trong không gian hoang vắng đầy ám ảnh.

Nhiệt độ càng lúc càng thấp vì trời đang tối dần.

Trong căn phòng rộng lớn, ánh đèn nhờ nhờ phản chiếu lên gương mặt ướt đẫm mồ hôi của nó. Mới chỉ hạ được hơn mười tên mà nó cảm thấy sức lực của mình đã sắp cạn kiệt. Cả người nó nóng như lửa đốt, đầu đau dữ dội nhưng vẫn cố đứng vững. Nếu bây giờ nó gục ngã, Ni Ni sẽ bị bọn chúng làm hại mất.

Một con đầu đầu nữa lại ập đến khiến nó loạng choạng lùi lại mấy bước và trong lúc còn chưa kịp đứng vững lại thì một cây gậy sắt đập mạnh vào chân khiến nó khụy xuống. Cùng lúc đó con nhỏ mặt sẹo cầm dao hướng thẳng vào nó mà đâm tới.

Nó vội vàng đứng dậy nhưng con đầu ở chân khiến nó không thể di chuyển được, đành bất lực nhìn chờ lưỡi dao kia xuyên thẳng vào mình.

Vào thời khắc nguy hiểm đó, một bóng người cao gầy vụt đến trước mặt nó, xoay một vòng đẹp mắt và ôm trọn nó vào lòng.

- Hự! - Một âm thanh nhỏ phát ra, người hấn khẽ run lên, tay bắt giắc siết chặt nó hơn.

- Đồ ngốc!...sao lại đỡ nhát dao đó cho tôi chứ! - Giọng nó run run, khuôn mặt đã tái nhợt hấn đi.

Nó giờ tay định đẩy hấn ra nhưng hấn đã nhắc bóng nó lên, giọng lạnh băng:

- Nguyên! Chỗ này để cậu giải quyết.

Nguyên không nói gì, chỉ hướng ánh mắt lo lắng theo bóng hai người kia cho đến khi họ khuất hẳn.

Trong đầu cậu bỗng xuất hiện một suy nghĩ: "Cậu muốn là người đỡ nhát dao đó thay nó".

Máu chảy nhiều làm ướt đẫm cả một khoảng áo, môi đã trở nên thật nhợt nhạt, hấn vẫn gắng ôm chặt nó trong lòng, liên tục thúc giục tài xế đi nhanh hơn.

Trong vòng tay ấm áp ấy, nó đã lịm đi từ lúc nào, cơ thể nóng ran đang run rẩy, môi khẽ mấp máy:

- Lạnh...quá!

Hấn ôm nó chặt hơn một chút, vết thương ở lưng đau nhói, máu chảy càng lúc càng nhiều nhiều nhưng khuôn mặt hấn vẫn lạnh như thường, chỉ riêng có đôi mắt là đầy sự lo lắng và ám áp đang nhìn nó.

Trên giường bệnh trắng tinh, nó vẫn mê man chưa tỉnh. Chai nước truyền treo ở đầu giường đang nhỏ từng giọt chậm rãi vào cơ thể nó.

Ở bên cạnh, hấn đã gục mặt xuống giường, cả cơ thể như mất hết sức lực, chỉ có tay là vẫn nắm chặt tay nó.

- Để tôi đưa anh đi xử lý vết thương. - Hạo Dân sau khi làm xong thủ tục nhập viện quay trở về phòng nói với hấn.

- Tôi không muốn để Thiên Di một mình.

- Đại tỷ đang trên đường đến, chị ấy sẽ chăm sóc Thiên Di, nếu anh không mau xử lý vết thương thì anh sẽ chết vì mất máu đấy.

- Cậu nghĩ tôi là con nít hay sao mà dọa cái kiểu đấy. - Giọng hấn lộ rõ sự mệt mỏi.

- Hừ! Tôi dọa anh làm gì, anh chết hay không cũng chẳng liên quan gì tới tôi. Tôi chỉ sợ con nhỏ kia đau lòng khi thấy anh bị như thế này thôi. - Hạo Dân tỏ vẻ dừng dừng, bất cần nói với hấn.

Hy Thần chỉnh lại chăn cho nó rồi mới đi theo Hạo Dân.

Khi bóng hai người kia vừa khuất sau hành lang, một bóng người nhanh chóng mở cửa phòng bệnh nó và bước vội vào trong như sợ có ai nhìn thấy.

Trên cánh đồng cỏ rộng mênh mông, ánh chiều tà đã phủ xuống một nửa cánh đồng, bóng dáng cô độc của nó trải dài trên thảm cỏ xanh mượt.

Bỗng nó nghe có tiếng người cười nói, vội vàng lắng nghe rồi chạy về phía phát ra âm thanh ấy. Trước mặt nó có hai người một trai một gái đang nô đùa rất vui vẻ. Cô gái có mái tóc dài màu hạt dẻ còn cậu trai lại có mái tóc vàng tỏa sáng lấp lánh dưới ánh nắng chiều muộn.

Nó cứ mãi miết ngắm nhìn hai người họ cho đến khi họ quay mặt lại, nó mới giật mình nhận ra đó là người quen. Hai người kia cũng đã nhìn thấy nó và cô gái có mái tóc màu hạt dẻ đang tiến lại gần chỗ nó, giọng khinh khinh.

- Cô đến đây làm gì?

- Tôi...- Nó nhất thời không biết trả lời như thế nào, thật ra nó cũng không biết tại sao mình có mặt ở đây. - Hy Thần...anh ấy không sao chứ? - Chợt nhớ đến nhát dao hắc đã đỡ cho mình, nó ngập ngừng hỏi Từ Di.

Từ Di thờ hất ra, ánh mắt bỗng chốc trở nên sắc lạnh.

- Cô nghĩ Hy Thần cứu cô là vì lo lắng cho cô à? Anh ấy chỉ thương hại cho cái tình yêu ngu ngốc của cô thôi. - Từ Di nhếch môi cười, quan sát vẻ mặt của nó rồi tiếp tục nói:

- Cô nghĩ Hy Thần sẽ tha thứ cho những lời xúc phạm đến tôi của cô sao?...Cô nên nhớ rằng người anh ấy yêu là Tôi, Cô Chỉ Là Người Thay Thế.

Từ Di bỗng nhấn mạnh câu cuối, ánh mắt lạnh băng dần chuyển sang thương hại. Nó đứng bất động tại chỗ, môi mấp máy nhưng không nói nên lời, đôi mắt đầy sự tổn thương nhìn theo bóng hai người kia đang khuất dần.

Tay nó bấu chặt lấy ga giường, răng cắn chặt vào môi đến bật máu. Từ khóe mắt, một giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ rơi xuống.

- Thiên Di! Thiên Di!

Giọng nói nhẹ nhàng và ấm áp kéo nó ra khỏi giấc mơ kì lạ kia.

- Chị...sao chị lại ở đây? Hy Thần đâu?

Nó đưa đôi mắt đỏ hoe đầy mắt mệt mỏi nhìn Bội Doanh, sự lo lắng hiện rõ trong giọng nói.

- Đang đi khâu vết thương em đừng lo.

Bội Doanh vừa nói vừa đưa tay lau giọt nước mắt trên mặt nó. Ân cần hỏi tiếp:

- Lại mơ thấy ác mộng à?

- Em...không biết nữa...nó rất giống thật, giống như em vừa mới trải qua chuyện đó vậy.

- Có lẽ là do mệt quá...à Ni Ni đã được Hoàng Nguyên đưa về nhà, con bé có hơi hoảng sợ một chút.

- Vậy à! Con bé không sao là tốt rồi.

Nó lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa đã tạnh nhưng bầu trời vẫn đen kịt, thỉnh thoảng lại có vài tia chớp lóe lên phía xa xa.

Nó dùng lưỡi liếm sạch máu dính trên môi, giọng nhẹ nhàng.

- Tanh quá!

"Giấc mơ vừa rồi..."

Trời đã sáng từ bao giờ, từ sau giấc mơ kì lạ đó nó không nhắm mắt nữa, Bội Doanh sau khi dặn dò nó mấy câu đã cùng Thiếu Thiên về nhà chuẩn bị đồ cho nó.

Trong đầu nó không ngừng suy nghĩ về những lời nói của Từ Di trong giấc mơ. Tâm trí hoàn toàn rối bời. Đây là lúc thích hợp nhất để quay lại nhưng nó không đủ can đảm để vượt qua cái bóng trong quá khứ ấy.

- Cạch!

Cửa phòng bật mở và Hy Thần chậm rãi bước vào, cố gắng giữ cho vết thương mới khâu không bị động mạnh, khuôn mặt nhợt nhạt vì mất quá nhiều máu.

Nó nhìn hắc, mặt khểnh lại, nếu không đỡ nhát dao đó cho nó thì hắc sẽ chẳng phải chịu đau như thế này.

Nghĩ đi nghĩ lại, hẳn chính vì nó mà bị thương, không thể giương mắt nhìn hẳn đi lại khó khăn như thế được. Nó giật mũi kim truyền trên tay ra, gạt chân sang một bên rồi trèo xuống giường, chạy lại đỡ hẳn.

- Em làm gì vậy? - Hẳn lờ mờ nó, giọng có chút không vui.
- Giúp anh. - Nó tròn mắt nhìn hẳn.
- Tôi tự đi được, mau gọi y tá đến truyền tiếp đi. - Hẳn lạnh lùng nói.

Nó liếc xéo hẳn một cái, tay vẫn nắm chặt cánh tay hẳn.

- Muốn gì đây?
- Đưa anh lên giường.

Hẳn nhếch môi cười, ánh mắt nhìn nó có chút mờ ám.

- Lên giường? Mới xa tôi có ba tháng mà em đã...

Nó đưa tay bịt miệng hẳn lại, hai má đỏ ửng, luống cuống giải thích:

- Không...không phải như anh nghĩ đâu...ý em là...là...tóm lại nó...rất rất...

Câu nói của nó bị chặn lại bằng một đôi môi mềm mại và ấm áp, hương bạc hà thoang thoảng trong không khí. Mặt nó đã đỏ nay còn đỏ hơn, tay chân lỏng lẻo không biết để đâu.

Vòng tay hẳn càng lúc càng siết chặt, hơi thở cũng trở nên thật gấp gáp.

"Cô nên nhớ rằng người anh ấy yêu là tôi, cô chỉ là người thay thế"

Nó vội đẩy hẳn ra, lùi lại một bước. Hẳn nhìn nó có chút khó hiểu nhưng ngay lập tức lấy lại phong thái thường ngày, bá đạo tuyên bố một câu:

- Em chỉ được tỏ ra đáng yêu trước một mình tôi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Những ngày sau đó, mặc dù đã khỏi bệnh nhưng nó vẫn tiếp tục nằm lì ở bệnh viện không chịu về với lý do là có trách nhiệm phải chăm sóc cho hẳn.

Bội Doanh chỉ cười không nói gì, dạo này cô với Thiếu Thiên đang chuẩn bị ôn thi vào đại học nên cũng không có nhiều thời gian đến thăm nó. Hạo Dân với Ni Ni là rảnh rỗi nhất toàn nhà đùa nhau trêu chọc nó. Hoàng Nguyên mấy hôm này lại lặn mất tăm, nó bỗng nhiên cũng cảm thấy nhớ nhớ.

- Làm gì mà mặt thộn ra vậy? - Hẳn ngồi bên cạnh vừa gặm táo vừa lơ đãng hỏi.
- Anh bảo mặt ai thộn? - Nó liếc xéo hẳn một cái, tay nghịch nghịch cổ áo sơ mi của hẳn.- Dạo này không thấy Hoàng Nguyên đến.
- Em nhớ cậu ta à?
- Em thấy buồn vì không có người cãi nhau. - Nó phụng phịu nhìn hẳn, vẻ mặt đáng yêu vô cùng.

Hẳn không nói gì, lẳng lặng quay mặt ra phía cửa sổ, khẽ nuốt nước bọt ực một cái, tay vẫn ôm ngang eo nó.

Chả là thế này, hẳn lấy cớ để tiện cho việc chăm sóc, kê sát hai cái giường bệnh vào nhau và thế là nó nghiễm nhiên từ bạn cùng phòng trở thành bạn cùng giường với hẳn.

Mấy ngày này hẳn cũng đột nhiên thay đổi, không còn giữ cái vẻ lạnh lùng khi ở bên cạnh nó.

- Ê! Anh nhìn cái gì ngoài đó vậy?

Nó nhìn theo hướng hẳn đang nhìn nhưng chả thấy gì ngoài mấy đám mây đang hồ hững trôi, tò mò hỏi.

- Chả nhìn gì cả. - Hắn quay lại nhìn nó mặt tỉnh bơ như là chẳng nhìn thấy gì thật, tay đưa lên nắm lấy tay nó đang nghịch cổ áo, nói như ra lệnh: - Đừng nghịch nữa.

Chết tiệt! Hắn đã cố kìm nén mà nó thì cứ ngậy thơ không biết gì, toàn làm ra mấy cái hành động khiêu khích hắn.

Bỗng nhiên cả người hắn cứng đờ lại, đến thở cũng ngừng lại luôn.

Nó đang ngồi trên đùi hắn, đầu ngả vào vai, tay tiếp tục vờn về cổ áo. Mồm lẩm bẩm:

- Hy Thần đáng ghét, nói chuyện chán ngắt, lại không biết nhường con gái...

Nó cứ hồn nhiên nói mà chẳng để ý tên kia vẫn đang bất động, hơi thở đang nóng dần lên.

- Cho em ba giây để về lại vị trí cũ nếu không đừng trách tôi. - Hắn lạnh lùng đe dọa.

Nó làm như chẳng nghe thấy gì, tiếp tục lẩm bẩm một mình, tay từ cổ áo lại chuyển xuống nghịch cúc áo.

Hắn gơ một tay nắm chặt tay nó lại tay còn lại xoay mặt nó về phía đối diện với mình, nhếch môi cười đầy quyền rũ.

- Đừng trách tôi không báo trước.

Nó đỏ bừng mặt nhìn hắn, trái tim bị hẫng mất một nhịp, cố gắng thoát khỏi người hắn. Nhưng đã muộn.

Một nụ hôn ngọt ngào và ấm áp, lâu rồi nó mới cảm thấy mùi vị của hạnh phúc lan tỏa trong cơ thể mình và dần dần đáp lại nụ hôn nồng ấm kia.

Đến khi nó đập đập nhẹ vào ngực hắn ý nói mình sắp không thở nổi hắn mới chịu buông nó ra, mặt đầy vẻ tiếc nuối.

- Chết vì hôn...là một cái chết...thật ngu ngốc. - Nó vừa hờ hển hèn vừa lườm hắn, lần nào cũng hôn đến mức không thở được nữa mới chịu buông ra.

- Chết vì một nụ hôn ngọt ngào với người mình yêu cũng đáng.

- Xi nếu hôn nhau mà chết được thì có khi hai chúng ta được ghi danh vào kỷ lục guiness mất. - Nó đùa.

- Vậy chúng ta tiếp tục thử xem có chết được không.

Hắn lại vòng tay ôm nó thật chặt...

- Hân Hy Thần mau thả... - Nó nói được nửa câu thì im bật.

Không gian trong phòng bệnh tràn ngập hương vị của hạnh phúc.

Cách đó một cánh cửa, qua ô cửa kính nhỏ, một đôi mắt đầy thù hận nhìn chằm chằm vào hai người họ.

- Cứ đợi đấy, hai người sẽ chẳng còn hạnh phúc được như thế này bao lâu nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Ai rồi cũng sẽ có một mối tình khác cốt ghi tâm và Hoàng Nguyên cũng không ngoại lệ.

Nguyên đứng lặng lẽ trên cánh đồng cỏ xanh mướt, ánh mắt nhìn về một nơi xa xăm. Ngày này, mười năm trước, cô bé ấy đã biến mất khỏi cuộc sống của cậu.

Đôi mắt to tròn long lanh, mái tóc tơ mềm mướt màu hạt dẻ, khuôn mặt đáng yêu như một tiểu thiên thần.

Cô bé đó suốt ngày bám theo cậu, một cậu anh Nguyên, hai cậu anh Nguyên. Rất phiền phức nhưng cậu lại thích như thế.

- Anh Nguyên em muốn ra vườn chơi.

Một cô bé rất đáng yêu bám lấy tay cậu bé cao hơn nó một cái đầu, mặt phụng phịu.

- Nhóc con ngoan, lát nữa trời tạnh mưa anh sẽ dẫn em ra vườn chơi. - Cậu bé mỉm cười dỗ dành.
- Không được! Sau khi mưa cõ rất tron...ước gì có một cánh đồng cỏ thật lớn và ở đó không bao giờ có mưa.

Cô bé ngây thơ nói, đôi mắt sáng long lanh đầy mơ mộng.

- Sau này anh sẽ làm cho em một nơi như thế!
- Oa! Anh Nguyễn hứa rồi nhé! Bao giờ xong em sẽ đến đó chơi. Yehet! Vui quá! Vui quá!

Cô bé nhảy tung tung lên, mồm ngoác đến tận mang tai.

- Nhóc con tôi đã thực hiện được lời hứa của mình nhưng có lẽ em sẽ chẳng bao giờ đến được nơi này.
- À!...hình như tôi...đang thích một cô gái. Cô ấy bằng tuổi em và có đôi mắt rất giống em, tính cách hai người cũng có nét giống nhau nữa nhưng mà... - Nguyễn khẽ mỉm cười rồi tiếp tục đọc thoại. - Cô ấy, ngay lần đầu gặp đã gây sự với tôi, những lần sau đó còn kinh khủng hơn, làm tôi bẽ mặt trước bao nhiêu người...không hiểu tại sao tôi có thể thích cô ấy cơ chứ?

Nguyễn đứng đó thêm một lúc rồi quay về, cậu cần đến bệnh viện.

Trong không gian tĩnh lặng của phòng bệnh đặc biệt, bệnh nhân đang phải làm gỏi cho cái người mang trọng trách to lớn là chăm sóc cho mình nằm ngủ ngon lành.

Hắn vòng một tay qua vai và giữ cho người nó không bị đổ. Tay còn lại giờ lên che ánh nắng đang chiếu vào mặt nó. Đang đọc sách thì nó lại lẩn ra ngủ, hại hắn phải giữ nguyên một tư thế suốt hai tiếng đồng hồ.

- Xoạch!

Cánh cửa bị kéo mạnh, sau đó Hoàng Nguyên thò đầu vào.

- Xin chào! - Âm thanh quá to so với bình thường.

Nó giật mình tỉnh giấc, dụi mắt mấy cái rồi ngẩng lên hỏi hắn:

- Chuyện gì vậy?
- Người em nhưng nhớ mấy hôm nay đã đến thăm. - Hắn hất mặt ra phía cửa, sau đó rút tay về, vịn vịn người cho đỡ mỏi.

Nó nhìn ra phía cửa rồi lại nhìn hắn, môi khẽ nhếch lên.

- Anh đang ghen đây à?

Người hắn hơi khựng lại. Chả nhẽ hắn đang ghen thật sao???

- Hai người định chơi trò tình cảm trước mặt cả tôi à? - Hoàng Nguyên sách một giỏ trái cây để lên bàn, giọng trêu chọc.
- Hừ việc gì bọn em phải chơi trò đó trước mặt anh cơ chứ, bọn em lúc nào chả tình cảm. - Mặt nó hơi héch lên về tự đắc, vòng hai tay ôm lấy cánh tay rắn chắc của hắn, đầu hơi ngả lên vai nhìn rất hạnh phúc.

Nguyễn liếc qua một cái, giả vờ không quan tâm, quay sang hỏi Hy Thần:

- Vết thương của cậu thế nào rồi?
- Cũng sắp lành rồi, mấy hôm nay cậu lặn đi đâu vậy? - Khuôn mặt đẹp trai của hắn đã trở về vẻ lạnh lùng vốn có.
- Đến một nơi đặc biệt. - Ánh mắt Nguyễn cũng trở nên lạnh băng, nhìn thẳng vào hắn.

Hắn khẽ nhếch môi, không nói thêm gì nữa. Bầu không khí bỗng trở nên thật kì quặc. Nó cũng nhận thấy có gì đó không ổn nhưng không hỏi, chỉ lắc lắc tay hắn, nhẹ nhàng nói:

- Hy Thần, em đói rồi, mình đi ăn chút gì đi!
- Được!
- Nguyên! Anh có muốn đi cùng bọn em không?
- Thôi khỏi, anh còn có việc, tối sẽ quay lại thăm hai người.

Sau khi Nguyên đi khỏi, không khí trong phòng mới trở lại bình thường.

Hành lang lạnh lẽo vang lên tiếng bước chân cô độc.

"Nhóc con, người em thích cũng thích cô gái đó."

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Sân bay tập nập người qua lại, người phụ nữ có dáng vẻ quý phái, đôi kính đen che đi một nửa khuôn mặt bà. Hoàng Nguyên đi bên cạnh xách hành lý, lễ phép hỏi.

- Cô, lần này cô về nước là có chuyện gì thế ạ?

- Ta về để tìm vợ cho con. - Người phụ nữ nửa đùa nửa thật, vừa đi vừa lật giở xem một cuốn tài liệu. - Ta nhận được tin Thiên Thiên vẫn còn sống.

Hoàng Nguyên chợt dừng bước, ngạc nhiên nhìn người phụ nữ kia.

- Em ấy bị mất tích chứ đâu có chết. - Giọng của cậu có chút tức giận nhưng vẫn là không dám hỗn láo trước mặt người phụ nữ kia.

- Con bé đã mất tích tám năm mà không một chút tin tức nên trong thâm tâm ta vẫn nghĩ là nó đã chết. - Người phụ nữ như chẳng quan tâm đến thái độ của Nguyên, dừng dừng nói.

- Lần này ta về nước trước tiên là muốn đến thăm mộ Tử Di, sau đó là tìm kiếm Thiên Thiên.

- Vâng!

Nguyên khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn người phụ nữ kia có chút kì lạ, cậu mở cửa xe cho người phụ nữ kia rồi vòng ra phía sau cất hành lý. Suốt cả quãng đường sau đó, cậu không nói thêm một lời nào.

Nghĩa trang bị bao trùm bởi làn sương mỏng, người phụ nữ đứng lặng lẽ trước mộ con gái mình, trái tim trong lồng ngực đau âm ỉ.

Bà đặt bó hoa từ đỉnh hương lên mộ con gái, trong mắt ẩn chứa nỗi đau.

- Con gái, mẹ về thăm con đây...xin lỗi vì không thể về thăm con sớm hơn. - Người phụ nữ nghẹn ngào, giọng run run. - Mẹ...mới nhận được tin về em gái con...mẹ sẽ tìm bằng được con bé...mẹ phải xin lỗi nó. Thời gian qua, mẹ đã suy nghĩ rất nhiều...con bé không có lỗi...là do mẹ ích kỉ. Tử Di, con nghĩ Thiên Thiên nó có tha thứ cho mẹ không?

Một cơn gió nhẹ thổi qua, mang theo mùi thơm của hoa từ đỉnh hương.

- Đúng vậy Thiên Thiên rất ngoan, con bé sẽ tha thứ cho mẹ.

Người phụ nữ khẽ mỉm cười, giọt nước nơi khóe mắt bị bà nhanh chóng gạt đi.

Bệnh viện buổi tối trở nên thật vắng vẻ, trong phòng bệnh đặc biệt nó ngồi dựa vào lòng hân, vừa chơi game trên điện thoại vừa ăn dẫu tây hân mới sai người mua về. Còn hân thì vòng tay ôm nó, thỉnh thoảng lại góp ý vài câu.

Bệnh viện chính thức trở thành nơi hẹn hò lí tưởng của hai anh chị kia.

Hai người mãi chơi đến nỗi có người vào phòng mà chẳng biết, mãi đến khi người lên tiếng thì hai người mới ngẩng lên nhìn.

- Cô Uyển Như!

Hân như không tin vào mắt mình, khuôn mặt lạnh lùng tỏ rõ sự ngạc nhiên. Nó bấy giờ mới chịu rời mắt khỏi điện thoại, nhìn người phụ nữ trước mặt.

Một người phụ nữ ngoài bốn mươi, ở người toát ra sự thanh cao và quý phái như muốn lấn át người khác. Khuôn mặt mang đậm nét phương đông và chưa có dấu hiệu của tuổi già, mái tóc được búi gọn gàng trên đỉnh đầu. Nói tóm lại là người phụ nữ này rất đẹp.

"Con phải tránh xa Hy Thần ra nếu không muốn bị mẹ đánh."

Đầu nó bỗng nhiên đau như bị ai đánh, giọng nói đầy đe dọa lướt qua trong giây lát.

Nó dùng tay xoa xoa hai bên thái dương. Ánh mắt nhanh chóng rời khỏi người phụ nữ kia, nó quay lại úp mặt vào ngực hấn. Cả người run lẩy bẩy.

- Sao vậy? - Hấn lo lắng hỏi.

Nó không nói gì, khẽ lắc đầu, hai tay túm chặt vạt áo hấn.

Mắt bà Uyên Như hơi đánh lại trước cảnh tượng này, để lại một câu nói sau đó quay người bỏ đi.

- Hy Thần, khi nào rảnh cô sẽ đến thăm con sau.

Phải một lúc lâu sau khi người phụ nữ kia dời đi nó mới trở lại bình thường nhưng ánh mắt lại trở nên thật trống rỗng.

Hấn quan sát biểu hiện lạ lùng của nó, tự hỏi không biết tại sao nó lại sợ hãi như vậy.

- Muốn ăn chút gì không tôi đi mua. - Hấn ân cần hỏi.

Nó lắc đầu, giọng mệt mỏi:

- Em muốn ngủ.

- Được! Vậy ngủ đi sáng mai tỉnh dậy sẽ không còn mệt nữa.

Nó ngoan ngoãn nằm xuống giường nhưng mãi mà chẳng ngủ được. Trong lòng có cảm giác không an toàn.

- Không ngủ được? - Hấn hỏi.

- Ừm!

- Muốn đi dạo với tôi không?

Gật gật.

Khu vườn phía sau bệnh viện được thắp sáng bằng ánh đèn màu vàng trông thật lãng mạn. Không khí trong lành không còn mùi thuốc sát trùng.

Nó nắm chặt tay hấn, bước từng bước chậm rãi, tâm trạng cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Nó ngước mắt lên nhìn trời, ngắm nhìn những vì sao sáng lấp lánh.

- Hy Thần, ước gì chúng ta được ở bên nhau thế này mãi thì tốt.

- Bất cứ nơi nào em tới cũng sẽ có tôi ở đó.

- Tại sao?

- Vì tôi yêu em quá nhiều rồi, đồ ngốc.

Hấn từ từ cúi xuống và đặt một nụ hôn lên trán nó.

- Cái này là thay cho lời hứa sẽ luôn ở bên cạnh em.

Môi nó bắt gặp nở một nụ cười hạnh phúc, trong lòng chưa bao giờ cảm thấy ấm áp như vậy.

- Hy Thần, anh biết không, thật ra em cũng thích anh từ hai năm trước.

Khuôn mặt đẹp trai giả bộ ngạc nhiên, giọng trêu chọc.

- Vậy là em yêu thầm tôi suốt hai năm à?

- Em...đâu có. - Nó ngượng ngùng phất bác, mặt đỏ ửng cả lên.

Trong không gian yên tĩnh của buổi tối hôm đó, hương vị hạnh phúc lan tỏa khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Trong ngôi biệt thự màu tím sang trọng, bà Uyên Như đi đi lại lại, tay cầm một tập hồ sơ có ba chữ Hàn Thiên Di được in trên bìa.

- Thiên Thiên, trước đây ta ép con không được lại gần Hy Thần vì Tử Di nhưng bây giờ thì khác rồi, ta sẽ không để con bé Thiên Di kia cướp mất Hy Thần của con.

Sau khi ra viện, hấn quyết định chuyển tâm ôn thi đại học, dù sao cũng chỉ còn có bốn tháng nữa. Nó thì vừa kinh doanh quán bar vừa đi học, một công đôi việc. Từ khi chuyển đến ở với Ni Ni nó không nhận tiền của đại tỷ nữa mà tự thân kiếm tiền.

- Tôi có thể nuôi em đừng kinh doanh quán bar nữa. - Hấn vừa làm bài vừa nói với nó đang ngồi tính toán tiền nong bên cạnh.

- Anh có thể nuôi em cả đời được sao? Hơn nữa em có chân có tay, có thể tự kiếm tiền...tiền của anh hãy để dành cho tương lai đi. - Nó khẽ mỉm cười nhìn hấn, trong giọng nói có chút không tự nhiên.

- Không ngờ em lại tính xa như vậy! Bây giờ có nuôi thêm hai người như em thì sau này tôi vẫn đủ tiền nuôi con của chúng ta.

Nó tròn mắt lên nhìn hấn, ý của nó đâu có xa vời như vậy. Đầu óc hấn quả thực rất không trong sáng.

- Em đâu có nói sẽ lấy anh. - Nó quay mặt đi hướng khác, giả vờ giận dỗi.

- Vậy em cam tâm nhường tôi cho người khác? Tốt thôi, có rất nhiều người đang sẵn sàng chết vì tôi.

- Ai nói vậy? - Nó quay ngoắt lại, liếc hấn một cái sắc lẹm. - Anh lại ảo tưởng sức mạnh giống tên Hoàng Nguyên kia rồi.

Hấn lừ mắt nhìn nó, không nói thêm câu nào, cúi xuống tiếp tục làm bài.

- Này! Anh đang giận đấy à?

Im ắng

- Hy Thần! - Nó lắc lắc cánh tay hấn, giọng nũng nịu.

- Đừng ồn nữa tôi đang làm bài. - Giọng hấn lạnh băng.

- Anh muốn thế nào thì mới hết giận đây? - Nó đành phải xuống nước năn nỉ, mặt méo xẹo.

Hấn khẽ mỉm cười thích thú, cốc nhẹ vào trán nó.

- Vậy hãy ngoan ngoãn làm mẹ của các con tôi sau này.

Gi...gi chứ? Hấn lại trêu nó. Ahhhh!!! Tức chết mất thôi.

Nó đứng dậy bỏ vào trong nhà, hai má đỏ ửng. Cứ bị trêu như thế này thêm mấy lần nữa chắc mặt nó biến thành màu đỏ lùn mất.

Bầu trời đêm đầy sao sáng lấp lánh. Trên sân thượng của ngôi biệt thự màu xanh nhạt, hai bóng người ngồi dựa lưng vào nhau, cùng ngắm nhìn bầu trời.

- Hy Thần! Kể cho em nghe về gia đình trước đây của anh được không? - Giọng nói của nó thật rõ ràng trong không gian tĩnh mịch.

- Gia đình tôi?

- Đúng vậy!

Hấn im lặng một lúc rồi mới cất giọng trầm lạnh, từ từ kể lại. Ánh mắt hướng về một nơi xa xăm nào đó.

- Gia đình tôi trước đây, theo như người ngoài nhìn vào thì đúng chuẩn một gia đình vừa giàu có vừa hạnh phúc. Nhưng chẳng ai biết được gia đình đó được tạo dựng trên lợi ích kinh doanh chứ không phải tình yêu đích thực, rất giống trong phim đúng không? - Hấn cười khẩy, ánh mắt bỗng trở nên thật đáng sợ. - Khi tôi năm tuổi, tôi lần đầu tiên được chứng kiến bố đánh mẹ rất dã man. Năm tôi tám tuổi, mẹ vì bố mà tự tử nhưng may mắn là tôi đã phát hiện kịp. Năm tôi lên mười, mẹ mắc bệnh trầm cảm, bà lúc nào cũng ngơ ngẩn, ngay cả tôi bà cũng không nhận ra. Cho đến khi tôi mười hai tuổi, tôi mới phát hiện ra rằng mẹ chỉ giả bệnh để bố không ly hôn với bà, tôi đã rất hận bố và đau đớn nhất chính là mẹ không cho phép tôi hận ông ta vì bà yêu ông ta. Chết tiệt! nhiều lúc tôi chỉ muốn hét lên với mẹ rằng đừng có hành hạ bản thân vì người đàn ông đó nữa nhưng...tôi không muốn làm mẹ đau khổ thêm nữa. Và cũng chính năm ấy, trong một lần đưa mẹ đi chữa bệnh, ông ta phát hiện mẹ đang lừa mình và đã nổi giận...em có muốn nghe tiếp không? - Đột nhiên hấn quay lại hỏi nó, ánh mắt hơi phức tạp

- Anh có muốn kể tiếp không? - Mặt nó đã hơi ươn ướt, dè dặt hỏi.

- Khi về đến nhà, ông ta không ngừng lăng mạ và đánh đập mẹ. Tôi chạy vào can thi bị ông ta cho một cái bạt tai, mẹ thấy vậy thì rất tức giận, đó là lần đầu tiên tôi thấy bà tức giận như vậy. Trong lúc kích động, mẹ đã dùng dao đâm ông ta rồi tự sát. Tôi đã chứng kiến tất cả mà không thể làm được gì.

Nó nắm chặt lấy tay hắn, giọng nghèn nghẹn.

- Đừng kể nữa!

Hắn mỉm cười như không có gì.

- Vậy em hãy kể về gia đình của em đi.

- Em...còn không nhớ nổi mặt bố mẹ ruột của mình. Em chỉ nhớ rằng sau khi bị tai nạn, em được đưa tới cô nhi viện và mấy tháng sau được một gia đình không có con nhận nuôi. Họ đối xử với em rất tốt cho đến khi họ sinh được một đứa con gái. Kể từ đó cuộc sống của em giống như ở địa ngục vậy, những trận đòn roi, những lời chửi mắng rủa xả cay nghiệt. Tất cả những thứ đó được trút lên đầu em hằng ngày mặc dù em chẳng biết em đã làm gì sai. Có lẽ họ không muốn nuôi không em nữa nên mới làm như vậy. Đếm năm mười lăm tuổi thì em bỏ đi, sau đó như thế nào anh đã biết cả rồi đấy.

- Hai chúng ta đều có một quá khứ chẳng mấy tốt đẹp. - Hắn nhếch môi cười, một nụ cười chua chát, cười thay cho cái cuộc sống khốn nạn mà cả hai đã phải trải qua.

- Hy Thần! ước gì chúng ta được ở bên nhau thế này mãi thì tốt. - Nó dựa vào vai hắn, hai mắt hướng lên bầu trời đầy sao. - Thật yên bình!

Hắn vòng tay ôm lấy nó, hai mắt dần khép lại, giọng nói trầm lạnh vang vọng trong đêm tối.

- Không cần biết ngày mai hay tương lai sẽ như thế nào, chỉ cần em biết rằng tôi sẽ luôn ở bên cạnh em, mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

- Mời em Hàn Thiên Di lớp 11C lên phòng Hiệu trưởng.

Tiếng loa phát thanh vang lên giữa sự yên tĩnh của trường Deer School.

Nó ngồi trên sân thượng, mắt ngắm nhìn bầu trời bị phủ kín bởi mây đen, trong lòng có cảm giác không an toàn.

Sau khi gửi một tin nhắn cho hắn, nó mới uể oải bước xuống cầu thang, phòng Hiệu trưởng ở ngay dưới tầng một.

- Cốc! Cốc!

- Vào đi. - Một giọng nói đầy uy quyền vang lên.

Nó đẩy cửa bước vào, mặt đứng đưng, cúi đầu chào rồi ngồi xuống cái ghế ở đối diện bàn làm việc của cô Hiệu trưởng.

- Hàn Thiên Di...đây là giấy yêu cầu em thôi học. - Cô Hiệu trưởng hơi do dự chìa tờ giấy ra trước mặt nó.

- Lý do đuổi học em là gì? - Nó không mấy ngạc nhiên trước sự việc đang xảy ra, lạnh giọng hỏi.

- Em là trẻ mồ côi lại không có người bảo hộ, hơn nữa em không có hộ khẩu thường trú ở đây nên theo lí mà nói em không được phép đi học.

- Thì ra là vậy! Vậy em xin phép nghỉ học luôn bây giờ.

Nó cầm theo tờ giấy bước ra khỏi phòng, ánh mắt hơi trùng xuống. Điện thoại vừa báo có tin nhắn mới.

- Ra ngoài cổng trường đi!

Ngay trước cổng trường, chàng trai có mái tóc màu vàng, khuôn mặt đẹp trai toát lên vẻ lạnh lùng xa cách đứng dựa vào chiếc BMW màu xám bạc thu hút ánh mắt của tất cả những người đi qua.

Vừa nhìn thấy bóng dáng nó, hắn liền nở một nụ cười đẹp đến mê hồn.

- Lại bỏ học à? - Giọng nó ỉu xìu.

- Sao vậy? - Nhìn thấy vẻ mặt buồn chán của nó, hấn lo lắng hỏi.

Nó chìa tờ giấy vừa lấy từ chỗ Hiệu trưởng cho hấn xem rồi vòng tay ôm lấy hấn, trong phút chốc cái cảm giác không an toàn kia đã biến mất.

- Chuyện này để tôi giải quyết. - Vẫn là giọng nói trầm lạnh nhưng có thêm mùi nguy hiểm

Xe dừng lại trước cổng ngôi nhà gỗ, nó đã ngủ từ lúc nào, hấn tháo dây an toàn cho nó rồi vòng sang bên kia bế nó xuống xe. Cử chỉ hết sức nhẹ nhàng để không đánh thức nó.

Mùi thức ăn thơm phức lan tỏa khắp ngôi nhà gỗ, nó khề cựa mình, khịt khịt mũi rồi đưa tay lên dụi mắt. Bộ dạng đáng yêu như một con mèo. Tất cả những hành động đó đều lọt vào tầm mắt hấn.

- Vợ, dậy ăn cơm thôi!

Nghe thấy câu nói ấm áp ấy nó liền ngồi dậy ngay lập tức, tròn mắt nhìn hấn, ngập ngừng hỏi.

- Anh...anh vừa...gọi em...là...gì?

- Đẳng nào sau này cũng cưới, đổi cách xưng hô đi là vừa.

Hấn thân nhiên nói như không có gì, môi hơi nhếch lên. Nó chỉ còn biết mở to mắt nhìn hấn, á khẩu luôn.

Hấn cười bỏ tạp dề, tiến lại phía giường và vòng tay ôm lấy nó.

- Anh tự tay nấu, mau xuống ăn không nguội mất.

- Hôm nay...anh bị sao vậy? - Nó ngược lên nhìn hấn, mặt vẫn chưa hết ngạc nhiên.

- Muốn đem lại cho em cảm giác của một gia đình. - Hấn đặt một nụ hôn lên tóc nó, vòng tay bắt giác siết chặt hơn.

Nhận bát cơm từ tay hấn, nó mỉm cười yếu ớt rồi cúi gằm mặt xuống bàn, giọng run run.

- Mời chồng ăn cơm!

- Ăn món này đi món tủ của anh đấy. - Hấn gấp vào bát nó một miếng sườn, giọng đầy tự hào.

Nó chỉ gật gật, thỉnh thoảng mới ăn một ít cơm.

- Sao vậy? - Nhìn thấy dáng vẻ đó của nó, hấn nhẹ nhàng hỏi.

Hai vai nó khề run lên, sống mũi cay cay, cổ và nhanh chỗ cơm còn lại vào mồm để ngăn cho tiếng nấc không thoát ra khỏi cổ họng. Giọng nghẹn ngào.

- Không...sao.

Hấn buông bát đĩa xuống vòng qua chỗ nó ngồi, dùng tay nâng mặt nó lên.

Khuôn mặt xinh đẹp đầm nước mắt, môi nó đang mím chặt vào nhau, trông vô cùng tội nghiệp.

- Đừng kiềm chế nữa, muốn khóc thì hãy khóc thật to lên, tôi cho em mượn vai.

Nói rồi hấn kéo nó dựa vào người mình, tay vỗ vỗ vào lưng nó.

Trong không gian tĩnh lặng của ngôi nhà gỗ chỉ còn vang vọng tiếng khóc vừa đau khổ vừa hạnh phúc của nó.

"Hy Thần! Cảm ơn anh đã mang đến cho em điều tuyệt vời này".

- Hy Thần! Em yêu anh!

Ngoài trời, những hạt mưa đầu tiên bắt đầu rơi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Tiết trời trở nên ẩm ướt hơn trong những ngày mưa. Trên con phố cổ ít người qua lại, chiếc ô tô trở đồ đồ trước khu trung cư cũ có tường màu vàng, nhân viên đang luân phiên chuyển đồ từ trên tầng hai xuống. Mặt nó đứng đưng đến đáng sợ còn Ni Ni đứng ở một góc, mặt buồn thiu. Dù sao cũng đã gắn bó với nơi này từ lúc mới sinh ra, nơi đây lại còn lưu giữ những kỷ niệm của con bé với bố mẹ. Phải cố gắng lắm Ni Ni mới không bật khóc.

Hy Thần lại vừa sang Mỹ giải quyết chuyện của công ty do bố hấn đề lại, quả thực là nó sắp không chịu nổi nữa rồi. Từ hôm hấn đi, những chuyện không may luôn tìm đến nó. Đầu tiên là bị đuổi khỏi trường hấn vừa mới xin cho vào học trước lúc đi Mỹ. Tiếp đó là quán bar bị buộc đóng cửa và bây giờ đến nhà cũng bị tịch thu vì bố mẹ Ni Ni nợ ngân hàng tiền.

Hoàng Nguyên bảo nó đến nhà mình ở tạm nhưng ở đó không tiện cho việc đi học của Ni Ni, nghĩ đi nghĩ lại nó vẫn quyết định về ở với đại tỷ ở trung tâm thành phố.

- Này! Tớ đã điều tra được người đứng sau mấy vụ rắc rối của cậu.

Hạo Dân đã đứng sau từ lúc nào, nói nhỏ vào tai nó.

- Là ai?

- Lã Uyên Như, phu nhân của chủ tịch tập đoàn LYC, mẹ ruột của Tử Di.

- Mẹ...của Tử Di!

Nó như bị sét đánh ngang tai khi nghe thấy bốn từ đó, người như mất hết sức lực phải vịn cả vào tường.

- Không sao chứ? Có cần gọi Hy Thần về không? - Hạo Dân đỡ lấy nó, lo lắng hỏi.

- Không cần! Tự tớ có thể giải quyết. À cậu cũng đừng nói chuyện này cho Đại tỷ và Thiên ca, họ cần tập trung ôn thi không nên dính dáng vào chuyện này.

- Có chuyện gì phải nói với tớ đây, đừng có làm gì ngu ngốc một mình. - Hạo Dân nửa quan tâm nửa đe dọa, trong lòng cậu bỗng có cảm giác sẽ có chuyện không hay diễn ra.

Trời mưa ngày một nặng hạt, chiếc Lexus LFA lao đi với tốc độ khủng khiếp, mặc kệ mưa đang quét mạnh vào mặt kính phía trước. Hoàng Nguyên mất nhìn thẳng, hai tay nắm chặt vô lăng, một tập hồ sơ cùng với vài bức ảnh đặt trên chiếc ghế bên cạnh ghế lái.

- Nhóc con! Cuối cùng cũng đã tìm được em.

Trại trẻ mồ côi, đường 420, thành phố X:

- Xin hỏi, ở đây có cô bé nào giống trong tập hồ sơ này không ạ? - Nguyên lễ phép hỏi giám đốc trại trẻ.

Ngài giám đốc có khuôn mặt phúc hậu, mỉm cười thân thiện đỡ lấy tập hồ sơ từ tay Nguyên. Đọc một lượt rồi từ tốn trả lời.

- Cô bé này ngày trước gặp tai nạn và bị thương rất nặng, sau đó may mắn qua khỏi nhưng lại mất toàn bộ trí nhớ. Lúc đó cô bé mới tám tám chín tuổi, tôi thấy thương vì cô bé không có bố mẹ nên mới đưa về đây. Một thời gian sau, cô bé được một gia đình không có con nhận về nuôi và từ đó không có tin tức gì nữa.

- Vậy bác có biết địa chỉ của gia đình đó không ạ?

- Tất nhiên, ta lưu giữ mọi thứ liên quan đến trại trẻ này.

Giám đốc cẩn thận lấy một cuốn sổ ra, lật giờ một lúc rồi nói cho Nguyên địa chỉ.

- Cháu cảm ơn!

Ngôi nhà bị phủ kín bởi rêu phong, chiếc cổng cũ kĩ bị khóa bằng một chiếc khóa dây đã gỉ sét, có lẽ lâu rồi không có ai ở đây.

Nguyên trèo qua tường vào nhà, trong nhà chẳng còn mấy đồ đạc, mạng nhện giăng đầy tường. Cậu lần theo cầu thang lên tầng hai, có một căn phòng ở ngay đầu hành lang, đồ đạc vẫn còn nguyên, bị phủ một lớp bụi dày.

Nguyên tiến vào phòng, quan sát kĩ từng thứ, mắt dừng lại ở chỗ bàn học. Trên bàn có một khung ảnh nhỏ, Nguyên dùng tay phui sạch lớp bụi, trong khung ảnh là hình một cô bé tám mười bốn, mười lăm tuổi, đang cười rất tươi. Nguyên mở to mắt nhìn cô bé trong khung hình, tay nắm chặt lại.

Cậu tháo bức ảnh ra khỏi khung, cất vào ví rồi ra khỏi nhà. Cậu cần đi tìm chủ nhân của ngôi nhà này để hỏi rõ hơn.

Nếu đúng là vậy, cậu phải cướp cô bé đó về.

Trước tòa nhà 20 tầng mang tên LYC, chiếc Audi Rs7 dừng ở đó đã hơn một tiếng đồng hồ. Nó ngồi trong xe, một tay nắm chặt vô lăng, một tay cầm điện thoại, vẫn là không có đủ can đảm để bước vào gặp Lã Uyển Như.

Nhấn phím số 1, máy bắt đầu thực hiện cuộc gọi, ngay ở hồi chuông đầu tiên, người bên kia đã nhắc máy.

- Alo! - Là giọng nói trầm lạnh quen thuộc.

- Hy Thần!

- Đừng nói là do nhớ anh quá nên gọi nhé! - Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười khê.

- Sao anh biết hay vậy? Nhớ anh sắp không chịu nổi nữa rồi. - Nó tỏ vẻ nũng nịu.

- Hai ngày nữa anh về.

- Em ra đón nhé? - Nó mỉm cười, trong lòng cũng thấy yên tâm hơn.

- Ủ! Bây giờ anh phải họp tối sẽ gọi cho em.

Sau đó hán cúp máy.

- Xin chào! Tôi muốn gặp giám đốc Lã Uyển Như.

Nó đứng trước bàn thư ký, lịch sự hỏi.

- Xin lỗi nhưng chị có hẹn trước không ạ! - Cô thư kí mỉm cười nhìn nó.

- Chị cứ nói với bà ấy Hàn Thiên Di đến gặp. - Mặt nó không chút cảm xúc nhưng trong lòng thì vô cùng lo lắng.

- Xin chị đợi một lát, tôi vào hỏi giám đốc.

Một lát sau, thư kí quay ra và dẫn nó vào phòng.

Trong phòng, bà Uyển Như ngồi trên chiếc ghế xoay lớn, từ người toát lên vẻ cao quý tôn nghiêm. Hai mắt bà ta hơi nhú lại nhìn nó, mặt lạnh băng.

Lần đầu tiên trong hai năm qua nó lại cảm thấy run sợ trước một người. Cố gắng giữ cho mình vẻ bình thường nhất có thể, nó nói.

- Xin chào!

- Cô đến đây có việc gì? - Giọng nói lộ rõ sự khinh bỉ.

Nó có hơi ngạc nhiên trước thái độ xưa bà ta, không ngờ con người này lại thẳng thắn đến vậy.

- Bà muốn gì? - Nó không trả lời mà hỏi ngược lại, giọng nói tỏ rõ sự thách thức. - Dùng những trò bẩn thỉu khiến tôi bị đuổi học, mất cả nhà lẫn quán bar.

- Hừ! Oắt con, xem ra không được bố mẹ dạy bảo từ tẻ nên mới hỗn láo như vậy.

Lã Uyển Như trừng mắt nhìn nó quát.

- Tôi không được bố mẹ dạy dỗ nhưng cũng không chơi mấy cái trò ném đá giấu tay. - Nó nhếch môi đầy khinh bỉ, mắt nhìn thẳng vào mắt Lã Uyển Như, bây giờ trong nó chỉ có sự tức giận chứ không còn sợ như lúc đầu nữa.

- Cô...nếu cô đã tìm đến tận đây thì tôi nói cho cô biết luôn cũng chẳng sao. Tôi muốn cô rời xa Hy Thần đừng đeo bám nó nữa, muốn bao nhiêu tôi cũng cho.

- Được thôi! Bà có thể cho tôi bao nhiêu? 1 tỷ, 2 tỷ hay 10 tỷ? - Trong mắt nó đã hán lên những tia máu màu đỏ, thể hiện sự tức giận đã lên tới đỉnh điểm.

- Cô muốn nhiều hơn nữa cũng có chỉ cần cô rời xa Hy Thần. - Bà ta nhìn nó cười cười vẻ đắc thắng.

- Để tôi nói cho bà biết. - Nó gằn giọng nói từng từ từng chữ. - Tình cảm của tôi dành cho Hy Thần vĩnh viễn không thể mua bằng tiền, bà nên giữ số tiền đó lại để làm mấy cái việc bẩn thỉu của bà đi.

Lã Uyển Như có vẻ shock trước câu nói của nó, mặt bà ta hơi biến sắc, nhất thời không biết nên nói gì. Cứ tưởng nó sẽ vì tiền mà bỏ hán ai ngờ lại quả quyết như vậy.

- Thân lừa ưa nặng, nếu cô thích thì tôi sẽ chiều, những trò vui còn ở phía sau.

Lã Uyển Như sau khi lấy lại vẻ uy nghiêm lạnh giọng đe dọa. Nó chỉ nhếch môi cười sau đó quay lưng ra khỏi phòng, khẽ thở phò một cái khi ra đến bên ngoài.

Không hiểu sao nó lại thấy áp lực khi đứng trước bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Nó mệt mỏi thả phịch người xuống giường, quần áo cũng không kịp thay rồi thiếp đi lúc nào không biết. Trong đầu xuất hiện giấc mơ với hình ảnh chớp chồn rồi rạc.

- Mẹ...mẹ đừng hức...đánh con hức...con sẽ...sẽ...không hức...cãi...lời hức...mẹ nữa hức. - Giọng con nít vang lên trong tiếng nấc.

- Nhớ kỹ đấy! Thằng bé đó đã có hôn ước với chị gái, không được phép lại gần.

- A!!! Mẹ ơi đừng đánh con...huhu...con xin mẹ đấy...huhu.

Tiếng con nít vang vọng trong không gian vắng vẻ, vừa van xin vừa khóc. Cùng với đó là tiếng roi mây quất vào da thịt.

Mồ hôi nó rịn đầy trên trán, hai tay nắm chặt ga giường, môi mím chặt lại. Bên cạnh chiếc điện thoại đang vang lên bài nhạc chuông quen thuộc, trên màn hình hiện lên hai chữ Hy Thần.

Ở đầu bên kia, hần cầm chiếc điện thoại đi đi lại lại, trong lòng tự nhiên nóng như lửa đốt.

- Thiên Di hy vọng không có chuyện gì xảy ra với em.

Trước tòa nhà 20 tầng mang tên LYC, chiếc Audi Rs7 dừng ở đó đã hơn một tiếng đồng hồ. Nó ngồi trong xe, một tay nắm chặt vô lăng, một tay cầm điện thoại, vẫn là không có đủ can đảm để bước vào gặp Lã Uyển Như.

Nhấn phím số 1, máy bắt đầu thực hiện cuộc gọi, ngay ở hồi chuông đầu tiên, người bên kia đã nhắc máy.

- Alo! - Là giọng nói trầm lạnh quen thuộc.

- Hy Thần!

- Đừng nói là do nhớ anh quá nên gọi nhé! - Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười khẽ.

- Sao anh biết hay vậy? Nhớ anh sắp không chịu nổi nữa rồi. - Nó tỏ vẻ nũng nịu.

- Hai ngày nữa anh về.

- Em ra đón nhé? - Nó mỉm cười, trong lòng cũng thấy yên tâm hơn.

- Ủ! Bây giờ anh phải họp tôi sẽ gọi cho em.

Sau đó hần cúp máy.

- Xin chào! Tôi muốn gặp giám đốc Lã Uyển Như.

Nó đứng trước bàn thư ký, lịch sự hỏi.

- Xin lỗi nhưng chị có hẹn trước không ạ! - Cô thư kí mỉm cười nhìn nó.

- Chị cứ nói với bà ấy Hàn Thiên Di đến gặp. - Mặt nó không chút cảm xúc nhưng trong lòng thì vô cùng lo lắng.

- Xin chị đợi một lát, tôi vào hỏi giám đốc.

Một lát sau, thư kí quay ra và dẫn nó vào phòng.

Trong phòng, bà Uyên Như ngồi trên chiếc ghế xoay lớn, từ người toát lên vẻ cao quý tôn nghiêm. Hai mắt bà ta hơi nhú lại nhìn nó, mặt lạnh băng.

Lần đầu tiên trong hai năm qua nó lại cảm thấy run sợ trước một người. Cố gắng giữ cho mình vẻ bình thường nhất có thể, nó nói.

- Xin chào!

- Cô đến đây có việc gì? - Giọng nói lộ rõ sự khinh bỉ.

Nó có hơi ngạc nhiên trước thái độ xua bà ta, không ngờ con người này lại thẳng thắn đến vậy.

- Bà muốn gì? - Nó không trả lời mà hỏi ngược lại, giọng nói tỏ rõ sự thách thức. - Dừng những trò bẩn thỉu khiến tôi bị đuổi học, mất cả nhà lẫn quán bar.

- Hừ! Oắt con, xem ra không được bố mẹ dạy bảo từ tể nên mới hỗn láo như vậy.

Lã Uyên Như trừng mắt nhìn nó quát.

- Tôi không được bố mẹ dạy dỗ nhưng cũng không chơi mấy cái trò ném đá giấu tay. - Nó nhếch môi đầy khinh bỉ, mắt nhìn thẳng vào mắt Lã Uyên Như, bây giờ trong nó chỉ có sự tức giận chứ không còn sợ như lúc đầu nữa.

- Cô...nếu cô đã tìm đến tận đây thì tôi nói cho cô biết luôn cũng chẳng sao. Tôi muốn cô rời xa Hy Thần đừng đeo bám nó nữa, muốn bao nhiêu tôi cũng cho.

- Được thôi! Bà có thể cho tôi bao nhiêu? 1 tỷ, 2 tỷ hay 10 tỷ? - Trong mắt nó đã hằn lên những tia máu màu đỏ, thể hiện sự tức giận đã lên tới đỉnh điểm.

- Cô muốn nhiều hơn nữa cũng có chỉ cần cô rời xa Hy Thần. - Bà ta nhìn nó cười cười về đắc thắng.

- Để tôi nói cho bà biết. - Nó gằn giọng nói từng từ từng chữ. - Tình cảm của tôi dành cho Hy Thần vĩnh viễn không thể mua bằng tiền, bà nên giữ số tiền đó lại để làm mấy cái việc bẩn thỉu của bà đi.

Lã Uyên Như có vẻ shock trước câu nói của nó, mặt bà ta hơi biến sắc, nhất thời không biết nên nói gì. Cứ tưởng nó sẽ vì tiền mà bỏ hẳn ai ngờ lại quả quyết như vậy.

- Thân lừa ư nặng, nếu cô thích thì tôi sẽ chiều, những trò vui còn ở phía sau.

Lã Uyên Như sau khi lấy lại vẻ uy nghiêm lạnh giọng đe dọa. Nó chỉ nhếch môi cười sau đó quay lưng ra khỏi phòng, khẽ thở phào một cái khi ra đến bên ngoài.

Không hiểu sao nó lại thấy áp lực khi đứng trước bà ta.

Nó mệt mỏi thả phịch người xuống giường, quần áo cũng không kịp thay rồi thiếp đi lúc nào không biết. Trong đầu xuất hiện giấc mơ với hình ảnh chấp chôn rồi rạc.

- Mẹ...mẹ đừng hức...đánh con hức...con sẽ...sẽ...không hức...cãi...lời hức...mẹ nữa hức. - Giọng con nít vang lên trong tiếng nấc.

- Nhớ kỹ đấy! Thắng bé đó đã có hôn ước với chị gái, không được phép lại gần.

- A!!! Mẹ ơi đừng đánh con...huhu...con xin mẹ đấy...huhu.

Tiếng con nít vang vọng trong không gian vắng vẻ, vừa van xin vừa khóc. Cùng với đó là tiếng roi mây quất vào da thịt.

Mồ hôi nó rịn đầy trên trán, hai tay nắm chặt ga giường, môi mím chặt lại. Bên cạnh chiếc điện thoại đang vang lên bài nhạc chuông quen thuộc, trên màn hình hiện lên hai chữ Hy Thần.

Ở đầu bên kia, hần cảm chiếc điện thoại đi đi lại lại, trong lòng tự nhiên nóng như lửa đốt.

- Thiên Di hy vọng không có chuyện gì xảy ra với em.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

- Từ nay anh gọi em là tiểu Di nhé? - Cậu bé có mái tóc màu vàng, ánh mắt có chút lạnh lùng xa cách nhưng giọng nói lại rất ấm áp, nghiêng đầu hỏi cô bé ngồi cạnh.

- Nhưng mẹ cũng gọi chị là tiểu Di. - Cô bé có chút bối rối, ánh mắt dè chừng nhìn xung quanh.

- Vậy khi nào chỉ có hai chúng ta anh sẽ gọi em là tiểu Di còn trước mặt mọi người sẽ gọi là Thiên Di.

- Vâng! - Cô bé mỉm cười gật đầu, khuôn mặt xinh xắn như một tiểu thiên thần.

Hai đứa bé cứ ngồi cạnh nhau nói chuyện như vậy cho đến khi một giọng nói đầy tức giận vang lên.

- Thiên Thiên!

Cô bé có mái tóc màu hạt dẻ vội vàng đứng dậy, vẻ mặt vừa lo lắng vừa sợ sệt nhìn người phụ nữ vừa bước tới. Miệng lắp bắp.

- Mẹ...con...con...

- Ta đã dặn con thế nào? Con dám trái lời ta? - Người phụ nữ tức giận quát, ánh mắt sắc lạnh chiếu thẳng vào người cô bé.

- Là cháu đã gọi em ấy ra đây, cô có gì cứ nói với cháu đừng mắng Thiên Di. - Cậu bé kia đứng chắn trước mặt cô bé, khuôn mặt lạnh lùng giống như một ác ma.

- Hy Thần! tiểu Di đang tìm cháu, mau ra chơi với con bé đi. Thiên Thiên phải đi học rồi. - Người phụ nữ đổi sang chất giọng dịu dàng, ánh mắt cũng không còn đáng sợ như trước nữa.

- Cô nên gọi là Thiên Di thay vì Thiên Thiên dù sao tên thật của em ấy cũng là Thiên Di. - Cậu bé vẫn đứng chắn trước mặt cô bé, vẻ mặt không mấy hài lòng.

- Ta biết nhưng Thiên Thiên nghe rất hay mà...

- Chị! Chị mau dậy đi em sắp muộn học rồi! - Giọng Ni Ni léo nhéo bên tai kéo nó ra khỏi giấc mơ kì lạ.

Nó mệt mỏi mở mắt, đêm qua không biết đã mơ bao nhiêu giấc mơ kì lạ. Cả người như không còn chút sức lực.

- Đêm qua chị sao vậy cứ liên tục van xin ai đó đừng đánh mình cứ như bị ma nhập. - Ni Ni nhìn nó đầy thắc mắc.

- Thế à! Chị chẳng nhớ gì cả.

Nó ủ oải ngồi dậy, tay chân mỏi nhừ giống như vừa phải làm việc gì đó nặng nhọc lắm. Đầu cũng cảm thấy choáng váng.

- Chị mau lên đây còn 15 phút nữa là em muộn học.

Sau khi hoàn tất việc báo thức và thông báo giờ giấc, Ni Ni chạy nhanh xuống tầng một, còn phải ăn sáng nữa.

Nó ngồi một lúc cho hết choáng rồi với tay lấy điện thoại ở đầu giường. Mười cuộc gọi nhỡ từ hấn.

- Chết tiệt! - Nó chửi thề một câu.

Trong lòng tự hỏi mình sao có thể ngủ say tới mức chuông điện thoại reo mười lần cũng không biết.

Nó bấm gọi lại nhưng không liên lạc được, chắc là đang họp. Chán nản vứt điện thoại sang một bên nó chậm chạp bước vào nhà vệ sinh, trong đầu không tài nào nhớ nổi mình đã mơ gì đêm qua.

Sau khi đưa Ni Ni đến trường, nó lái xe vòng quanh thành phố, cần tìm một trường nào đó vừa gần nhà lại vừa không dễ bị đuổi học. Blue Sky thì khỏi nói, mọi vật dụng đều do LYC tài trợ, nó cho dù có mơ cũng không thể quay về đó học. Còn mấy trường tư thì chất lượng kém.

Haizz thật là có phải bà ta muốn nó phải biến mất khỏi nơi này thì mới dễ yên không.

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì điện thoại vang lên bài nhạc chuông quen thuộc. Nó không thèm liếc nhìn lấy một cái mà ấn nghe luôn.

Chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia đã vang lên một giọng nói trầm trầm đầy lo lắng.

- Di em không sao chứ? Sao đêm qua lại không bắt máy?

- Không em không sao, người chỉ hơi mệt một chút...anh không phải đi làm sao?

- Anh đã hoàn thành hết công việc rồi, vừa mới đặt chân xuống sân bay VN 1 phút trước. - Giọng nói lộ rõ sự cưng chiều.

- Đứng đó đợi em đến đón. - Nó nói rồi vội vàng cúp máy, nhấn mạnh chân ga phi thẳng tới sân bay.

Cô gái đáng người mảnh khảnh, mái tóc dài qua vai, chạy như bay đến chỗ chàng trai có dáng người cao gầy, mái tóc vàng hơi xù, từ người toát ra vẻ lạnh lùng xa cách. Cô gái vòng tay ôm lấy cổ chàng trai, người hơi dướn lên đặt một nụ hôn nhẹ lên đôi môi mỏng quyến rũ kia. Hai người họ tự nhiên ôm hôn nhau cơ hồ giống như chỉ có hai người ở đó.

Hắn nở nụ cười đẹp mê hồn nhìn nó, khuôn mặt đẹp trai mắt hắn về lạnh lùng xa cách ban nãy, chỉ còn lại nụ cười có khả năng đốn gục trái tim toàn bộ thiếu nữ đang có mặt ở sân bay.

- Nhớ anh quá hay sao mà bỏ cả học chạy tới đây? - Hắn cười gian hời, một tay ôm chặt eo nó, một tay xách vali.

Mặt nó có chút bối rối nhìn hắn. Thật ra vì sợ hắn lo lắng không chuyên tâm làm việc nên nó không kể ra mấy chuyện kia. Bây giờ hắn hỏi tự nhiên nó cảm thấy có chút tội lỗi vì đã giấu.

- Thật ra thì trong lúc anh sang Mỹ đã xảy ra chút chuyện. - Thanh âm nhỏ nhẹ đầy hối lỗi, tay vô thức nắm chặt cánh tay hắn.

Chả là hai người từng hứa với nhau sẽ không giấu giếm bất cứ chuyện gì, nó là không muốn hắn giận nên trong lòng có chút lo lắng. Xa nhau lâu như vậy hắn mà giận không nhìn mặt nó thì nó sẽ phát điên vì nhớ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

- Em làm gì sai hay sao mà bày ra bộ dạng đáng thương như vậy? - Lòng mày hắn hơi nhếch lên trên chọc. Thật ra mọi chuyện xảy ra với nó hắn đều đã biết hết chẳng qua là muốn trêu nó một chút.

- Thần...thật ra sau khi anh đi Mỹ em đã bị đuổi học, quán bar thì bị buộc đóng cửa, cả nhà của Ni Ni cũng bị ngân hàng thu mất. - Nó thành thật hướng hắn trả lời, bộ dạng hết sức ủy khuất.

Hắn nhếch môi cười, khẽ mắng nó.

- Ngốc! Anh đâu định ăn thịt em đâu mà sợ, lại còn lo lắng như vậy.

Thấy hắn không giận, nó vui sướng nở nụ cười thật tươi.

Bây giờ mấy thằng đàn em của nó mà nhìn thấy cảnh này chắc cả lũ sẽ ngất trên cành quất mất. Đúng là tình yêu dù ít dù nhiều cũng khiến con người thay đổi.

Sau vài ngày tìm kiếm, cuối cùng Hoàng Nguyên cũng tìm được điều mình muốn. Cậu nhanh chóng quay trở lại thành phố, còn có nhiều việc cần giải quyết và tuyệt đối cậu sẽ không nói điều mình vừa tìm được cho Lã Uyên Như. Nhóc con của cậu đã chịu quá nhiều đau khổ vì người phụ nữ đó. Và mục tiêu lớn nhất của Nguyên bây giờ là giành lại người vốn dĩ đã thuộc về cậu.

Dừng xe trước cửa nhà Hy Thần, nó nhanh nhẹn mở cửa giúp hắn vào nhà, mặt tươi cười rạng rỡ ra điều vui vẻ lắm. Hắn cũng phải bật cười vì bộ dạng đáng yêu của nó.

- Nghe nói hôm nay cậu sẽ về nước.

Giọng nói lạnh lẽo vang lên khiến nó giật mình lùi lại phía sau hắn.

- Thần, nhà anh có ma à? - Nó bám lấy tay hắn mắt liếc một vòng quanh nhà.

- Đại tỷ như em mà cũng sợ ma à? - Vẫn là giọng nói vừa nãy nhưng sự lạnh lẽo đã giảm đi một nửa.

- Hoàng Nguyên! - Nó tròn mắt nhìn cái người đang từ dưới bếp đi lên, thắc mắc không hiểu sao Nguyên lại xuất hiện ở đây.

- Làm gì mà ngạc nhiên vậy đây là nhà bạn tốt của tôi, tôi ở đây cũng là chuyện bình thường mà. - Hoàng Nguyên nói với nó nhưng mắt lại liếc nhìn Hy Thần. Ánh mắt như muốn giết người.

- Cậu về đi tối nay tôi sẽ tìm cậu nói chuyện.

Hắn dừng dừng nói coi như không thấy sự tức giận của Nguyên, sau đó kéo nó thật nhanh về phía cầu thang, không để nó kịp nói câu nào.

Hoàng Nguyên nhìn theo hai người cho đến khi họ khuất hẳn trên cầu thang rồi lặng lẽ quay về.

Bầu trời mây đen giăng đầy báo hiệu một buổi tối không yên bình.

Như đã hẹn, đúng 7h tối hắn có mặt trước cổng nhà Hoàng Nguyên, khuôn mặt cùng ánh mắt lạnh lẽo đến đáng sợ.

Sau khi ấn một hồi chuông, ông quản gia già của nhà Nguyên ra mở cổng cho hắn, cung kính chào.

- Thiếu gia, cậu chủ đang đợi người ở trên phòng.

- Cảm ơn!

Phòng ngủ của Nguyên được bày trí rất xa hoa và hiện đại, cậu đang ngồi trên ghế sofa nhâm nhi một ly rượu, bên tai là một bản nhạc nhẹ.

- Cách!

Cửa phòng bật mở và hắn bước vào, mái tóc vàng bị dính mưa dưới ánh đèn trở nên lóng lánh. Trên mặt vẫn là sự lạnh lẽo đến rợn người.

Trái lại Hoàng Nguyên vẫn điềm tĩnh uống rượu, sự hưởng thụ hiện rõ trên mặt.

- Cậu tìm tôi có việc gì? - Thanh âm trầm thấp lạnh lẽo phát ra từ miệng hắn.

- Cậu có muốn uống một ly không? - Nguyên không trả lời câu hỏi của hắn mà hỏi một câu chẳng liên quan lắm.

- Không cần! Cậu muốn nói gì thì nói nhanh đi.

- Cậu có biết Thiên Di là em gái của Tử Di không? - Trong phút chốc giọng nói của Hoàng Nguyên cũng trở nên thật lạnh lẽo.

- Cậu nói gì? - Hắn như không tin vào những gì mình vừa nghe được, hai mắt mở to hỏi Hoàng Nguyên

- Khốn kiếp! - Hoàng Nguyên đứng bật dậy ném mạnh ly rượu xuống đất, mắt rực lửa nhìn hắn.

- Cậu đã cho người điều tra về cô ấy vậy mà lại không biết chuyện này? - Giọng nói tràn đầy nộ khí, hai tay Nguyên nắm chặt lại thành nắm đấm.

- Tôi nhờ Minh Tú điều tra, chẳng phải lúc cậu ở nhà tôi cậu ta đã nói hết những gì mình điều tra được rồi hay sao, từ trước đến nay cậu ta luôn làm việc cẩn thận.

Hoàng Nguyên như nghĩ điều gì đó sau câu nói của hắn, mãi một lúc sau mới lên tiếng.

- Cậu nên dừng lại đi, rời xa Thiên Di.

- Tôi yêu Thiên Di, tại sao tôi lại phải buông cô ấy ra. Mà chuyện đó thì liên quan gì tới cậu? - Hắn nhướn mày hỏi lại vẻ thách thức.

- Tất nhiên là có liên quan, cậu đừng quên cô ấy đã có hôn ước với tôi, mới cả cậu nghĩ Thiên Di sẽ tiếp tục yêu cậu nếu cô ấy nhớ lại tất cả à? Những gì cô ấy đã phải chịu đựng và cả việc cô ấy là em gái của Tử Di, cô ấy sẽ chấp nhận cậu sao?

Hoàng Nguyên nhìn thẳng vào hắn nói rành rọt từng chữ, như vừa cảnh cáo vừa khuyên nhủ.

- Để tránh cho cô ấy bị tổn thương quá nặng, cậu nên rời xa cô ấy thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Những câu nói của Nguyên như ám ảnh trong đầu hắn, dù cố thế nào cũng không dứt ra được. Chết tiệt! rốt cuộc hắn phải làm như thế nào? Một bên là người hắn yêu một bên là lời hứa với Tử Di trước khi cô ấy mất. Hắn phải làm thế nào đây?

Mưa ngày càng nặng hạt, tầm mắt cũng trở nên thật mù mịt giống như trong đầu hắn lúc này, chỉ toàn một mớ hỗn độn.

Chuông điện thoại vang lên đưa hắn ra khỏi suy nghĩ mông lung, ngần ngừ một lát mới ấn nghe.

- Alo!

- Thần, mau về nhà đi mưa lớn quá. - Qua điện thoại hần cũng cảm nhận được sự lo lắng của nó, môi bắt giác mỉm cười.

- Ủ! Anh sắp về đến nhà rồi mở cửa gara cho anh nhé.

- Ủ! Đi cẩn thận.

Đêm càng về khuya trời càng mưa nặng hạt, tiếng sấm rền nổ vang một vùng trời. Hần vẫn chẳng thể nào chợp mắt, chỉ chăm chú nhìn khuôn mặt say ngủ của nó. Những câu nói của Hoàng Nguyên lại xoay vòng trong đầu.

Nó nằm trong vòng tay hần khẽ cựa quậy, miệng lẩm bầm.

- Mẹ...đừng đánh con...con sẽ không lại gần anh Hy Thần nữa.

- Anh Nguyên mẹ tại sao không cho em lại gần anh Hy Thần chứ? Em rất thích anh ấy.

- Thần! Từ nay tiểu Di sẽ không gặp anh nữa, mẹ sẽ không vui, tiểu Di cũng sẽ bị mẹ đánh đòn.

Giọt nước mắt nóng hổi từ khóe mắt nó rơi xuống cánh tay hần. Cả người nó nóng ran như bị sốt, mồ hôi rịn đầy trán.

- Tiểu Di! Mau dậy đi.

Hần sốt ruột lay lay người nó, không nỡ để cho nó mơ thấy những điều kinh khủng trong quá khứ, càng không muốn nhìn thấy nó khóc. Khóc trong tiềm thức.

- Di! Tỉnh dậy đi em.

Hần lại gọi nó thêm lần nữa, sắc mặt nó đã tái nhợt hẳn đi.

- Có chuyện gì vậy? - Cuối cùng thì nó cũng tỉnh, từ từ mở mắt ra, nhắm mắt hỏi, trên khóe mắt vẫn còn ướt.

- Nhìn em ngủ làm anh không kiềm chế được muốn hôn em. - Hần bày ra bộ mặt tà ác, xoay người một cái đã ở trên người nó. - Nhưng không muốn hôn một con heo đang ngủ.

- Gì chứ anh gọi em dậy chỉ để trêu thôi à? - Nó giận dỗi quay mặt đi nơi khác, hai tay đưa lên chặn trước ngực hần.

- Vậy em muốn làm gì hả nhóc con?...hay là em muốn chơi trò người lớn. - Hần cúi sát xuống, vừa nói vừa thổi nhẹ vào vành tai nó

Tư thế hai người lúc này hết sức mờ ám.

- Anh...đừng có mà giờ trò với em. - Mặt nó đỏ lên vì ngượng, giả vờ lườm hần.

- Em mới chỉ đủ tuổi để hôn thôi.

Dứt lời, hần áp môi mình vào môi nó, thưởng thức sự ngọt ngào từ chiếc lưỡi thơm tho của nó.

Trong đêm mưa bão, hai trái tim cùng chung một nhịp đập, vừa rạo rức lại vừa hạnh phúc.

Trên tầng cao nhất của tòa nhà LYC, Lã Uyển Như tay lật giở tài liệu, mắt chăm chú soi xét từng chi tiết trong đó.

- Cốc! Cốc!

- Vào đi!

Thư kí cầm theo một phong thư mở cửa bước vào, cung kính nói.

- Dạ! Thưa giám đốc có người gửi cho giám đốc cái này. - Thư kí đưa phong thư ra trước mặt Lã Uyển Như, không quên nói thêm.

- Người đó còn nói nếu có hứng thú giám đốc có thể đến gặp tại địa chỉ ghi trong này.

- Được rồi! - Lã Uyển Như đón lấy phong thư từ tay thư kí sau đó bảo cô ta lui ra ngoài.

Cẩn thận mở ra xem thì bên trong có rất nhiều ảnh chụp nó cùng với hần và cả một cái usb nữa.

Ánh mắt lạnh lùng liếc qua từng bức ảnh, trong đó có bức ảnh chụp lần đầu hần hôn nó ở khu vườn sau trường, hay mới nhất là ở sân bay và còn cả những lần hai người họ đi chơi với nhau cũng đều được chụp lại.

Lã Uyển Như tức giận xé nát từng tấm ảnh, sau đó cắm usb vào laptop ngay bên cạnh. Nhấn chuột vào file duy nhất hiện trên màn hình, đoạn video

quay cảnh nó cãi nhau với hấn ở trước mộ con gái bà hiện lên thật rõ nét.

- Khốn kiếp! Con nhỏ hỗn láo đó lại dám chửi mắng con gái ta. Lã Uyển Như này nhất định sẽ không để yên.

Bên ngoài cửa sổ trời vẫn đang mưa lớn.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

- Bác sĩ, đây là hồ sơ bệnh án của một cô gái bị tai nạn mười năm trước, cô gái đó đã bị mất toàn bộ trí nhớ. Thời gian gần đây cô ấy lại hay mơ thấy những gì đã xảy ra trước lúc tai nạn nhưng khi tỉnh lại lại không nhớ gì nữa. Bác sĩ có thể cho tôi biết nguyên nhân không?

Hoàng Nguyên đưa tập hồ sơ bệnh án cho vị bác sĩ tóc ngà hoa râm, cẩn thận hỏi.

Vị bác sĩ xem qua bệnh án một lượt, suy nghĩ một lát mới trả lời.

- Đây là dấu hiệu đầu tiên của việc nhớ lại nhưng theo tình hình hiện nay thì cô gái đó sau khi nhớ lại tất cả những gì từng xảy ra trước lúc tai nạn có thể sẽ quên mất giai đoạn cô ấy đã trải qua sau tai nạn.

Nguyên đưa mắt nhìn người ngồi cạnh mình rồi tiếp tục hỏi.

- Vậy tại sao cô ấy lại nhớ lại được?

- Là do cô ấy gặp phải một tác động nào đó, ví dụ như trong quá khứ cô ấy đã từng thích một người chẳng hạn, dù có bị mất trí nhớ thì trong tiềm thức của cô ấy, người đó vẫn luôn tồn tại chỉ là cô ấy không thể nhớ rõ người đó là ai, nếu tiếp xúc nhiều với người đó cô ấy có thể sẽ dần nhớ lại. Hoặc cũng có thể cô ấy đã từng bị ai đó gây tổn thương nặng nề thì sau này chỉ cần nhìn thấy mặt người đó là trí nhớ sẽ bị tác động mạnh. Còn rất nhiều nguyên nhân khác nữa nhưng hai ví dụ trên là điển hình trong trường hợp này.

- Có cách nào để cô ấy không nhớ lại không? - Hấn im lặng từ đầu đến giờ mới lên tiếng.

- Cũng còn tùy thuộc vào người bệnh có muốn nhớ lại hay không nữa, nếu tác động cô ấy gặp phải là vô tình thì chỉ cần đưa cô ấy tránh xa nó là được nhưng nếu cô ấy thực sự muốn nhớ lại thì chẳng thể nào ngăn cản được.

Vừa xuống đến hầm để xe của bệnh viện, Hoàng Nguyên đã tiến nhanh lên một bước, chặn đường hấn.

- Cậu đã nghe bác sĩ nói rồi đấy, nếu cậu còn tiếp tục ở cạnh Thiên Di cậu sẽ chỉ làm mọi chuyện xấu đi.

- Còn có khả năng cô ấy nhớ lại là do gặp Lã Uyển Như.

Hấn lạnh lùng nói, vẫn cố tìm một lý do để không phải dờn xa nó.

- Tôi sẽ không để cô ấy chịu thêm bất kì tổn thương nào nữa đâu, lần trước tôi đã nhường Thiên Di cho cậu nhưng cậu lại không bảo vệ được cô ấy, lần này tôi quyết không nhường cậu nữa.

Hoàng Nguyên thẳng thừng tuyên bố, ánh mắt kiên định nhìn hấn.

- Năm đó vì cái chết bất ngờ của mẹ tôi đã để vuột mất tiểu Di, lần này nhất định tôi sẽ không buông tay.

Hy Thần khẳng định chắc nịch, sau đó đẩy Nguyên đứng sang một bên rồi lên xe lái đi.

Ngồi trong ô tô, câu hỏi cuối cùng trước khi hai người ra về của vị bác sĩ già lại vang lên.

- Nhớ lại là một chuyện tốt, tại sao hai cậu lại không muốn cô gái đó nhớ lại?

- Vì trong quá khứ cô ấy đã từng bị tổn thương tâm lý do chính mẹ ruột của mình gây ra, nếu nhớ lại tôi sợ cô ấy sẽ không chịu nổi.

Cuối cùng thì nó cũng có thể quay lại học ở Deer School, tất cả là nhờ hấn giúp. Thời điểm nó quay lại trường cũng chính là lúc cuộc thi cuối học kì hai bắt đầu. Nó hết sức bận rộn với cái sự nghiệp học hành của mình mặc dù IQ của nó cũng chẳng thua kém ai. Thời gian nó giành cho hấn cũng ít hơn hấn, hai người chỉ thỉnh thoảng gọi điện thoại cho nhau chứ không gặp. Là một điều là khi hấn không ở bên cạnh thì Hoàng Nguyên lại bám lấy nó như oan hồn.

- Anh không ôn thi mà chạy đến đây làm gì? - Nó nhìn Nguyên khó hiểu.

- Trường tôi đã thi xong từ tuần trước rồi, hiện tại tôi rất rảnh rỗi.

Nguyên xoay xoay cái bút không thèm nhìn nó trả lời.

- Bây giờ Hy Thần mới bắt đầu thi.

- Không phải tuần trước cậu ta đi Mỹ sao, bây giờ phải thi bù...mà sao em cứ nhắc đến cậu ta hoài không biết chán à? - Nguyên đột nhiên nổi giận nắm lấy vai nó.

- Anh ấy là người yêu của tôi tất...

- Thôi bỏ đi! - Nguyên cắt ngang câu nói của nó. - Tôi có chuyện muốn hỏi em.

- Chuyện gì?

Nó trong lòng cảm thấy vô cùng kì lạ nhưng vẫn tỏ ra như không có gì, chỉ lên nhìn Hoàng Nguyên bằng ánh mắt dò xét.

- Nếu một ngày nào đó em phải rời xa Hy Thần...em thấy thế nào?

- Tất nhiên là rất đau khổ rồi.

Nó có chút ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời, chỉ giữ thắt mác trong đầu.

- Vậy nếu lúc đó có một người khác cũng thích em thì sao?

- Không ai có thể thay thế được Hy Thần cả.

Nó khẳng định chắc nịch sau đó gấp sách vở đi vào nhà. Không thể chịu nổi cái con người nói nhiều kia, lại còn toàn hỏi những câu vớ vẩn.

- Dù em không yêu anh thì anh cũng không để em ở bên người sẽ khiến em đau khổ. Thà đau thêm một lần nữa rồi thôi còn hơn là đau cả đời.

Hoàng Nguyên ánh mắt buồn buồn nhìn theo bóng lưng nó, cuối cùng cậu cũng hạ quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Kết thúc kì thi học kì nó có thật nhiều thời gian rảnh rỗi. Từ ngày quán bar đóng cửa, nó cũng thôi không làm đại tỳ nữa, trở về cuộc sống bình thường như bao cô gái 17 tuổi khác. Chưa bao giờ cuộc sống đối với nó lại có ý nghĩa đến thế. Kể từ khi có hân bên cạnh, nó không còn cảm thấy cô đơn nữa vì đã có một trái tim khác cùng chung nhịp đập với nó.

Một mình đi dạo quanh công viên, nó nhớ lại những giây phút đã qua bên hân, trái tim nhỏ bé lại đập dồn dập trong lồng ngực.

Nhưng rồi quang cảnh đẹp đẽ trước mắt bỗng rơi vào bóng tối, cả thân thể gục xuống trong vòng tay của một người mặc đồ đen.

Khi nó tỉnh lại, thấy mình đang ở trong một căn phòng lớn, ánh đèn sáng trắng giúp nó nhận ra mình đang bị trói vào một cây cột lớn, trước mặt có vài người mặc đồ đen và một người phụ nữ đeo kính đen che hết nửa khuôn mặt.

Chẳng hiểu tại sao tim nó nhảy lên một cái, dự cảm chẳng mấy tốt lành khi gặp người phụ nữ kia. Nhưng là không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt bà ta nên chỉ nhếch môi khinh thường, lạnh lùng nói.

- Lại là bà.

- Bị trói mà khẩu khí vẫn lớn như vậy, để xem lát nữa mày có lớn tiếng được nữa không.

Lã Uyển Như tháo cặp kính xuống, trừng mắt nhìn nó, môi nâng lên thành một nụ cười độc ác.

- Người đầu mạng rơi mây ra đây.

Một cảm giác ghê rợn bỗng xuất hiện trong lòng nó, người phụ nữ kia rốt cuộc định làm gì.

- Vút!

Chiếc roi mây từ tay Lã Uyển Như quất thẳng vào người nó, đau đến mức nó phải cắn chặt răng mới ngăn được tiếng thét từ cổ họng.

- Đây là vì mày dám đắc tội với con gái tao.

- Vút! - Cái này là do mày dám hỗn xược trước mặt tao.

- Vút! - Cái thứ ba là vì mày bám lấy con rết tao không buông.

Mỗi tiếng roi quất xuống lại kèm theo từng câu nói oán giận từ Lã Uyển Như.

Nó tuyệt đối không phát ra tiếng kêu nhưng nơi khóe mắt đã đọng đầy nước.

- Tao cho mày cơ hội cuối cùng, mày có chịu rời xa Hy Thần không?

Lã Uyển Như giơ cao chiếc roi mây hướng nó hỏi.

- Không...bao...giờ.

Lã Uyển Như giương như bị kích động trước câu trả lời của nó, hai mắt tròn trừng, hàm răng nghiến vào nhau kèn kẹt, liên tục quất chiếc roi trên tay vào người nó.

- Vút!

- Dù...bà...có...đánh...chết...tôi...tôi cũng...không...rời...xa...Hy Thần.

Nó khó nhọc nói, mồ hôi giăng đầy trán, quần áo vì bị đánh mà bị sòn rách.

- Khốn kiếp! Mày lấy tư cách gì mà tranh giành với con gái tao.

- Vút!

Lã Uyển Như lồng lộn lên hét một con sư tử, âm điệu cũng ngày càng lớn hơn.

- Mày chỉ là đứa không cha không mẹ, khổ rách áo ôm mà dám đứng trước mặt con gái tao chửi sảng chửi bậy. Vút! Vút!

- Nói mày sẽ rời xa Hy Thần mau!

- Không! - Vút!

- Nói mau!

- Không! - Vút!

- NÓI!

- Bà...đừng...mong...sẽ...ép...được...tôi.

Sau cùng nó rơi vào hôn mê, chiếc áo sơ mi trên người nát bươm loang lổ toàn máu là máu. Hơi thở nó yếu ớt tựa như sắp mất hết sự sống.

Lã Uyển Như đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn nó, trong người bị lửa nóng thiêu đốt, quăng chiếc roi mây xuống đất bà ta hướng tới một người ở góc phòng nói.

- Còn lại tùy cậu giải quyết lần này coi như đã xả được giận cho đứa con gái đã khuất của ta.

Sau khi Lã Uyển Như đi khỏi, người ở góc phòng mới tiến tới trước mặt nó, môi nhếch lên.

- Hai tên ngốc kia muốn ngăn không cho cô nhớ lại còn tôi sẽ giúp cô nhớ lại. Bị chính mẹ ruột của mình tra tấn xem ra trí nhớ của cô sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ. Có trách thì trách mẹ cô năm xưa đã làm ra những chuyện đáng hận để bây giờ chị cô phải chết còn cô thì sống dở chết dở.

- Đưa cô ta thả ở trước cổng nhà Hy Thần.

Kết thúc màn độc thoại, người kia quay ra nói với tên đàn em đứng cạnh. Ánh mắt đầy thù hận liếc qua nó một lần rồi quay người bước ra cửa.

Không gian trong phòng lại trở nên thật tĩnh lặng, chỉ còn tiếng thở yếu ớt của nó cùng tiếng chuông điện thoại quen thuộc.

Chiếc xe đen bóng dừng lại trước cổng nhà hắn, ngay sau đó là nó trong trạng thái hôn mê bị đẩy từ trên xe xuống, kèm theo một bức thư bị ném xuống bên cạnh.

Đang gọi điện cho nó thì hắn nghe thấy tiếng chuông cửa, vội vàng chạy ra mở thì thấy nó nằm dưới đất, người dính đầy máu.

- Tiểu...Di!

Mất hắn như bị một màn xương mỏng bao phủ, cầm bức thư được để lại bên cạnh nó mở ra đọc.

"Đây là hậu quả của việc con nhỏ này không chịu rời xa cậu. Sau ngày hôm nay có lẽ nó sẽ nhớ lại rất nhiều chuyện, tôi muốn chờ xem cậu có thể làm gì để ngăn nó không nhớ lại. Hahaha!"

Vò nát bức thư đó trong tay, hắn đâm mạnh vào cánh cổng sắt, ánh mắt đau khổ nhìn nó.

- Xin lỗi, là tôi đã hại em.

Hắn quỳ xuống bên cạnh nó, từ từ nâng người nó dậy rồi bế nó vào nhà.

Lần thứ hai tỉnh dậy nó thấy mình nằm trong một căn phòng xa lạ. Ngoài cửa sổ trời đã tối từ bao giờ. Cảm giác cả người như bị hàng vạn con kiến cắn, vừa đau vừa dạt.

Nó cố ngồi dậy nhưng không được, ngơ ngác đưa mắt nhìn xung quanh, cất giọng yếu ớt.

- Mẹ ơi!...Bố ơi!

Cửa phòng bật mở, hắn cầm theo một túi nilon bước vào, mỉm cười nhìn nó.

- Em tỉnh rồi à?

Nó có vẻ sợ hãi khi nhìn thấy hắn, giọng run run hỏi.

- Anh...anh...là...ai?

Mặt hắn thoáng qua một chút ngạc nhiên cùng lo lắng nhưng ngay lập tức mỉm cười trấn an nó.

- Anh là ân nhân của em, thế nào không nhớ đã xảy ra chuyện gì à?

Nó lắc lắc đầu, có vẻ đã an tâm hơn.

- Để anh giúp em xoa thuốc, ăn chút gì đó rồi ngủ một giấc sáng mai dậy sẽ nhớ thôi.

Hắn hết sức dịu dàng với nó để không gây cho nó cảm giác sợ hãi.

Chắc là nó chưa hẳn đã nhớ lại nên mới ngơ ngác thế kia, tốt nhất là phải tránh những gì có liên quan tới quá khứ của nó.

Hắn kê gối rồi giúp nó ngồi dậy, nhẹ nhàng băng lại những vết thương bị chảy máu cho nó. Nó vì đau mà mặt nhăn lại, trông thật giống con nít.

- Anh Nguyên, nhẹ tay một chút!

- Anh Nguyên!

Hắn nhìn nó như thể không tin vào những gì mình vừa nghe được, đành liếc hỏi một câu.

- Em đã nhớ lại rồi à?

Nó lại lắc đầu, bản thân cũng không hiểu tại sao mình lại thốt ra câu nói đó. Trong đầu nó hoàn toàn trống rỗng, giống như kiểu vừa bị tẩy não vậy.

Sau khi cho nó ăn cơm, hắn lại đỡ nó nằm xuống giường, bật một bản nhạc nhẹ giúp nó nhanh đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau.

Hắn cả đêm không ngủ ngồi cạnh giường trông nó, chỉ cần nó khẽ trau mày hay nói mơ là lại áp môi mình vào môi nó để ngăn lại. Trong lòng không ngừng cầu mong nó sẽ bình thường khi tỉnh lại.

- Thàn!

Âm thanh yếu ớt vang lên đánh thức hắn đang chuẩn bị gục đầu xuống giường. Khuôn mặt hắn sáng bừng lên khi nhận ra trong mắt nó đã không còn vẻ ngơ ngác như tối hôm qua nữa. Lập tức ôm chầm lấy nó.

- Cuối cùng em cũng tỉnh lại.

Nó nhắm mắt lại vì đau nhưng vẫn vòng tay ôm lấy hân, môi hiện lên một nụ cười hạnh phúc.

"Lã Uyển Như dù có thế nào bà cũng đừng mong giành được Hy Thần".

- Cậu định để Thiên Di chịu khổ vì cậu thế này mãi à? Cậu không cảm thấy đau lòng khi nhìn thấy những vết thương trên người cô ấy sao?

Hoàng Nguyên đứng trước mặt hân, tức giận hỏi. Ngay khi nghe tin nó bị thương nặng cậu đã vội vàng lái xe tới nhà Hy Thần.

Cậu rất muốn đánh chết người đã gây ra những vết thương này cho nó nhưng không thể, chỉ còn cách chút giận lên hân.

- Phải nói cho Lã Uyển Như biết tiểu Di là con gái của bà ta.

Hân sau một hồi suy nghĩ, đưa ra ý kiến của mình.

- Không được, tâm lý cô ấy đã bị bà ta làm cho tổn thương rất nhiều, cô ấy có thể sẽ bị điên mất.

Hai người lại cùng nhau rơi vào im lặng, cố gắng suy nghĩ xem làm cách nào là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Quá khứ

Lần đầu tiên được bố đưa đến nhà bạn chơi, cậu nhóc Hy Thần cũng không mấy hứng thú, cậu chỉ muốn ở nhà với mẹ. Nhưng bố cậu, Hàn Hy Trác một mực bắt cậu đi theo.

Hy Thần mới sáu tuổi nhưng trên mặt cậu lại không có nét hồn nhiên của trẻ con, thay vào đó là khuôn mặt lạnh lùng cùng ánh mắt dửng dưng.

Tiếp đón hai bố con Hy Thần là một người phụ nữ rất đẹp và hai cô bé đáng yêu như hai tiểu thiên thần.

- Đây là Từ Di, con gái lớn của tôi còn đây là Thiên Di, con gái út. Chào bác với anh đi hai con.

Lã Uyển Như giới thiệu hai cô nhóc với Hy Trác sau đó quay ra nhắc con gái.

Hai cô nhóc lễ phép cúi chào Hàn Hy Trác và Hy Thần sau đó cùng nhau cười đùa vui vẻ chạy đi nơi khác. Hy Thần nhìn theo bóng cô bé có tên Thiên Di, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác ấm áp lạ thường.

Vì không muốn ở gần bố nên Hy Thần xin phép ra ngoài vườn chơi, mỗi lần ở cạnh ông ta cậu nhóc lại thấy vô cùng khó chịu. Bởi vì chỉ cần nhìn mặt ông ta cậu lại nhớ đến cảnh mẹ mình bị đánh đập một cách tàn nhẫn.

Trong không gian thanh tĩnh của khu vườn, vang lên tiếng nói lanh lảnh của một cô bé, thanh âm trong trẻo ấy đã thu hút sự chú ý của Hy Thần. Cậu nhóc đưa mắt nhìn quanh thì thấy một cô bé ngồi trên chiếc xích đu màu trắng, mái tóc ngắn màu hạt dẻ ôm lấy khuôn mặt xinh xắn với đôi mắt to tròn long lanh, đôi môi nhỏ nhắn đang nói chuyện với một con

gấu bông. Đó là Thiên Di. Hy Thần nhẹ nhàng tiến lại gần chiếc xích đu và nấp sau một gốc cây, lắng nghe nó nói chuyện.

- Gấu bông! Tao chán quá, mẹ lại bắt chị đi học rồi, không cho chơi với tao. Mà mày biết không mỗi lần cái ông chú Hy Trác kia đến là mẹ lại đối xử lạnh nhạt với tao, chỉ có baba là cưng tao nhất thôi.

Dừng một lát để lấy hơi cô bé lại nói tiếp.

- Hôm nay ông chú đó lại mang cả con trai đến, tên đó trông mặt cứ sao sao ấy như kiểu mấy tên sát thủ trong phim mà baba hay xem...um nhưng đẹp trai hơn hìhì.

Hy Thần nuốt chút nữa bật cười thành tiếng nhưng đã nhanh tay bịt mồm lại, tiếp tục quan sát. Còn Thiên Di thì ghé tai vào miệng con gấu như nghe gì đó, mặt tỏ ra ngạc nhiên hỏi.

- Sao cơ! Mày hỏi tên đó có đẹp trai hơn anh Nguyên không á?...hehe...theo tao thấy thì đẹp trai hơn đó.

Lần này thì Hy Thần không thể nhịn cười được nữa vì cái biểu cảm ngớ ngẩn trên mặt Thiên Di. Thế là từ gốc cây phát ra tiếng cười khúc khích. Thiên Di

giật mình quay lại nhìn, giọng run run hỏi.

- Ai...ai đấy?

Hy Thần đành phải từ sau gốc cây bước ra, dù rất ngại vì bị phát hiện nghe lén nhưng cậu vẫn bày ra bộ mặt lạnh lùng thường ngày.

- Là tôi.

Thiên Di ngạc nhiên nhìn cậu nhóc nhưng ngay sau đó mỉm cười đưa một tay ra trước, nói.

- Xin chào tôi là Thiên Di, năm tuổi, còn cậu?

Hy Thần có chút lúng túng trước hành động của Thiên Di, mất mấy phút mới đưa tay ra nắm lấy tay cô bé.

- Tôi là Hy Thần, sáu tuổi.

- Bằng tuổi với chị Từ Di và anh Nguyên, vậy em sẽ gọi anh là anh Hy Thần nhé.

- Ủ!

- Anh Hy Thần tại sao lại đứng sau gốc cây đó cười vậy?

Thiên Di nhìn Hy Thần thắc mắc, thật ra là đang lo rằng cậu nhóc nghe thấy những gì mình vừa nói với gấu bông nên mới cười.

- Không có gì, tự nhiên tôi nghĩ tới chuyện buồn cười thôi. - Cậu nhóc bịa ra một lí do.

Thiên Di nghe vậy tưởng thật liền thờ

phào nhẹ nhõm. Ngây thơ hỏi.

- Chuyện gì mà khiến anh cười lớn vậy?

Lần này thì cậu nhóc đúng là á khẩu luôn, cậu chỉ bịa ra cái lí do vớ vẩn đó chứ đâu có nhớ đến chuyện gì buồn cười. Tự nhiên hỏi như thế làm sao có thể trả lời nổi.

Đúng lúc đó cứu tinh của Hy Thần xuất hiện.

- Hy Thần, bố con đang tìm con đó.

Lã Uyển Như không biết từ đâu xuất hiện, nhẹ nhàng nói với Hy Thần. Rồi lại quay sang nói với Thiên Di.

- Thiên Di anh Nguyên của con đang chờ ở phòng khách đấy.

Lã Uyển Như vừa dứt lời đã thấy Thiên Di chạy vội đi, miệng nhỏ nhắn vì phấn khích mà kêu lên một tiếng "yeah".

Hy Thần cũng theo Lã Uyển Như vào nhà, ánh mắt chăm chú dõi theo bóng lưng nó.

Kể từ hôm đó, cứ mỗi lần Hàn Hy Trác đến đây đều mang theo Hy Thần và mỗi lần đó cậu nhóc đều tìm Thiên Di nói chuyện. Chẳng hiểu sao cậu lại cảm thấy lòng mình rất thoải mái và ấm áp khi ở bên cô bé. Có lẽ đây là điều tốt đẹp nhất ông trời đem lại để an ủi cậu.

Nhưng cậu lại không biết rằng, không lâu nữa, số phận của cậu và cô bé kia sẽ thay đổi.

Trong căn biệt thự sang trọng, ba đứa trẻ: Từ Di, Hoàng Nguyên, Thiên Di đang chơi đùa rất vui vẻ, tiếng cười trong trẻo của hai cô bé xinh xắn vang vọng cả ngôi nhà. Riêng cậu nhóc Hy Thần chỉ ngồi một bên quan sát Thiên Di, cậu chăm chú đến mức không bỏ sót bất cứ hành động nào của cô bé. Thình thoảng cậu lại liếc sang Hoàng Nguyên, ánh mắt có chút không vui khi Thiên Di từ lúc đầu đến giờ cứ một câu anh Nguyên, hai câu anh Nguyên mà chẳng thêm quan tâm gì tới cậu.

Theo như những gì Thiên Di kể cho Hy Thần thì Hoàng Nguyên là con trai một người bạn thân của bố cô bé, từ nhỏ Nguyên đã hay tới nhà chơi với hai chị em nên cả ba rất thân nhau. Thiên Di còn nói rằng rất thích Hoàng Nguyên.

Đang nhớ lại những gì Thiên Di kể về Hoàng Nguyên thì bỗng một bàn tay chìa ra trước mặt Hy Thần, cậu nhóc ngẩng lên nhìn thì thấy Nguyên đứng ngay trước mặt, trên môi là nụ cười thân thiện.

- Rất vui khi được gặp cậu, Hy Thần!

- Cậu sao lại biết tên tôi? - Hy Thần ngạc nhiên nhìn Hoàng Nguyên, không hiểu tại sao cậu ta lại biết tên mình.

- Tôi đã nghe Thiên Di kể nhiều về cậu, em ấy có vẻ rất quý cậu.

Nguyên thu tay về, mỉm cười giải thích, cách nói chuyện như người lớn khác hẳn với vẻ ngoài trẻ con.

- Cậu có vẻ rất quan tâm đến Thiên Di. - Hy Thần mắt không nhìn Nguyên, hỏi một câu mà bản thân đã rõ câu trả lời.

Đúng lúc đó giọng nói trong trẻo của Thiên Di vang lên.

- Anh Nguyên em muốn ra vườn chơi. - Cô bé bám lấy tay Nguyên, mặt phụng phịu.

- Nhóc con ngoan, lát nữa trời tạnh mưa anh sẽ dẫn em ra vườn chơi. - Nguyên mỉm cười dỗ dành.

- Không được! Sau khi mưa cõ rất tron...ước gì có một cánh đồng cỏ thật lớn và ở đó không bao giờ có mưa.

Cô bé ngây thơ nói, đôi mắt sáng long lanh đầy mơ mộng.

- Sau này anh sẽ làm cho em một nơi như thế!

- Oa! Anh Nguyên hứa rồi nhé! Bao giờ xong em sẽ đến đó chơi. Yehet! Vui quá! Vui quá!

Cô bé nhảy tung tung lên, mồm ngoác đến tận mang tai. Hy Thần nhìn cảnh tượng trước mặt, trong mắt ánh lên một tia không vui.

Chẳng mấy chốc đã đến giờ ăn cơm trưa, mấy đứa nhóc rủ nhau cùng xuống phòng ăn. Lúc này người lớn đã có mặt đủ cả, đang ngồi nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Thức ăn đã bày sẵn trên bàn. Bốn đứa nhóc nhanh chóng đến ngồi cạnh bố mẹ của mình, ngoan ngoãn ngồi nghe người lớn nói chuyện.

Sau khi tất cả đã ổn định, Hoàng Hựu Minh - Bố của Tử Di và Thiên Di mới đứng lên phát biểu.

- Hôm nay ba gia đình chúng ta ở đây là để thực hiện một việc rất quan trọng, đó là đính hôn cho bốn đứa nhóc này theo đúng như nguyện vọng của chúng ta từ khi chúng còn ở trong bụng. Mọi người cùng nâng ly chúc mừng nào.

- Đính hôn là gì ạ? - Thiên Di ngây thơ hỏi.

- Là tìm chồng trước cho con để sau này con lớn lên không sợ ế con gái à. - Hoàng Hựu Minh giả vờ nghiêm túc giải thích cho con gái, sau đó cười cười hỏi. - Vậy tiểu công chúa của baba muốn đính hôn với ai nào?

- Con muốn...

Thiên Di ngập ngừng liếc nhìn Hy Thần, cậu nhóc đang chăm chú nghe câu trả lời của mình. Lại liếc mắt qua nhìn mẹ, cô bé bắt gặp ánh mắt rất đáng sợ của bà ta. Đầu óc non nớt nhớ lại những gì mẹ đã nói với mình từ tối hôm qua.

"- Thiên Thiên, nếu ngày mai baba có hỏi con muốn chọn ai là chồng tương lai của con thì con nhớ phải chọn thằng bé Hoàng Nguyên nhé. - Lã Uyển như dịu dàng nói với nó nhưng ngay sau đó lại đe dọa. - Nếu con dám trái lời mẹ, mẹ sẽ không yêu con nữa."

- Con chọn anh Nguyên. - Thiên Di giả bộ thích thú nói nhưng trong lòng lại không vui tí nào.

Còn Hy Thần thì thất vọng nhìn nó rồi quay mặt đi chỗ khác.

- Haha! Con gái chọn thật đúng ý baba, vậy chúng ta quyết định Tử Di sẽ đính ước với Hy Thần và Thiên Di sẽ đính ước với Hoàng Nguyên.

Hoàng Hựu Minh vui vẻ nói sau đó nâng cốc lên mời mọi người.

Trong không gian vui vẻ ấy, tất cả mọi người đều cười nói rất hạnh phúc, chỉ riêng Hy Thần và Thiên Di là rơi vào trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Dạo gần đây Hoàng Hựu Minh bận đi công tác ở nước ngoài nên mọi việc trong nhà đều toàn quyền Lã Uyển Như quyết định.

Lã Uyển Như tuy đã có hai đứa con nhưng trông vẫn rất trẻ đẹp và quyến rũ vì vậy trong mắt cánh đàn ông cô ta là bảo vật số một cần chinh phục.

Và người đủ bản lĩnh để chinh phục Lã Uyển Như chính là Hàn Hy Trác. Hôn ước giữa Từ Di và Hy Thần thực chất là cái cớ để hai người bọn họ có thể gặp nhau nhiều hơn mà không sợ dị nghị.

Sau khi Hoàng Hựu Minh đi công tác, Hàn Hy Trác thường xuyên lui tới biệt thự nhà họ Hoàng cùng với con trai. Người ngoài nhìn vào cũng chỉ nghĩ là Hàn Hy Trác đưa con trai đến chơi với hôn thê để hai đứa trẻ thân thiết với nhau hơn. Chứ chẳng ai ngờ rằng lại có bí mật to lớn ẩn sau đó.

Mấy ngày này Thiên Di bỗng trở nên thật khác lạ, cô bé rất ít nói, khuôn mặt xinh xắn lúc nào cũng mang một nỗi buồn man mác. Hoàng Nguyên có ga hỏi thế nào cô bé cũng không chịu nói ra nguyên nhân. Cậu để ý thấy Thiên Di cứ nhìn thấy Hy Thần là lập tức kéo cậu đi nơi khác, nhiều lúc vô tình gặp cô bé cũng chỉ coi Hy Thần như không khí, lảng lảng bước qua.

Có một lần Hoàng Nguyên được bố mẹ gửi lại nhà họ Hoàng, trong lúc đến tìm Thiên Di rủ đi chơi cậu đã vô tình trông thấy Lã Uyển Như đang cầm roi mây đánh cô bé, miệng không ngừng quát tháo.

- Ta đã nói bao nhiêu lần là không cho phép con lại gần thằng nhóc Hy Thần rồi vậy mà dám dẫu mẹ ngồi nói chuyện với nó.

Cùng với tiếng quát tháo là tiếng roi mây quất vào người vun vút.

Thiên Di nép mình vào một góc, người run lấy bầy, đôi mắt xinh đẹp ngấn lệ. Miệng không ngừng lặp lại ba từ "Con xin lỗi!" trong tiếng nấc.

- Ta nói lần cuối thằng nhóc Hy Thần đó là của chị gái con, con không được phép lại gần, nếu còn tái phạm ta sẽ đuổi con ra khỏi nhà, biết chưa?

- V...vâng! hức!hức!

Đợi cho Lã Uyển Như đi khỏi, Nguyên mới chạy đến bên Thiên Di đỡ cô bé đứng dậy. Xót xa nhìn những vết lằn đỏ trên tay Thiên Di, cậu tức giận nói lớn.

- Em đúng là đứa ngốc, mẹ đã cấm vậy rồi còn cố tình lại gần thằng nhóc đó làm gì?

- Anh Nguyên...hức! em rất thích anh Hy Thần mà...hức! Tại sao mẹ lại không cho em chơi với anh ấy? hức! - Thiên Di đưa tay quệt nước mắt, buồn bã hỏi.

- Em...thích...thằng nhóc đó? - Hoàng Nguyên ngạc nhiên trước câu trả lời của nó. Không thể tin được, cậu đã chơi với cô bé từ nhỏ mà lại không bằng một tên nhóc mới quen.

- Thôi không nói nữa để anh đưa em đi xoa thuốc.

Nói rồi Nguyên đưa cô bé đi tìm bà quản gia để nhờ bôi thuốc.

Một năm sau.

Trong khu vườn của nhà họ Hoàng, Hy Thần về mặt không chút cảm xúc ngồi cạnh Hoàng Nguyên. Cậu nhóc vừa mới bước chân vào sân thì bị Hoàng Nguyên kéo ra đây nhưng sau đó cậu ta lại im lặng không nói gì.

Một năm qua ít nhiều thì hai đứa cũng có thể coi nhau là bạn, mặc dù ít nói chuyện nhưng Hy Thần nhận thấy Nguyên là một người tốt qua cái cách cậu ta đối xử với mọi người, đặc biệt là Thiên Di.

- Có biết tại sao Thiên Di luôn tránh mặt cậu không?

Cuối cùng thì Nguyên cũng lên tiếng hỏi.

- Tại sao?

- Là do mẹ của em ấy - cô Uyển Như. Mỗi lần Thiên Di gặp cậu xong em ấy đều bị mẹ đánh rất dã man...

Ngập ngừng một chút, Nguyên lại nói tiếp.

- Nếu cậu cũng thích Thiên Di nhiều như em ấy thích cậu, tôi sẽ không tranh giành em ấy với cậu nữa.

- Điều cậu nói là thật? - Hy Thần sừng sốt nhìn Hoàng Nguyên, thảo nào mỗi lần gặp cậu Thiên Di luôn tỏ ra đề phòng nhìn trước ngó sau.

- Là thật.

Sau đó Hoàng Nguyên đứng dậy bỏ đi, từ nay cậu sẽ không đến đây nữa.

- Từ nay anh gọi em là tiểu Di nhé? - Hy Thần ánh mắt có chút lạnh lùng xa cách nhưng giọng nói lại rất ấm áp, nghiêng đầu hỏi Thiên Di ngồi cạnh.

- Nhưng mẹ cũng gọi chị là tiểu Di. - Cô bé có chút bối rối, ánh mắt dè chừng nhìn xung quanh.

- Vậy khi nào chỉ có hai chúng ta anh sẽ gọi em là tiểu Di còn trước mặt mọi người sẽ gọi là Thiên Di.

- Vâng! - Cô bé mỉm cười gật đầu, khuôn mặt xinh xắn như một tiểu thiên thần.

Hai đứa trẻ cứ ngồi cạnh nhau nói chuyện như vậy cho đến khi một giọng nói đầy tức giận vang lên.

- Thiên Thiên!

Thiên Di vội vàng đứng dậy, vẻ mặt vừa lo lắng

vừa sợ sệt nhìn người phụ nữ vừa bước tới. Miệng lắp bắp.

- Mẹ...con...con...

- Ta đã dặn con thế nào? Con dám trái lời ta? - Lã Uyển Như tức giận quát, ánh mắt sắc lạnh chiếu thẳng vào người cô bé.

- Là cháu đã gọi em ấy ra đây, cô có gì cứ nói với cháu đừng mắng Thiên Di. - Hy Thần đứng chắn trước mặt Thiên Di, khuôn mặt lạnh lùng giống như một ác ma.

- Hy Thần! tiểu Di đang tìm cháu, mau ra chơi với con bé đi. Thiên Thiên phải đi học rồi. - Lã Uyển Như đổi sang chất giọng dịu dàng, ánh mắt cũng không còn đáng sợ như trước nữa.

- Cô nên gọi là Thiên Di thay vì Thiên Thiên dù sao tên thật của em ấy cũng là Thiên Di. - Cậu nhóc vẫn đứng chắn trước mặt cô bé, vẻ mặt không mấy hài lòng nói với người phụ nữ kia.

- Ta biết nhưng Thiên Thiên nghe rất hay mà. - Lã Uyển Như mỉm cười với Hy Thần sau đó kéo tay Thiên Di đi, trong mắt cô ta ánh lên một tia lạnh lẽo.

Lần này cậu nhóc lại hại Thiên Di rồi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Quá khứ (tiếp)

Hy Thần sắc mặt tái nhợt, loạng choạng bước ra khỏi phòng ngủ của mẹ, đôi mắt lạnh lùng giờ đây mang theo vẻ u tối chưa từng thấy.

Hai bàn tay nhỏ bé dính đầy máu, mấy ngón tay run run làm cho máu rớt xuống sàn theo từng chuyển động của cơ thể.

Đó là máu của mẹ cậu. Nếu cậu không phát hiện kịp thời có lẽ mẹ cậu đã chết vì mất máu rồi. Suýt chút nữa cậu đã mất đi người mà mình thương yêu nhất.

Sau khi rửa sạch máu trên tay, Hy Thần quay trở lại phòng của mình, cô bé ấy vẫn đang chờ cậu.

Thiên Di ngồi trên chiếc ghế kê sát cửa sổ, chăm chú xem cuốn album ảnh mà Hy Thần vừa tặng cho cô bé. Thịnh thoảng lại cười rất thích chí.

- Cách!

Hy Thần mở cửa bước vào, sự u tối trong mắt đã bớt đi phần nào khi nhìn thấy nụ cười ấm áp của cô bé kia.

- Tiểu Di!

Thiên Di nghe thấy tiếng gọi liền ngẩng lên nhìn, thấy Hy Thần đứng đó phụng phịu, hỏi.

- Anh đi đâu mà lâu vậy?

- Nhà anh xảy ra chút việc...xin lỗi vì đón em đến đây rồi để em chơi một mình.

- Không sao để lúc khác chơi cũng được, em muốn xem hết ảnh trong quyển album này.

Thiên Di giờ giờ quyển album Hy Thần tặng lên, vui vẻ nói.

- Để anh bảo tài xế đưa em về cũng muộn rồi. Anh không muốn em vì anh mà bị mẹ mắng đâu. Hôm khác sẽ đón em đến chơi tiếp.

Hy Thần nhìn Thiên Di đầy ân hận, cậu nhóc rất muốn được nói chuyện với cô bé.

Ngồi trên xe, Thiên Di tay ôm chặt quyển album, trên môi là nụ cười trẻ con trong sáng và hạnh phúc.

Chiếc xe vừa dừng lại trước cổng nhà họ Hoàng Thiên Di đã nhác thấy bóng mẹ mình đang đứng đợi ở trong. Cô bé dù rất sợ nhưng vẫn không quên chào và cảm ơn bác tài xế. Sau đó ôm lấy quyển album, chậm rãi tiến vào trong nhà.

- Con vừa đi đâu về? - Lã Uyên Như đứng chắn trước cửa nhà nghiêm giọng hỏi.

Thiên Di nhìn mẹ, trong lòng không thôi lo lắng, lúc cô bé đi mẹ không có ở nhà, định bụng sẽ chơi một lát rồi về không ngờ mẹ lại về trước.

- Con...con...

- Hừ con lại dám trái lời ta chạy đến nhà họ Hàn chơi, hỗn láo. - Bốp!

Một cái tát như trời giáng rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp của Thiên Di. Cô bé mắt buồn buồn nhìn mẹ.

Tại sao chị có thể chơi với Hy Thần còn cô bé thì không?

- Ra công quỹ đến khi nào không bước đi nổi nữa thì thôi, mày giống hệt bố mày, ngang bướng lì lợm.

Lã Uyên Như nổi đóa lên, lôi Thiên Di ra trước cổng bắt quỹ xuống.

Từ Di ở trong nhà nghe tiếng mẹ chửi mắng lúc này mới chạy ra, mắt rung rung nhìn đứa em gái nhỏ bên má phải hằn lên năm ngón tay, hai mắt đỏ hoe đang quỹ dưới đất.

- Mẹ là con cho em đi cùng anh Hy Thần, là lỗi của con mẹ đừng phạt em. - Từ Di nắm lấy tay mẹ, nghẹn ngào cầu xin.

- Con không phải xin cho nó, nếu nó biết nghe lời thì ta đã không phạt nó thế này.

- Mẹ...

Từ Di chưa kịp nói thì mẹ đã quay lưng đi vào trong nhà. Cô bé buồn bã ngồi xuống ôm lấy em gái, nhẹ nhàng dỗ dành.

- Mẹ đang giận nên mới như vậy, lát mẹ hết giận chị sẽ xin giúp em.

- Chị...tại sao mẹ lại cấm em không được lại gần anh Hy Thần, em rất thích nói chuyện với anh ấy.

- Chị cũng không biết...có lẽ vì Hy Thần đã có hôn ước với chị.

- Vậy chị có giận vì em chơi với anh Hy Thần không?

- Tất nhiên là không, em gái của chị thích Hy Thần đúng không?

- Em...em...

Thiên Di lúng túng không biết trả lời như thế nào, mặt đã đỏ nay càng đỏ hơn. Từ Di bên cạnh cười phá lên, xoa xoa đầu Thiên Di.

- Em gái ngốc nghếch!

Trời đã ngả sang chiều, con phố vì thời tiết nóng nực mà trở nên vắng vẻ hơn. Hai chị em Thiên Di mò hời nhể nhại quỹ dưới trời nắng.

- Thiên Di em có khát nước không để chị lấy cho em.

- Vâng!

Lúc Từ Di bê cốc nước ra đến cổng thì thấy em gái mình đang bị một người đàn ông cao lớn lôi lên xe ô tô đỗ gần đó. Cốc nước trên tay rơi xuống đất vỡ tan, Từ Di vội vàng chạy đến chỗ chiếc ô tô, miệng hét lớn.

- Thả em gái tôi ra!

Nhưng chiếc xe đã ngay lập tức rời đi chỉ để lại một vệt khói mờ.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Hoàng Hựu Minh nghe tin con gái bị bắt cóc ngay lập tức dừng mọi công việc, bay về nước. Từ Di vì lo lắng cho em gái mà bỏ ăn, khuôn mặt lúc nào cũng u buồn. Chỉ có Lã Uyển Như là vẫn bình thản như không có chuyện gì. Đối với cô ta mà nói dù mất hay không mất đứa con này cũng chẳng sao vì nó là đứa con mà cô ta không hề muốn có.

Thiên Di bình thường có vẻ yếu đuối nhưng bản chất lại rất thông minh. Bọn bắt cóc nghĩ rằng cô bé là trẻ con nên chủ quan không trối lại, cũng không cử người canh chừng. Thiên Di đã nhân cơ hội đó trốn được ra ngoài. Cô bé cầm đầu cầm cô chạy thật nhanh vì sợ bị bắt lại, trên tay vẫn ôm chặt quyển album mà Hy Thần tặng. Nhưng mới chạy được một đoạn thì đã nghe thấy tiếng người đuổi theo sau. Cô bé hoảng loạn cố gắng chạy nhanh hơn, cả người mồ hôi nhễ nhại.

- Ranh con mau đứng lại!

Tiếng gầm của một tên bắt cóc vang lên ngay sau lưng khiến Thiên Di càng cố gắng chạy nhanh hơn. Cô bé vì sợ hãi mà không nhìn thấy một chiếc ô tô đang lao về phía mình.

- Rầm!!!

Thân thể nhỏ bé bay lên không trung rồi mới rơi xuống đất, lăn mấy vòng mới dừng lại, toàn thân bất động. Máu từ trên đầu từ từ chảy ra thấm đẫm một khoảng cạnh đầu, mi mắt rung rung mấy cái rồi nhắm chặt lại. Trước khi cô bé ngất đi vẫn kịp nhìn thấy nụ cười của Hy Thần ở trang cuối của quyển album rơi ngay gần đó. Bọn bắt cóc thấy cô bé bị tai nạn thì vội vã bỏ chạy, còn chiếc xe gây tai nạn cũng vội vàng phóng đi. Để lại thân thể nhỏ bé đáng thương thoi thóp trên mặt đường nóng bỏng.

Ở nhà, Hoàng Hựu Minh luôn túc trực bên chiếc điện thoại chờ cuộc gọi của bọn bắt cóc. Từ Di ngồi ngay bên cạnh dựa vào người bố, đôi mắt đỏ hoe vì khóc. Nhưng họ chờ mãi đến tận tối muộn vẫn chẳng có cuộc điện thoại nào từ bọn bắt cóc.

Trong phòng cấp cứu ở bệnh viện, các bác sĩ đang cố gắng giành giật lại sự sống cho cô bé trên giường mổ. May mà có người tốt đi qua nhìn thấy nên mới đưa cô bé vào bệnh viện nếu không có lẽ cô bé đã chết ở ngoài đường.

Hai tháng sau. Một chút tin tức về con gái vẫn không có mặc dù Hoàng Hựu Minh đã cho người lật tung cả cái thành phố này lên. Từ Di ngày càng gầy đi vì lo lắng cho em gái. Hy Thần sau khi biết tin cũng trở nên thật trầm lặng, hằng ngày cậu nhóc vẫn cho người đi tìm kiếm Thiên Di nhưng kết quả vẫn là dừng lại ở con số không. Thiên Di như đã biến mất khỏi thế giới này vậy. Tất cả đều hi vọng một ngày cô bé sẽ quay lại nhưng cuối cùng chỉ là sự hụt hẫng.

Tại cô nhi viện Ánh Dương, viện trưởng khuôn mặt phúc hậu từ trên ô tô bước xuống, theo sau là một cô bé xinh xắn với mái tóc màu hạt dẻ. Chuyển từ thiện của ông ở bệnh viện Kim Minh ở thành phố A vừa kết thúc, tại đó ông còn nhận nuôi cô bé đáng yêu đi phía sau.

Con bé bị tai nạn rồi mất trí nhớ, bệnh viện ở vùng hẻo lánh nên công nghệ thông tin còn rất lạc hậu, họ không thể tìm ra bố mẹ của cô bé, vậy là ông mang cô bé về đây còn hơn là để cô bé bị bỏ đói ở bệnh viện.

Cô bé này rất ngoan và thông minh, hơn hẳn những đứa trẻ khác, cũng rất xinh xắn nữa. Từ cô bé toát lên vẻ khiến người ta chỉ nhìn một lần đã cảm thấy quý mến, chắc chắn sau này sẽ là một người tài giỏi nếu được dạy dỗ đúng cách.

Mọi nỗ lực tìm kiếm Thiên Di của Hy Thần suốt 4 năm cuối cùng phải dừng lại vì cái chết đột ngột của bố mẹ, một cậu nhóc 12 tuổi cùng một mất đi hai người thân duy nhất, sự mất mát ấy là quá sức chịu đựng của một đứa trẻ. Nhiều lúc Hy Thần tưởng chừng đã gục ngã nhưng Từ Di đã luôn ở bên cạnh an ủi và động viên giúp cậu vượt qua nỗi đau ấy. Cô bé đã nói rằng: "Nếu một ngày Thiên Di quay trở lại mà không thấy anh, con bé sẽ rất buồn". Và thế là Hy Thần lại cố gắng đứng dậy, cậu còn phải tìm được cô bé ấy.

Năm tháng cứ thế trôi qua, chẳng mấy chốc mà Hy Thần, Từ Di và Hoàng Nguyên đã chuẩn bị bước vào cấp ba. Cũng chẳng biết từ bao giờ ba người trở thành bạn thân của nhau. Dù không nói ra nhưng cả ba vẫn âm thầm nhớ về nụ cười ấm áp của cô bé ấy. Có lẽ chính cái mong muốn cô bé ấy quay trở lại đã đem ba người lại gần nhau hơn, giúp họ hiểu nhau hơn và biết quan tâm đến nhau hơn.

Hôn ước của Hy Thần và Từ Di vừa mới bị huỷ mấy hôm trước khi cả ba vào nhập học và điều này chỉ có người trong gia đình mới biết. Hy Thần có vẻ rất tức giận còn Từ Di thì lại có vẻ rất buồn vì chuyện này. Hoàng Nguyên dù rất thắc mắc nhưng cũng không hỏi, chỉ dám ở bên cạnh an ủi hai người bạn. Thật may mắn vì hôn ước của cậu với Thiên Di không bị huỷ.

Như thường lệ sau khi tan học Hy Thần đưa Từ Di về nhà họ Hoàng rồi mới quay về nhà của mình. Nhưng hôm nay thì khác, lúc cậu chuẩn bị lên xe thì Lã Uyển Như từ trong nhà bước ra gọi cậu lại.

Hy Thần dẫn đo một lát rồi mới theo Lã Uyển Như vào trong nhà, trong lòng cậu không hề muốn gặp người phụ nữ này. Chính bà ta đã hại chết bố mẹ cậu và khiến Thiên Di mất tích.

Lã Uyển Như dẫn Hy Thần và Từ Di vào thư phòng của bà ta sau đó chốt cửa lại cẩn thận. Trong mắt bà ta ánh lên một tia kì lạ.

- Hai đứa sẽ phải huỷ hôn ước. - Giọng nói dứt khoát vang vọng cả căn phòng.

- Tại sao? - Hy Thần hỏi.

- Vì hai đứa không thể lấy nhau, Từ Di sẽ đính hôn với người khác.

- Hừ! Bỏ tôi chắc sẽ phát điên vì chuyện này nếu ông ta còn sống, à không nếu ông ta còn sống chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra. Hôn ước của chúng tôi chỉ là lớp vỏ nguy trang cho những việc đáng hổ thẹn mà các người đã làm.

Hy Thần giọng nói đầy mỉa mai, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào Lã Uyển Như.

- Dù cậu có nói thế nào thì hôn ước này vẫn sẽ bị hủy. - Lã Uyển Như vẫn bình thản trước sự nóng giận của Hy Thần, gương mặt bà ta đã lường trước được điều này.

- Bà đừng mong tôi sẽ dễ yên cho bà đem Từ Di đi làm lá chắn cho những việc làm lằng lộn của bà, một mình bố tôi còn chưa đủ hay sao mà bà còn muốn quyền rũ thêm nhiều đàn ông khác nữa.

Hy Thần lúc này đã không kiềm chế được sự tức giận, Từ Di không đáng bị đem ra làm lá chắn cho người đàn bà kia. Bằng mọi giá cậu phải bảo vệ Từ Di.

- Hy Thần anh vừa nói gì vậy?

Từ Di ngạc nhiên nhìn Hy Thần, cô không tin Hy Thần có thể nói ra những lời xúc phạm mẹ mình như vậy.

- Từ Di, xin lỗi đã để em phải nghe những lời này nhưng đây hoàn toàn là sự thật. Người mẹ mà em luôn kính trọng và yêu quý thật ra không như những gì mà em vẫn nhìn thấy.

- Nhưng dù thế nào thì bà ấy vẫn là mẹ em, anh không thể nói như vậy với bà ấy.

Từ Di mắt long lanh đầy nước, đau khổ nhìn Hy Thần.

- Người anh yêu là Thiên Di, em gái em, hủy hôn ước với em đồng nghĩa với việc anh được ở bên nó, tại sao anh lại không đồng ý hủy hôn.

- Nhưng anh cũng không thể đứng nhìn em vì bà ta mà từ bỏ hạnh phúc của mình bởi vì từ lâu anh đã coi em như em gái anh.

- Nếu đã coi con bé như em gái thì cậu lấy nó để làm gì, và lại hai đứa cũng chẳng thể lấy nhau. Hủy hôn rồi cậu vẫn có thể quan tâm chăm sóc nó với tư cách là một người anh trai, thoải mái hơn nhiều so với cái mắc hôn phu.

Lã Uyển Như nãy giờ im lặng bất ngờ lên tiếng, trong giọng nói phảng phất tiếng thở dài nhẹ nhõm.

- Bà...

- Mẹ nói đúng, Hy Thần, chúng ta nên hủy hôn.

Hy Thần chưa kịp nói thì đã bị Từ Di chặn lại, gương mặt cô tỏ rõ sự quyết tâm.

- Vậy...thì tùy em

...

Sau đó Hy Thần bỏ ra khỏi phòng, hai tay nắm chặt lại vì tức giận.

Bệnh viện đa khoa thành phố A.

Chiếc đèn treo phía trên cửa phòng cấp cứu vụt tắt, bác sĩ từ bên trong bước ra, tiều tuỵ nói.

- Xin lỗi chúng tôi đã cố gắng hết sức, người nhà hãy vào gặp bệnh nhân lần cuối.

Từ Di mặt trắng bệch nằm trên giường bệnh màu trắng, máu dính trên người đã được lau sạch sẽ. Hơi thở yếu ớt cố gắng nói với Hy Thần.

- Hy Thần...hứa...với em...dù có...chuyện gì...cũng...không được...nói ra...

- Anh hứa!

Hy Thần nắm chặt tay Từ Di, tai ghé sát lại miệng cô bé để nghe cho rõ.

- Anh...nhất định...phải...tìm...được Thiên Di và...đưa...cho...con bé...cái này.

Từ Di lấy từ trong túi ra một cái vòng đeo cho Hy Thần sau đó quay sang nhìn mẹ, cố nói nốt.

- Mẹ...Thiên Di...là...một...đứa trẻ...ngoan...sau này...mẹ...phải...đổi...tốt...với...con...bé.

Mi mất từ từ sụp xuống, hơi thở yếu ớt cũng lại, hai tay Từ Di buông thõng xuống giường.

Cô gái xinh đẹp ấy vừa ra đi ở tuổi 15.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Sau vụ bắt cóc đó, Hy Thần bắt nó dọn về nhà hấn ở, nó đi đâu cũng có hấn bên cạnh như hình với bóng còn nếu chẳng may hấn có việc bận thì Hoàng Nguyên sẽ thay hấn đi theo nó. Cuộc sống chẳng khác nào bị giám sát 24/24.

Cũng từ sau vụ bắt cóc đó nó cảm thấy cơ thể mình có chút không ổn định, nhiều lúc nó nói ra những câu mà chính nó cũng không hiểu là gì, những hình ảnh về cô bé nào đó cứ chập chờn trong đầu nó. Những lúc như thế Hy Thần chỉ im lặng quan sát nó rồi lại ôm nó thật chặt. Nó hỏi thì hấn chỉ trả lời qua loa rằng do cơ thể nó vừa bị thương, tâm trạng không ổn định nên mới thế. Và nó tin là thật.

- Anh Hy Thần, đây là ở đâu? - Nó ngây ngô hỏi hấn khi vừa tỉnh dậy sau một giấc mơ dài.

- Thiên...Thiên Di!

Hấn ngạc nhiên nhìn nó, lại thế rồi, nó lại giống như cái đêm bị thương nhưng lần này nó đã nhận ra hấn.

- Anh Hy Thần, anh đã nói là khi chỉ có hai đứa sẽ gọi em là tiểu Di mà?

- À...anh xin lỗi, tiểu Di.

- Em đói rồi.

Nó đưa đôi mắt long lanh nhìn hấn, nũng nịu.

- Vậy em mau đi vsen anh sẽ nấu chút gì đó cho em ăn.

- Được.

Nó ngồi ở bàn ăn, ngoan ngoãn ăn bát cháo mà hấn vừa nấu xong, ánh mắt trong veo như nước, thỉnh thoảng lại ngước lên nhìn hấn mỉm cười.

Hấn chẳng biết nên giải quyết thế nào với tình trạng của nó bây giờ đành phải gọi cho Hoàng Nguyên. Chưa đầy 10 phút sau Nguyên đã có mặt ở nhà Hy Thần, tay cầm theo một túi thuốc lớn.

- Cô ấy sao rồi? - Nguyên hỏi nhỏ chỉ để hấn nghe thấy.

- Vẫn như lúc tôi gọi cho cậu, nói chuyện y hệt Thiên Di của 10 năm trước.

- Tôi đã gọi cho bác sĩ, ông ấy bảo do cô ấy đã chịu đả kích lớn nên mới nửa nhớ nửa không như vậy. Bây giờ tốt nhất là giữ cho tâm trạng cô ấy ổn định tránh kích động và uống mấy loại thuốc này.

Nguyên vừa nói vừa nhét túi thuốc vào tay hấn, quan sát nó một lúc rồi mới tiến lại gần. Nhưng mới đi được mấy bước thì bị hấn giữ lại.

- Cậu định làm gì?

- Tôi muốn thử xem cô ấy đã nhớ đến đâu.

Nguyên gạt tay hấn ra, tiếp tục bước về phía trước nhưng lại bị hấn giữ lại một lần nữa.

- Cậu sẽ làm cô ấy giật mình, để tôi.

Hấn nhanh chóng lại gần nó, nhẹ nhàng nói.

- Tiểu Di anh muốn cho em gặp một người.

- Ai vậy?

- Bạn thân của anh, nào đi ra ngoài này.

Nó đặt cái thìa xuống rồi mới theo hấn ra ngoài, mặt đầy vẻ háo hức.

- Đây là Hoàng Nguyên, bạn thân của anh. - Hấn chỉ vào Nguyên giới thiệu.

Nó ngậy ra nhìn Nguyên, trong đầu vừa xuất hiện hình ảnh gì đó nhưng không tài nào nhớ nổi.

- Chào! - Nó nhìn Nguyên cười gượng, tự nhiên lại nép vào sau lưng hấn.

- Em không nhớ tôi à? - Nguyên sốt sắng hỏi.

- Tôi...tôi...chúng ta quen nhau à?

Nó có vẻ hoang mang trước thái độ của Hoàng Nguyên, tay càng bám chặt lấy vạt áo hấn. Hy Thần thấy vậy liền ra hiệu cho Nguyên rồi quay lại trấn an nó.

- Đừng sợ cậu ấy là người tốt.

- Em mệt rồi muốn đi ngủ.

Nói rồi nó kéo tay hấn đi, trước khi quay đi còn nhìn qua Nguyên một lần, ánh mắt đầy phức tạp.

Những ngày sau đó, thi thoảng sau khi ngủ dậy nó lại rơi vào tình trạng nhớ nhớ quên quên như vậy, cũng may là chỉ cần ngủ thêm một giấc nữa là nó lại trở lại bình thường. Hy Thần lòng rối như tơ vò, một mặt vì lo cho nó, một mặt lại nhớ đến câu nói của Hoàng Nguyên.

"- Có khi nào cậu nghĩ, cô ấy bị như vậy một phần là do cậu không?"

Chết tiệt! Nếu thật sự nó nhớ lại là do tiếp xúc nhiều với hấn thì hấn phải làm thế nào? Quá khứ nó đã phải chịu nhiều tổn thương do chính mẹ ruột của mình gây ra, cũng chính bà ta đã biến tuổi thơ của nó thành một con ác mộng khiến nó phải chịu khổ khi ở nhà bố mẹ nuôi, cả trận tra tấn dã man vừa rồi nữa. Liệu nó có chịu nổi đã kích lớn như vậy không?

Không đúng, chẳng phải những đau khổ nó đã phải chịu cũng đều từ hấn mà ra hay sao?

Nếu hấn không đến tìm nó nói chuyện bỏ mặc Tử Di một mình liệu nó có phải chịu những trận đòn roi của Lã Uyển Như?

Nếu như ngày đó hấn không đưa nó đến nhà mình chơi liệu nó có bị người đàn bà đó phạt quỳ ở cổng rồi bị bắt cóc không?

Nếu hấn chịu rời xa nó ngay từ lúc Nguyên đề nghị thì có lẽ giờ này nó vẫn đang là một Hàn Thiên Di vui vẻ hạnh phúc.

Nếu như...

Hàng trăm cái nếu như hiện lên trong đầu hấn và hấn nhận ra rằng..

"Có lẽ rời xa em là lựa chọn tốt nhất"

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Tan học, nó đã thấy hấn chờ sẵn ở cổng trường, trên tay là cốc capuchino mà nó yêu thích. Nó chạy đến khoác lấy tay hấn, trên môi là nụ cười hạnh phúc.

- Sao anh đến sớm vậy? - Nó vừa uống cà phê vừa hỏi hấn, trong mắt là vẻ thỏa mãn.

- Đưa em đến vài nơi đặc biệt. - Hấn ra vẻ bí hiểm nói, mở cửa xe cho nó.

- Đạo này anh thật kì lạ!

Xe dừng lại trước một khu rừng nhỏ, được bao quanh bởi hàng rào gỗ. Hấn dẫn nó đi vào rừng bằng một con đường mòn nhỏ. Đi hết con đường mòn

đó nó nhìn thấy hai ngôi mộ màu trắng được xây sát nhau. Trên bia mộ là tấm ảnh một người đàn ông và một người phụ nữ còn rất trẻ.

- Đây là mộ của bố mẹ anh. Hôm nay là ngày giỗ của họ nên anh muốn đưa em đến ra mắt. - Hấn vừa cười vừa giải thích vì cái vẻ mặt ngo ngoe của nó.

- Cháu...cháu chào hai bác! - Nó lễ phép cúi chào trước hai ngôi mộ, giọng nói trong trẻo vang vọng cả khu rừng.

- Mẹ đây là Thiên Di, cô bé đáng yêu mà con đã kể với mẹ.

Hấn quỳ xuống trước mộ của mẹ mình, cẩn thận nhặt từng chiếc lá khô rơi trên mộ. Ánh mắt không còn lạnh lùng như thường ngày mà thay vào đó là vẻ hiền hoà hiếm thấy.

- Mẹ thấy cô ấy có đủ tiêu chuẩn để làm con dâu mẹ không?

Nó cũng quỳ xuống cạnh hấn, tình nghịch nói.

- Ai muốn làm vợ anh chứ!

- Em dám nói vậy trước mặt mẹ à? - Hấn cười như không cười hỏi.

- Bác gái, tất cả là tại con trai bác hay bắt nạt và trêu chọc cháu nên cháu không thể làm con dâu bác.

- Mẹ đừng tin lời cô ấy, chính con trai mẹ mới là người bị bắt nạt.

- Em mới là người bị bắt nạt.

- Anh

- Em

...

Và cứ thế hai người ngồi bên mộ mẹ Hy Thần nói chuyện đến tận lúc mặt trời chuẩn bị xuống núi mới ra về.

Nơi thứ hai mà hấn đưa nó đến là một khu nghỉ dưỡng ở vùng ngoại ô. Không khí ở đây rất trong lành và yên tĩnh tạo cho nó cảm giác thật thoải mái.

Hấn bị nó kéo đi hết nơi này đến nơi khác, thử ăn những món ăn đến từ nhiều nước khác nhau cho đến tận tối mới chịu dừng lại ngồi nghỉ.

- Cho em. - Hấn chìa ra trước mặt nó một hộp kem sôcôla cỡ bự.

- Hy Thần, anh là tuyệt nhất!

Hấn không bình luận gì về câu nói của nó, chỉ nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho nó.

Chờ nó ăn xong hấn mới tỏ vẻ bí ẩn nói.

- Ở đây có một nơi đặc biệt và nổi tiếng mà em chưa tới.

- Nơi nào? - Nó quay phắt sang nắm tay hấn, hớn ha hớn hở như con nít.

- Đi theo anh.

Cả hai dừng lại trước một con đường được chia làm hai ngã, nó nhìn ngó xung quanh một hồi vẫn chẳng thấy đặc biệt ở chỗ nào. Đành quay ra hỏi hấn.

- Đây là chỗ đặc biệt mà anh nhắc tới.

- Đúng vậy, hai con đường trước mặt nối với nhau thành một hình trái tim, nếu ở trên cao nhìn xuống sẽ thấy rất rõ.

- Chẳng lẽ đây là con đường tình yêu mà Ni Ni hay nhắc tới? - Nó ngạc nhiên thốt lên.

- Ừ, những đôi yêu nhau thường đến đây để kiểm chứng tình yêu của mình.

- Kiểm chứng? Như thế nào?

- Mỗi người sẽ chọn cho mình một con đường sau đó cùng nhau xuất phát, nếu hai người đến đầu bên kia cùng một lúc có nghĩa là họ đã cùng nhau tạo thành một trái tim hoàn chỉnh. Điều đó chứng tỏ họ thực sự là một nửa của nhau.

- Chúng ta cũng thử đi! - Nó lắc lắc tay hấn, mặt đầy mong chờ.

- Được thôi.

Nó và hấn chọn cho mình một con đường, sau khi nó đếm đến ba thì cả hai cùng xuất phát.

Nó hồi hộp bước từng bước, miệng không ngừng cầu nguyện cả hai sẽ đến đầu bên kia cùng một lúc.

Cuối cùng thì nó cũng đi hết con đường của mình nhưng ở phía đối diện lại không có bóng dáng quen thuộc ấy.

Một chút hụt hẫng, một chút thất vọng nhưng ngay khi nhìn thấy hấn nó lại nở một nụ cười gượng.

- Chắc tại em đi nhanh quá.

- Ngốc! Em tin cái này là thật à?

Gật gật.

- Tình yêu thực sự xuất phát từ trái tim chứ không xuất phát từ việc đi hết con đường này.

Nơi cuối cùng hấn đưa nó đến là ngôi nhà gỗ, lâu rồi nó không đến đây, cảm giác vẫn quen thuộc như xưa. Không hiểu tại sao nơi này luôn mang lại cho nó cảm giác bình yên đến vậy.

Ăn bữa tối do chính tay hấn nấu, nhận được sự chăm sóc ân cần của hấn, một lần nữa nó cảm nhận được cái cảm giác khi có gia đình là như thế nào.

Bầu trời đêm nay thật nhiều sao, nó ngồi tựa vào vai hấn, hỏi băng quơ.

- Hy Thần hôm nay em rất vui vì được gặp bố mẹ anh...nhưng nhớ mẹ anh không thích em thì sao?

- Mẹ chắc chắn sẽ thích mà dù có không thích thì chỉ cần có cái này, mẹ dù có muốn hay không cũng phải thích em.

Hấn vừa nói vừa lấy trong túi ra một sợi dây bạc được xoắn qua một chiếc nhẫn đeo vào cổ nó.

- Đây là...anh đang cầu hôn em à?

- Em chưa đủ tuổi kết hôn đâu nhóc con. Sợi dây chuyền này là mẹ để lại cho anh, bà dặn sau này nếu anh yêu một cô gái nào đó thật lòng thì hãy tặng sợi dây này cho cô gái đó.

Nghe hấn nói môi nó bất giác nâng lên tạo thành một nụ cười hạnh phúc, tay đưa lên vân vê chiếc nhẫn.

- Em nghe cho rõ đây. - Hấn đột nhiên trở nên thật nghiêm túc, xoay người nó lại đối diện với mình. - Sợi dây này là chứng minh cho việc em đã thuộc về tôi, nếu một ngày nào đó tôi không thể ở bên cạnh em hãy coi sợi dây này chính là tôi...và nếu một ngày nào đó em không cần đến nó nữa thì em có thể trả lại.

- Anh nói gì kì vậy? - Nó thật sự không hiểu lắm những gì hấn vừa nói.

- Sau này em sẽ hiểu.

Hấn kéo nó vào lòng để nó không nhìn thấy giọt nước mắt vừa rơi ra từ khoé mắt mình, vòng tay siết thật chặt như đây là lần cuối cùng được ôm nó trong vòng tay.

"Xin lỗi em, tiểu Di. Cho phép tôi được ích kỉ thêm một lần này thôi...hy vọng khi không có tôi em sẽ tự tìm được hạnh phúc cho riêng mình"

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Vụt mất

Thật mệt mỏi khi phải chờ đợi một người mà bản thân mình đã biết chắc rằng người đó sẽ không quay lại.

Tôi không ngờ rằng buổi tối ở ngôi nhà gỗ ngày hôm đó là buổi tối cuối cùng tôi được ở bên anh. Anh bất chợt biến mất khỏi cuộc sống của tôi, không một dấu vết, giống như anh chưa từng xuất hiện trong nó vậy. Buổi sáng trước lúc anh bỏ đi, anh vẫn đưa tôi đến trường, vẫn đặt lên trán tôi một nụ hôn thay lời tạm biệt như thường lệ. Hôm đó, nụ hôn của anh kéo dài hơn mọi ngày, ánh mắt anh cũng phức tạp hơn mọi ngày. Vậy mà tôi lại không nhận ra ngay lúc đó. Nhưng...tại sao anh lại rời xa tôi? Chẳng phải anh đã từng nói bất kể tôi đi đến đâu cũng có anh ở đó à? Còn lời hứa sẽ ở bên tôi mãi mãi thì sao? Anh cũng quên luôn rồi à?...

- Cậu không định đi tìm anh Hy Thần à? - Câu hỏi bất ngờ của Hạo Dân vang lên đưa tôi thoát khỏi hàng tá câu hỏi trong đầu kia.

- Tôi sẽ không. Chẳng phải trong phim luôn là nữ chính bỏ đi rồi nam chính đi tìm sao? Vậy thì nữ chính là tớ cần gì phải đi tìm cái tên nam chính bỏ đi không lí do ấy chứ.

Tôi sẽ không đi tìm anh, tôi không thể tạo cho mình hy vọng rồi lại gieo rắc nỗi thất vọng lên chính mình bằng cách đi tìm anh. Tôi sẽ khiến cho anh tự trở về bên tôi.

- Cậu đâu có giống kiểu nữ chính trong phim đâu. Trong phim nữ chính thường yếu đuối khóc lóc này nọ còn cậu thì mặt lạnh như tiền, thảnh thơi còn dữ hơn bà chằn.

Hạo Dân nói đúng, tôi không giống như vậy. Từ hôm anh biến mất đến nay đã được nửa tháng nhưng tôi không hề khóc, chỉ là mỗi lúc nhớ anh trái tim tôi lại nhói lên như bị kim đâm và những lúc như thế tôi dẫu đi cảm xúc của mình bằng cái vỏ bọc lạnh lùng như tôi vẫn thường làm khi không có anh.

- Mỗi người có một cách thể hiện cảm xúc khác nhau. Tại sao cứ phải khóc lóc vật vã thì mới giống đang đau khổ?

Hạo Dân có vẻ lúng túng trước câu hỏi của tôi, mãi

một lúc sau mới lên tiếng.

- Cái này...tớ cũng không biết trả lời cậu thế nào.

- Vậy để tôi trả lời giúp cho. - Là giọng của Hoàng

Nguyên.

Tôi đưa mắt nhìn ra phía cửa, Nguyên đã đứng đó từ bao giờ mà tôi lại không biết.

- Em nói đúng không phải cứ khóc mới là đang đau

khổ, vui quá cũng có thể khóc...nhưng đôi khi khóc sẽ giúp chúng ta nhẹ lòng hơn một chút.

- Có lẽ em là trường hợp ngoại lệ và vì có một người không thích em khóc.

Tôi ghét những lúc bản thân mình yếu đuối, nhất là lúc khóc sự yếu đuối trong tôi càng hiện lên thật rõ nét. Tôi sẽ chỉ khóc khi có anh bên cạnh.

- Đừng chỉ biết giữ kín nỗi đau trong lòng em nên sống thật với cảm xúc của mình thì hơn.

Hoàng Nguyên giọng có chút bức tức nói với tôi và chết tiệt, câu nói của hắn ta lại khiến tôi nhớ đến những gì anh đã nói với tôi lúc mới quen nhau. Anh cũng từng nói với tôi như vậy, sống thật với cảm xúc của mình.

Chết tiệt! Mọi thứ xung quanh tôi sao đều có liên quan đến anh cơ chứ. Có lẽ tôi sắp khóc đến nơi rồi. Khóe mắt ươn ướt và cả cái sống mũi cay cay kia nữa. Không được, tôi không muốn khóc, tôi không thể khóc, tôi vẫn còn sức để chịu đựng và dẫu đi nỗi đau này. Tôi không muốn những người muốn tôi rời xa anh nhìn thấy nước mắt của tôi, tôi không muốn họ nhìn thấy cảnh tôi bị hành hạ bởi sự đau khổ.

- Xin lỗi nhưng em cần một chút không gian riêng tư hai người có thể rời khỏi đây được không? - Tôi cố gắng nói bằng chất giọng bình thường nhất có thể.

- Được thôi, nếu cần gì thì gọi điện cho tớ. - Hạo Dân xoa xoa đầu tôi giống như ngày xưa cậu ấy vẫn làm rồi mới ra về.

Riêng Hoàng Nguyên không nói gì, chỉ dùng ánh mắt buồn bã nhìn tôi sau đó quay lưng đi.

Giờ tôi chỉ còn lại một mình nhưng tôi chẳng thể nào khóc nữa, chỉ có trái tim kia đang đập từng nhịp yếu ớt mà đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Đánh mất rồi mới biết cái gì là quan trọng nhất, còn với tôi thì đến khi người ta bỏ mình đi mất rồi mới biết mình không thể sống thiếu người ta.

Một ngày rồi lại một ngày trôi qua trong sự chờ đợi, thật nhanh đã qua một tháng anh rời xa tôi. Một tháng qua tôi chợt nhận ra có anh bên cạnh giường

như đã trở thành thói quen của tôi mất rồi. Mà đã là thói quen thì càng không dễ dàng bỏ nó đi được.

Tôi vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ, vẫn khoác lên người vỏ bọc lạnh lùng, vẫn đi học, vẫn ăn vẫn uống. Có trời mới biết tôi nhớ anh đến nhường nào, mong nhìn thấy nụ cười ấm áp mà chỉ mình tôi thấy được đến nhường nào.

" - Những việc tôi từng làm với em đều là vì tôi muốn ở bên em nên đừng nghĩ linh tinh...Càng tiếp xúc nhiều với em tôi càng nhận ra tôi đã yêu em thật sự. Có lẽ tôi đã thích em ngay từ lần gặp đầu tiên nhưng hình bóng của Tiểu Di là quá lớn khiến tôi không nhận ra điều đó. Khi nhìn thấy em gặp nguy hiểm ở khu công trình cũ, tôi đã rất sợ, sợ sẽ mất em và tôi chợt nhận ra em là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của tôi." - Đó là những lời anh nói với tôi vào một ngày mùa đông. Sau cái ngày mà anh tìm ra người đã đâm Tiểu Di.

Anh đã nói ra những lời đó vậy tại sao còn rời xa tôi?

Chẳng lẽ những lời đó của anh chỉ là để làm dịu đi sự tức giận trong tôi. Không lẽ anh vẫn còn yêu Tiểu Di?

Một ngày mới lại bắt đầu, bầu trời xám ngoét như ẩn chứa sự u buồn. Cuộc sống vẫn diễn ra đúng như những gì nó đã lập trình sẵn, tôi cũng sống theo những gì được lập trình từ nửa tháng trước.

Đậy đúng giờ đi học, ngồi nghe giảng một cách chăm chú. Tan học đi ăn trưa với Hoàng Nguyên sau đó về nhà của Hy Thần ngủ một giấc. Chiều có thể làm gì tùy thích, thỉnh thoảng đi dạo rồi mua sắm hoặc ăn một món ngon và đa số những việc đó tôi đều làm cùng Nguyên.

Hoàng Nguyên ấy hả nếu bỏ được cái tật nói nhiều thì cũng có thể coi là một chàng trai hoàn mỹ. Từ ngoại hình: mái tóc màu nâu mềm mại được cắt tỉa theo kiểu Hàn Quốc, ngũ quan hài hòa, khuôn mặt đẹp trai đậm chất Đông phương khiến ai nhìn vào cũng có cảm giác cực kì yêu mến và tin tưởng; cho đến tính cách dịu dàng ấm áp, chân thành và biết quan tâm người khác.

Hoàn toàn trái ngược với Hàn Hy Thần lạnh lùng, đôi mắt lúc nào cũng lạnh giá, ánh mắt như muốn xoáy sâu vào đối phương. Nói chung là từ ngoại hình đến tính cách có thể gói gọn trong hai từ "tảng băng". Nhưng mà đối với tôi thì anh luôn rất ân cần, đặc biệt là anh luôn có mặt trong những lúc tôi cần anh nhất.

Nếu Hoàng Nguyên là một thiên thần thì anh sẽ là ác quỷ mang trong mình dòng máu thiên thần.

Aizzz...Tôi lại nghĩ đến anh rồi. Giờ này anh đang làm gì, có nhớ đến tôi không? Hay là anh đang nhớ đến Tiểu Di?

Những câu hỏi luôn khiến đầu óc tôi choáng váng, đặc biệt là những câu hỏi liên quan đến anh, không những khiến đầu tôi đau mà cả trái tim cũng quặn thắt lên từng cơn.

Lại một đêm trôi qua với hàng tá câu hỏi trong đầu. Hôm nay là chủ nhật, tôi có hẹn đến nhà đại tỷ chơi. Phủ một lớp phấn mỏng để che đi sự mệt mỏi trên mặt, tôi mới gọi Nguyên đến đón.

Đường phố trung tâm lúc nào cũng tấp nập người xa qua lại, Hoàng Nguyên lái xe chậm chậm để cho tôi ngắm dòng người đang qua lại, tranh thủ nói chuyện.

- Em nên chuyển về ở với Bộ Doanh.

- Em muốn ở nhà của Hy Thần.

- Tại sao em lại cố chấp như thế, cậu ấy sẽ không bao giờ quay trở lại đâu. Em như vậy chỉ càng khiến bản thân mình tổn thương thêm thôi. - Hoàng Nguyên hai mắt đánh lại, giọng nói vừa tức giận lại vừa chứa đựng sự bất lực. Hai tay nắm chặt vô lăng.

- Anh không phải là anh ấy làm sao biết được anh ấy sẽ không trở lại.

- Vì tôi hiểu cậu ấy. Những gì Hy Thần muốn làm cậu ấy sẽ không bao giờ từ bỏ.

- Anh sai rồi, Hy Thần từng nói sẽ ở bên cạnh em mãi mãi nhưng rồi cuộc thì anh ấy vẫn rời xa em...anh ấy nhất định sẽ quay trở lại.

- Em..

- Dừng Lại!

Hoàng Nguyên giật bản mình trước tiếng hét của tôi, chiếc xe bị phanh gấp tạo thành tiếng kít chói tai.

Tôi vội vàng mở cửa xe, lao xuống đường. Bóng dáng ấy...

Hy Thần...người đó là Hy Thần, tôi thấy anh vừa bước ra từ một cửa hàng tạp hoá bên kia đường.

Tiếng còi xe vang lên thật âm ỉ, cô gái nhỏ không một chút sợ hãi, ánh mắt sáng ngời dõi theo bóng dáng quen thuộc, chạy như bay sang phía bên kia đường.

- Bípíp!!! - Chiếc xe lao đến với tốc độ kinh hoàng, tiếng còi vang vọng cả khu phố.

Khi chiếc xe chỉ còn cách cô gái khoảng 10m thì một bàn tay rắn chắc chìa ra kéo cô lùi lại, cô gái thoát chết trong gang tấc, chiếc xe lao vút qua. Cũng may đây là đường một chiều.

Hoàng Nguyên tức giận dùng lực lùi tới trở lại xe, đôi mắt ám áp thường ngày giờ đã sầm lại, môi mím chặt. Điều đó thể hiện sự tức giận của anh ta đã vượt quá sức chịu đựng.

- Em đúng là điên thật rồi!

Sau khi ấn tới vào trong xe một cách thô bạo, Nguyên tức giận gào lên.

- Em thấy Hy Thần.

Anh ta là cái gì mà dám nổi cáu với tôi cơ chứ, roàng là tôi nhìn thấy Hy Thần, đuổi theo là chuyện đương nhiên.

- Tại anh mà em không gặp được anh ấy.

- Em còn nói nữa. Hy Thần Hy Thần, lúc nào cũng Hy Thần. Em có biết suốt chút nữa là em mất mạng rồi không?

- Nhưng em nhìn thấy Hy Thần.

Trái tim tôi bỗng dừng lại nhói lên một cái giống như bị ai đó đâm một nhát vậy. Suốt chút nữa tôi đã gặp được Hy Thần. Sống mũi với khoé mắt tự nhiên cay xè. Không được, nhất định không được khóc. Tôi co hai chân lên ghé rồi úp mặt xuống, hai mắt nhắm thật chặt để nước mắt không thể chảy ra.

Hoàng Nguyên cố áp chế cơn giận, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai đang run rẩy của nó. Trong mắt chứa đựng sự sợ hãi cùng đau khổ đến đáng thương.

- Nếu muốn khóc thì khóc to lên, càng kìm nén sẽ càng khó chịu.

Cô bé này khiến cậu sắp không chịu nổi nữa rồi.

- Anh Nguyên.

Đột nhiên nó nín khóc, ngẩng lên nhìn Nguyên, đôi mắt ngập nước trở nên trong veo. Giọng nói cũng thay đổi.

- Thiên...Thiên Di.

Hoàng Nguyên nhìn cử chỉ của nó liền biết là có chuyện không ổn nhưng cậu không ngờ nó lại xảy ra vào đúng thời điểm này.

- Anh Nguyên em muốn đi gặp anh Hy Thần, anh ấy hứa sẽ đưa em đi chơi nhưng mấy ngày nay lại chẳng thấy đâu. - Nó lắc lắc cánh tay Nguyên, giọng van nài trông đến là đáng thương.

Nguyên ngay lập tức nở nụ cười trấn an nó. Dịu dàng nói.

- Hy Thần dạo này đang rất bận không thể gặp em được, cậu ấy nhờ anh đưa em đi chơi. Chúng ta cùng đi được chứ?

- Được! - Đôi mắt trong veo buồn bã sụp xuống, bàn tay đang nắm chặt cánh tay Nguyên cũng dần dần buông lỏng.

Xe dừng trước cổng nhà Bội Doanh, Nguyên mỉm cười nhìn nó đã chìm vào giấc ngủ. Chẳng lẽ trên đường đến đây cậu đã cho nó uống một ít nước ngọt có pha thuốc ngủ. Cậu không cam tâm để nó phải dẫn vật buồn bã vì những chuyện đã xảy ra trong quá khứ. Ngủ dậy nó sẽ lại là Thiên Di của hiện tại chứ không phải một Thiên Di chịu nhiều tổn thương quá khứ.

Nguyên nhẹ nhàng nhấc nó ra khỏi xe rồi bế vào nhà. Nhưng vừa bước đến gần cổng cậu bỗng khựng lại, mắt nhìn về phía bóng đen vừa vụt mất nơi cuối đường. Sau đó lại tiếp tục rảo bước đều đều vào nhà.

Đưa nó cho Hạo Dân bế lên phòng, Hoàng Nguyên cầm theo điện thoại đi ra ngoài, bấm một dãy số cậu mới nhận được vài ngày trước rồi ấn gọi.

Sau mấy hồi chuông đầu bên kia mới bắt máy, giọng nói trầm không vì nói qua điện thoại mà giảm đi sự lạnh lẽo.

- Có chuyện gì?

- Cậu cho người theo dõi Thiên Di?

- Chẳng phải tôi đã có cậu bảo vệ cô ấy rồi à?

- Vậy thì người tôi gặp lúc này...cậu điều tra xem ai đang theo dõi cô ấy giúp tôi.

- Được!...tút...tút...tút

Chương 67: Phản diện

Tại biệt thự màu tím, cô gái đáng người nhỏ nhắn, mái tóc suôn dài màu hạt dẻ, chiếc mũi vừa thon vừa cao cùng với đôi môi mọng màu đỏ tươi tạo nên khuôn mặt thiên thần.

Chàng trai đi phía trước đáng vẻ cao ngạo, ánh mắt ẩn chứa sự tà ác cùng một chút hưng phấn. Không lâu nữa mối thù của hắn ta sẽ được trả bởi chính người đã đem đau khổ đến cho hắn.

Lã Uyển Như đứng ngồi không yên, vừa nghe tin đã tìm được đứa con gái mất tích 10 năm trước bà ta vội vàng bỏ hết công việc mà chạy về nhà, lòng vừa rạo rức lo lắng lại vừa hạnh phúc.

Vừa thấy bóng dáng cô gái nhỏ bước vào sân bà vội vàng chạy ra ngoài, đến trước mặt cô bé mà kiểm chứng xem có đúng là con gái của mình không.

- Thiên...Thiên! - Lã Uyển Như tay run run xoa mặt cô gái nhỏ, giọng nói nghẹn ngào vì quá hạnh phúc.

- M...Mẹ. - Cô gái kia cũng tỏ ra ngại ngùng kiểu thiếu tự nhiên khi gọi người phụ nữ trước mặt này là mẹ.

- Thiên Thiên. - Lã Uyển Như xúc động ôm chầm lấy cô gái, tay vuốt vuốt mái tóc màu hạt dẻ. - Mẹ xin lỗi Thiên Thiên, thời gian qua đã khiến con cực khổ ở cô nhi viện.

- Không...không sao đâu mẹ, ở đó rất tốt con...con sống rất tốt. - Thiên Thiên run rẩy ôm lấy mẹ, giọng nghẹn ngào.

- Mau...mau vào nhà...kể cho mẹ về cuộc sống của con.

- Vâng!

Cùng lúc đó ở nhà Bội Doanh nó mới bắt đầu lơ mơ tỉnh lại, đầu choáng váng vì thuốc ngủ. Đưa mắt nhìn quanh căn phòng thân thuộc mà nó đã ở hai năm, không có ai ở đây cả, trong lòng lại dâng lên cảm giác cô đơn cùng nỗi nhớ nhung một người nào đó.

- Cạch! - Cửa nhà tắm trước mặt bật mở.

Nó mở to mắt nhìn người vừa bước ra. Mái tóc vàng ướt sũng rủ xuống mặt, trên cổ vắt một chiếc khăn lông trắng, nước nhỏ từng giọt xuống thân hình rắn chắc.

Nó chớp mắt nhìn nhưng không nói lên lời, người đã biến mất hơn một tháng nay đột nhiên lại xuất hiện, nhất thời không biết nói hay làm gì.

Đột nhiên hắn nở một nụ cười, nụ cười hắn vẫn thường dành cho nó mỗi buổi sáng.

- Hy...Hy Thần!

Nó như bị kích động bởi nụ cười đó, gạt chăn sang một bên, lao về phía hắn.

Nó quỳ sụp xuống sàn nhà, tay vô thức đưa về phía trước, người đang đứng trước mặt nó đang mờ dần mờ dần, giờ đây chỉ còn lại hình ảnh mờ nhạt với nụ cười ấm áp, đôi mắt đen láy hiện lên sự tuyệt vọng cùng đau đớn. Và lần thứ hai trong một tháng qua, nó khóc.

Một giọt rồi lại một giọt rơi trên khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại chẳng có một âm thanh nào thoát ra từ cổ họng. Khóc, là một cách để giảm bớt sự đau đớn nhưng khóc mà không thể khóc thành tiếng lại khiến bản thân đau khổ gấp trăm lần.

Cứ nghĩ rằng chỉ cần giấu đi cảm xúc của mình thì sẽ không đau nữa vậy mà ảo ảnh về hắn vừa rồi đã phá vỡ rào cản cuối cùng của nó, khiến trái tim nó đau đến điên dại. Vừa nhớ lại vừa đau, vừa khao khát gặp hắn lại vừa tuyệt vọng, nửa muốn đi tìm hắn ngay lúc này nửa lại sợ sẽ vĩnh viễn không tìm được hắn.

- Thiên Di! - Giọng nói dịu dàng cùng với vòng tay ấm áp bao phủ lấy nó.

Cảm nhận được sự ấm áp từ Hoàng Nguyên, nó vội vàng quay lại, tay bám chặt vật áo cậu, đầu gục vào vòm ngực rắn chắc tìm kiếm chút hơi ấm để xua đi cái lạnh trong lòng.

- Em...sắp không...chịu đựng được...nữa rồi!

Chương 68

Nó dần lịm đi vì mệt, chiếc áo sơ mi bên trong của Hoàng Nguyên ướt đầm vì nước mắt. Cậu nhẹ nhàng nâng nó dậy đặt trở lại giường, bàn tay to lớn thật khẽ lau đi những giọt nước mắt còn vương trên mặt nó.

Nếu biết nó sẽ đau khổ như thế này Nguyên sẽ không ép hấn rời xa nó.

- Rốt cuộc là chuyện gì khiến con bé trở nên như vậy? - Bội Doanh chứng kiến mọi việc từ đầu bây giờ mới lên tiếng hỏi.

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện.

Phòng khách rộng lớn, bốn người hai trai hai gái nhìn chăm chăm vào một chàng trai vẻ mặt trầm tư như đang suy tính điều gì đó.

Phải đến hơn mười phút sau Nguyên mới lên tiếng.

- Thiên Di thật ra là con gái của Hoàng Hựu Minh và Lã Uyển Như.

- CON GÁI!

Bốn người không hện mà cùng đồng thanh hỏi khiến âm lượng có vẻ hơi to quá so với bình thường.

- Lã Uyển Như vốn không yêu thương gì Thiên Di bởi vì cô ấy là con gái của người đàn ông bà ta căm ghét nhất, nên từ nhỏ tình yêu thương của bà ta chỉ dành hết cho Từ Di, chị gái của Thiên Di.

- Chẳng lẽ Từ Di không phải con gái của Hoàng Hựu Minh? - Ni Ni suy nghĩ một lát rồi đưa ra câu hỏi. Cô bé thấy thật vô lý vì Thiên Di với Từ Di là chị em ruột từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Nếu Lã Uyển Như ghét Thiên Di vì cô ấy là con gái Hoàng Hựu Minh thì bà ta cũng phải ghét cả Từ Di nữa chứ, chẳng lẽ không?

- Nếu Từ Di không phải là con gái của Hoàng Hựu Minh thì cô ấy là con gái của ai? - Hạo Dân cũng không chịu được tò mò lên tiếng hỏi.

- Hai người có định để yên cho tôi kể không đây? - Hoàng Nguyên lừ mắt nhìn hai kẻ nhiều chuyện trước mặt, quát.

Im ắng.

- Đến năm Thiên Di lên sáu tuổi, Lã Uyển Như sắp xếp cho tôi đính hôn với cô ấy còn Từ Di thì đính hôn với Hy Thần. Lúc đó Thiên Di rất buồn, cô ấy nói với tôi rằng người cô ấy thích là Hy Thần nhưng mẹ lại ép cô ấy chọn tôi nếu không bà ta sẽ không quan tâm đến cô ấy nữa... Thiên Di là trẻ con, vừa muốn ở gần Hy Thần lại vừa sợ mẹ hơn nữa Lã Uyển Như lại đối xử với cô ấy không ra gì, Thiên Di luôn khao khát được mẹ quan tâm chăm sóc giống chị gái nên khi bà ta vừa dọ không quan tâm tới cô ấy Thiên Di liền lập tức đồng ý không gặp Hy Thần nữa.

Nhấp một ngụm nước nhỏ, Nguyên kể tiếp.

- Kể từ đó Thiên Di luôn tránh mặt Hy Thần và bám riết lấy tôi. - Nguyên cười khẩy, nhưng đây không phải là nụ cười tự đắc hay khinh thường mà là nụ cười chua xót, tựa như vừa đau khổ lại vừa tuyệt vọng. - Thiên Di ngày càng ít nói, có một lần tôi bắt gặp Lã Uyển Như đánh mắng Thiên Di vì đã nói chuyện với Hy Thần, tôi không cam tâm để cô ấy như vậy nên đã kể mọi chuyện với Hy Thần và quyết định giúp hai người họ. Rồi đến mùa hè năm Thiên Di tròn bảy tuổi, cô ấy bị bắt cóc và không hiểu vì lý do gì mà mất tích không dấu vết ngay sau khi bị bắt cóc. Cô ấy mất tích 10 năm, cho đến tận hôm nay tôi mới tìm ra được nhưng không ngờ cô ấy lại bị tai nạn mất trí nhớ. Tất cả cũng chỉ tại người đàn bà độc ác Lã Uyển Như.

- Hy Thần có biết chuyện này không? - Bội Doanh hỏi.

- Biết!

- Vậy tại sao lại rời xa con bé?

- Vì Thiên Di đang dần nhớ lại, nếu cô ấy nhớ lại tất cả tôi sợ rằng cô ấy sẽ không chịu nổi. Bác sĩ từng nói Thiên Di nhớ lại là do gặp phải một tác động lớn nào đó và Hy Thần có khả năng chính là tác động đó.

- Vậy là cậu bảo Hy Thần rời xa Thiên Di? - Thiếu Thiên im lặng từ đầu giờ mới lên tiếng.

- Đúng vậy!

- Cậu có bao giờ nghĩ Thiên Di nhớ lại là do gặp Lã Uyển Như chưa? Có bao giờ nghĩ rời xa Hy Thần sẽ là một đả kích lớn với Thiên Di và khiến con bé

đau khổ hơn cả chết không?

Trong từng câu từng chữ Thiếu thiên nói ra đều ẩn chứa sự tức giận. Sống với Thiên Di hai năm, cho dù là con bé đang mất trí nhớ đi nữa thì cậu vẫn phần nào hiểu được tính cách của con bé. Mất đi người mình yêu thương nhất giống như mất đi toàn bộ không khí để thở vậy. Đồng nghĩa với việc con bé chẳng thèm đoái hoài gì tới xung quanh nữa.

- Đó là cách tốt nhất hiện giờ. - Nguyên lạnh lùng nói.

- Đó là cách cậu huỷ hoại con bé. - Thiếu Thiên cũng không vừa gằn giọng nói.

Sau đó cả căn phòng lại rơi vào im lặng. Hoàng Nguyên cùng Bội Doanh và Thiếu Thiên rơi vào trầm mặc, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ khác nhau. Còn lại hai đứa ngốc Hạo Dân và Ni Ni thì đang cố tiêu hoá số thông tin vừa nhận được.

Vừa về đến nhà, nó liền chạy lên phòng úp mặt vào gối, cảm nhận được mùi hương bạc hà quen thuộc trái tim nhỏ bé mới thôi không nhói lên.

Cả ngày nay nó đã ngủ rất nhiều thành ra bây giờ có muốn ngủ cũng không ngủ được nữa. Nằm một mình trong căn phòng rộng lớn, chưa bao giờ nó cảm thấy mình thiếu an toàn và cô đơn như lúc này.

Ring~

Điện thoại báo có tin nhắn.

"Kỉ niệm 6 tháng"

À! đây là tin nhắn nó cài đặt để nhắc bản thân không quên ngày kỉ niệm của nó và hấn.

Nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, trong lòng lại dâng lên cảm giác chua xót cùng đau đớn đến nghẹt thở. Ngày kỉ niệm gì gì đó đâu có còn quan trọng khi nó chỉ còn một mình. Tắt điện thoại rồi vắt sang một bên, mắt hướng ra ngoài cửa sổ, trời hôm nay rất nhiều sao.

"Bầu trời đêm với vô vàn ngôi sao sáng lấp lánh

- Hy Thần, ước gì chúng ta được ở bên nhau thế này mãi thì tốt.

- Bất cứ nơi nào em tới cũng sẽ có tôi ở đó.

- Tại sao?

- Vì tôi yêu em quá nhiều rồi, đồ ngốc.

Hấn từ từ cúi xuống và đặt một nụ hôn lên trán nó.

- Cái này là thay cho lời hứa sẽ luôn ở bên cạnh em."

Mắt trân trân nhìn khoảng không trước mắt, trong đầu lại hiện lên đoạn kí ức mang tên hấn. Không thể nghĩ thêm được nữa, nó với lấy lọ thuốc ngủ trên chiếc tủ cạnh giường, lấy hai viên thả vào mồm rồi nằm xuống, nhắm chặt mắt lại.

Đêm khuya tĩnh mịch, thân hình nhỏ bé trên chiếc giường trắng muốt khẽ run lên, mồ hôi rịn đầy trên trán, thỉnh thoảng những tiếng kêu đầy sợ hãi lại vang lên.

- Mẹ...con xin lỗi!

- Mẹ mẹ đừng đánh con!

- Thả tôi ra!

- Thả ra!

- Hy Thần, mau đến cứu em!

Nó bừng tỉnh sau giấc mơ đáng sợ, tay nắm chặt lấy ga giường, đôi mắt trống rỗng đến vô hồn. Những hình ảnh rời rạc, những gương mặt vừa lạ vừa quen.

Chợt cảm thấy vô cùng hoang mang trước những gì đã gặp trong mơ. Không biết đã bao nhiêu đêm nó gặp giấc mơ này. Người phụ nữ có ánh mắt lạnh lẽo, một cô bé bị người phụ nữ đó dùng roi mây đánh chỉ biết thu mình lại một góc cam chịu đến hình ảnh cô bé bị bắt cóc rồi cả hình ảnh cô bé ấy nằm trong vũng máu loang lổ trên mặt đường bóng râm. Tất cả những thứ đó khiến đầu nó muốn nổ tung.

Cảm giác sợ hãi ngày nào lại bùng lên dữ dội, nó luống cuống đưa mắt tìm kiếm xung quanh mong tìm được người luôn đem đến cho nó cảm giác an toàn.

- Ha ha ha!

Nó đột nhiên bật cười, cả người run lên bần bật vì chàng cười kì dị ấy, ánh mắt vô hồn nhìn xoáy vào bức ảnh lớn treo trên bức tường phía trước.

Gương mặt lạnh lùng tựa như ác quỷ nhưng đôi mắt lại tràn ngập sự ám áp nhìn cô gái xinh đẹp đang ôm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Từ khoe mắt nó những giọt nước mắt lặng lẽ trào ra, chẳng mấy chốc che khuất mắt nụ cười như điên như dại. Trong tim lại dấy lên nỗi đau âm ỉ, tựa như muốn xé toạc nó ra.

- Anh còn định biến mất đến bao giờ?...Anh có biết em sắp không chịu đựng được nữa không?...Cho anh một tuần...chỉ một tuần...nếu anh không quay lại...nếu anh không quay lại...em sẽ điên mất.

Ánh mắt vẫn xoáy chặt vào hình ảnh chàng trai trong khung hình trước mặt, nó khó nhọc nói, sự đau khổ cùng nỗi tuyệt vọng hiện rõ trong từng câu chữ.

Giới hạn cuối cùng đã bị phá vỡ, nó biết bản thân mình không thể giả vờ vô cảm được nữa. Nó chỉ có thể chịu đựng được đến đây thôi, nếu hấn thật sự không quay về, nó không biết bản thân mình sẽ ra sao nữa.

Cuối cùng cũng hiểu thế nào là yêu một đau mườì.

Ngã người xuống giường, nó ép bản thân chìm vào giấc ngủ một lần nữa, thà rằng mơ thấy giấc mơ điên rồ kia còn hơn là ngồi ngơ ngẩn nhớ một người khiến trái tim vỡ nát.

Đầu tháng năm, tiết trời oi bức, sau một đêm bị dày vò bởi giấc mơ kì lạ cùng nỗi nhớ giằng xé, nó mệt mỏi rời khỏi giường, chuẩn bị đi học nốt những ngày cuối cùng của năm lớp 11.

Như mọi hôm, xe của Hoàng Nguyên đã chờ sẵn dưới cổng để đưa nó đi học, chỉ khác là người đưa nó đi hôm nay không phải Nguyên mà là tài xế riêng của cậu. Có đôi chút thất vọng khi không được nghe thấy giọng nói ám áp của Nguyên, nó lặng đi một phút sau đó lên tiếng chào bác tài rồi ngồi vào xe.

Cả một buổi học nó cứ thần thờ như người mất hồn, đám đàn em được phen kinh hoàng vì tình trạng bất ổn của đại tỷ một tháng trở lại đây, đặc biệt là hôm nay. Ai cũng thắc mắc nhưng không dám nói ra miệng, chỉ lén quan sát từ xa. Còn tâm điểm chính của đầu hồi chấm to đùng trong đầu mỗi thành phần của Deer School ấy lại thờ ơ một cách đáng sợ trước những ánh mắt lén lút kia.

Tan học, nó không về bằng xe của Hoàng Nguyên mà quyết định đi bộ. Cũng lâu rồi nó không đi bộ, trước đây mỗi khi cảm thấy buồn chán hay cô đơn nó thường đi bộ một mình, thả hồn theo những cơn gió, sau mỗi lần như thế nó cảm thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều. Nhưng từ khi có hấn bên cạnh, thói quen này không được sử dụng nữa vì hấn nói rằng: "nếu một em có thể dựa vào vai tôi, tại sao cứ thích trốn đi một mình?"

Đúng vậy, hấn đã nói như thế vào một buổi chiều đông nào đó khi nó đi lang thang một mình.

Chợt giật mình nhận ra mỗi việc nó làm giờ đây đều gợi nhớ đến hấn. Từ bao giờ cuộc sống của nó lại gắn chặt với hấn như thế này? Khẽ thở dài một tiếng, ngược mắt lên nhìn bầu trời trên đầu.

Trời vẫn sẽ xanh dù có xảy ra chuyện gì đi nữa chỉ có lòng người là mang sự u ám đến nỗi lòng.

Cổng trường Blue Sky giờ tan học thật náo nhiệt. Tiếng nói chuyện, cười đùa, tiếng còi xe hoà lẫn với nhau tạo thành thứ âm thanh đặc trưng tại nơi đây mỗi khi tan học. Hoàng Nguyên sải bước thật nhanh về phía chiếc Lexus LFA đỗ gần cổng trường, nhận chìa khoá từ tay một tên đàn em, cậu nhảy lên xe lập tức nổ máy rồi phóng đi.

Cây kim chỉ tốc độ không ngừng nhích qua từng con số, hiện tại Nguyên đang vô cùng lo lắng. Cậu vừa nhận được thông báo từ mẹ của mình rằng Lã Uyển Như đã tìm được đứa con gái mất tích mười năm trước. Kêu cậu sau khi tan học thì đến thẳng nhà họ Hoàng để nói chuyện.

Chết tiệt! Không hiểu lại mọc từ đâu ra một Hoàng Thiên Di mạo danh. Mọi việc ngày càng đi quá tầm kiểm soát của cậu.

Xe dừng lại trước ngôi biệt thự tím, Nguyên vội vàng xuống xe và lao vào trong với tốc độ nhanh nhất.

Sau khi chào hỏi mọi người Nguyên mới đưa mắt nhìn đứa con gái đang ngồi cạnh Lã Uyển Như.

Mái tóc suôn dài màu hạt dẻ, chiếc mũi vừa thon

vừa cao cùng với đôi môi mọng màu đỏ tươi, làn da trắng hồng không tí vết.

- Anh Nguyên.

Bỗng nhiên cô ta cất tiếng gọi. Giọng nói trong trẻo thanh thoát khiến Nguyên suýt nhầm tưởng cô ta là Thiên Di may mà nhờ có đôi mắt của cô ta mà cậu mới nhận ra.

Đưa con gái kia căn bản là không phải người tốt, Nguyên bỗng có dự cảm không tốt về cô ta, đặc biệt là những chuyện liên quan đến Thiên Di. Xem ra thời gian tới cậu sẽ phải ở cạnh nó 24/24.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Phản diện (tiếp)

Hoàng Nguyên quyết định ở lại nhà họ Hoàng ăn tối cùng với bố mẹ. Mục đích chính là tìm hiểu thêm về cô gái giả danh Thiên Di kia.

Bữa ăn tối diễn ra trong bầu không khí không mấy thoải mái, một phần là vì Lã Uyển Như đột nhiên đề cập đến vấn đề đính hôn của Hoàng Nguyên với Thiên Di, một phần là vì sự im lặng khác thường của Nguyên.

Thiên Thiên chỉ lặng lẽ ăn, thỉnh thoảng liếc nhìn Nguyên một cái nhưng khi vừa bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của cậu cô ta liền vội vàng cúi mặt xuống.

- Lâu rồi hai đứa không gặp nhau, lát ăn xong Nguyên hãy đưa Thiên Thiên đi đâu đó chơi nhé.

Lã Uyển Như đang nói chuyện với bố mẹ Hoàng Nguyên, liếc thấy biểu hiện kì lạ của con gái liền lên tiếng giúp đỡ.

- Dạ! - Nguyên đáp mà không chút do dự.

Bữa ăn kết thúc, Nguyên lái xe đưa Thiên Thiên đi vòng vòng quanh thành phố, trên mặt là sự thờ ơ đến vô cảm.

- Anh Nguyên...anh có chuyện không vui à? - Thiên Thiên rụt rè lên tiếng hỏi.

- Không!

- Anh...suốt 10 năm qua chưa từng nhớ đến em à?

...

- Chắc là anh không nhớ em rồi...nên mới không nói chuyện với em.

Thiên Thiên buồn bã nói, mặt cúi gằm không dám ngẩng lên nhìn Nguyên.

Nguyên bất ngờ đánh tay lái cho xe sát vào vỉa hè rồi dừng lại. Hai tay điều khiển vô lăng thu lại trước ngực, ánh mắt lạnh lẽo dấy lên tia nhìn cảnh cáo.

- Đừng giả vờ nữa, dù trước mặt những người khác cô đóng có đạt đến đâu thì trong mắt tôi cô vẫn không phải là Thiên Di.

- Anh nói gì vậy? Em đúng là Thiên Di mà!

Thiên Thiên cố che giấu sự sợ hãi vừa bùng lên nơi đáy mắt, cao giọng hỏi.

- Còn cả giọng nói đó nữa, cô cũng không bao giờ bắt trước giống cô ấy được. - Như chẳng màng đến thái độ của người bên cạnh, Nguyên tiếp tục nói ra điều mình cần phải nói.

- Anh đã biết rồi à? - Chất giọng cùng sắc mặt thay đổi 180 độ.

- Hừ! cô muốn gì?

- Tôi muốn gì ấy hả? Tôi muốn Hàn Thiên Di phải sống không bằng chết và đặc biệt là muốn cướp anh từ tay con nhỏ đó.

Thiên Thiên thản nhiên nói như kiểu cô ta đã quá quen với hoàn cảnh như thế này rồi. Đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên đầy giễu cợt, ánh mắt bị bao phủ bởi sự căm ghét cùng thù hận.

- Nghe nói gần đây cô ta đang dần nhớ lại, thần kinh có chút không ổn định...

- Ổn hay không cũng chẳng liên quan đến cô, rốt cuộc cô là ai? - Nguyên lạnh lùng cắt ngang.

- Bí mật.

Sau đó Thiên Thiên mở cửa xe và bước ra ngoài, trước khi rời đi không quên nháy mắt với Hoàng Nguyên.

- Chết tiệt!

Nguyên tức giận đập tay vào vô lăng, ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo, tựa như muốn đóng băng tất cả mọi thứ trong tầm mắt. Mọi chuyện ngày càng trở nên rắc rối.

Trời mùa hạ, dù đêm có khuya đến mấy cũng vẫn nóng như thường vậy mà trong lòng một người lại đang lạnh đến xuyên thấu tim gan.

Chiếc bóng cô độc trải dài xuống mặt đường phía sau, từng bước chân chậm rãi lướt trên con đường vắng vẻ. Tính ra nó cũng đã đi bộ hơn mười tiếng đồng hồ, chân từ lâu đã bị tê rần vì mỏi nhưng con người tâm trí bất ổn kia vẫn chẳng thêm dừng lại.

Đi thêm một đoạn nữa nơi nó muốn đến nhất cuối cùng cũng hiện ra trước mắt.

Đây chiếc công gỗ nhỏ màu trắng, nó nhẹ bước vào khoảng sân trồng rất nhiều tử đinh hương. Ngôi nhà gỗ nhỏ được bao phủ bởi ánh trắng mờ ảo bỗng trở nên thật cô độc, giống như bản thân nó bây giờ, cô đơn, lạc lõng.

Thả mình xuống thảm cỏ mát lạnh, lúc này đối diện với nó là bầu trời đầy sao cùng với mặt trăng bị khuyết mất một nửa. Tay đưa lên chạm vào chiếc nhẫn được xỏ qua sợi dây bạc mà hân tặng, cười khổ.

"Sợi dây này là chứng minh cho việc em đã thuộc về tôi, nếu một ngày nào đó tôi không thể ở bên cạnh em hãy coi sợi dây này chính là tôi...và nếu một ngày nào đó em không cần đến nó nữa thì em có thể trả lại."

- Chiếc vòng này không thể nào thay thế được anh...Anh không quay lại thì em trả lại nó bằng cách nào?...Còn 6 ngày nữa.

Sau cùng nó cũng dần chìm vào giấc ngủ, trên môi vẫn thoáng ẩn thoáng hiện nụ cười chua chát.

Thức dậy đã thấy mình nằm trong căn phòng quen thuộc, mùi hương bạc hà quen thuộc khiến nó tỉnh táo hẳn. Cuộn mình lại trong chiếc chăn mỏng, khẽ hít lấy mùi hương mát dịu ấy một lần nữa, nó mới rời khỏi giường.

Lê cái thân xác mệt mỏi xuôi xuống được đến dưới nhà, nó giật mình khi thấy một bàn đầy thức ăn và một tên con trai đeo tạp dề đang cầm cùi nấu cái gì đó.

- Hàn Thiên Di mày lại gặp ảo giác rồi! Nhưng mà lần này ảo ảnh lại có tóc màu nâu. Chẳng nhẽ mới đổi màu tóc???- Nó nói nhỏ, tay đưa lên vỗ vỗ vào đầu rồi lại dụi mắt.

Cơ mà những món ăn bốc khói nghi ngút cùng tên con trai tóc nâu đang đeo tạp dề kia vẫn không biến mất hoặc mờ dần đi.

Đột nhiên tên con trai đó quay lại, hai ánh mắt giao nhau trong một giây. Nó biết lần này không phải ảo giác, là người thật. Trong mắt không khỏi ánh lên sự thất vọng nhưng vừa nhìn thấy nụ cười âm ỉ của Hoàng Nguyên nó liền thu hồi cái sự thất vọng ngày một lớn dần kia lại, nở nụ cười gượng gạo, hỏi.

- Sao em lại ở đây?

- Là anh đưa em về.

- Nhưng sao anh biết em ở...ở đâu mà đưa về?

- Tôi bảo bác tài lái xe đi theo em. - Lại nở một nụ cười. - Đi bộ hơn mười tiếng, đúng là chỉ người điên mới làm như thế.

Nó mở miệng định nói gì đó nhưng lại thôi, uể oải kéo ghế ngồi xuống bàn ăn.

- Mau ăn đi! - Nguyên đẩy đĩa mỳ ý đến trước mặt nó.

- Nhưng em không muốn ăn.

- Tôi mất công dậy từ sớm để nấu cho em vậy mà chỉ nhận được năm chữ "em không muốn ăn".

Nguyên có vẻ giận trước sự thờ ơ của nó, đĩa mỳ vừa được đẩy đến trước mặt nó trong nháy mắt đã bị quăng vào thùng rác ở góc bếp.

Nó nhăn mặt nhìn hành động kỳ quái của cái người tên Nguyên kia, phán một câu xanh rờn.

- Em muốn ăn mỳ xào trứng.

Và thế là cái người đang bưng bưng lửa giận kia ngay lập tức nở nụ cười ầm ập quay lại bếp làm món mỳ xào trứng.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Kết thúc bữa sáng, nó cảm thấy cơ thể mình đã có thêm chút năng lượng. Ở thì cũng phải công nhận tên Hoàng Nguyên kia có tài nấu ăn đi, ngon hơn những món mà Hy Thần từng nấu cho nó.

Lại nhớ đến hần nữa rồi, aizzz...thiệt nghĩ trước đây không nên việc gì cũng làm cùng hần như vậy để rồi bây giờ cứ hể động đến việc gì là lại nhớ đến hần.

Vừa bước chân vào cổng trường nó đã bị mấy đứa đàn em vây lấy, nhìn từ đầu đến chân như sinh vật lạ. Tiếng xì xào bàn tán lại bắt đầu nổi lên.

- Chẳng nhẽ đại tỷ có em song sinh?

- Không đúng, nghe nói đại tỷ là trẻ mồ côi mà.

- Cô gái kia vừa nói mình tên Hoàng Thiên Di, họ khác với đại tỷ mà.

- Đúng vậy, mới cả chị em thì sao có thể đặt tên giống nhau được.

...bla...bla...

Bình thường thì chỉ cần lờ mắt một cái là bọn chúng sẽ tự động giãn ra nhưng hôm nay tâm trí đang thả trôi theo đoạn kí ức nào đó nên nó cũng chả biết xung quanh đang xảy ra chuyện gì.

Mãi đến khi Hoàng Nguyên cầm tay kéo đi thì nó mới sực tỉnh. Lúc này mới để ý đến cảnh tượng hỗn loạn xung quanh, mắt nó dừng lại trên người cô gái đang đứng cách mình không xa.

1s...2s...3s mắt mở to nhìn về phía cô gái đó, trong đầu không thôi tự hỏi "Chẳng lẽ mình có chị em song sinh? Thế quái nào cô ta lại giống mình đến thế?"

Mặc kệ lực kéo khá mạnh của Nguyên, nó đứng khựng lại, neho mắt nhìn thật kĩ cô gái kia.

- Dừng nhìn! - Nguyên đột nhiên đứng chắn trước mặt nó, nói như ra lệnh.

- Nhưng cô ta...

- Không! Cô ta không giống em, một chút cũng không giống. - Nguyên vội vã ngắt lời nó.

Đúng lúc đó một giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng Nguyên.

- Anh Nguyên!

Hoàng Nguyên từ từ quay lại nơi vừa phát ra cái giọng nói khiến cậu cảm thấy ghê tởm kia đồng thời đẩy nó đứng ra phía sau cậu.

- Có chuyện gì? - Nguyên nhìn cô gái trước mặt bángnh mắt chán ghét lạnh lùng hỏi.

- Anh Nguyên, ai đang đứng sau anh vậy?

Phớt lờ sự lạnh nhạt của Hoàng Nguyên, cô gái vờ ngạc nhiên hỏi. Cứ chỉ cùng lời nói hết sức dịu dàng khiến người ta cảm thấy cô gái này thật mỏng manh cần được bảo vệ. Chẳng một ai nhìn thấy ánh mắt đầy tự tin cùng một chút khiêu khích của cô ta.

- Cô là ai? - Nó bước ra từ sau lưng Hoàng Nguyên, hỏi.

- Tôi là Hoàng Thiên Di, học sinh mới chuyển đến.

Cô gái vừa nói vừa đưa tay ra ý muốn bắt tay với nó.

Nó nhìn bàn tay đang giơ trước mặt mình rồi lạnh lùng quay mặt đi.

- Nếu muốn ở lại ngôi trường này thì đổi tên đi, ở đây chỉ có mình tôi tên Thiên Di thôi.

Sau đó kéo tay Nguyên rồi đi trước ánh mắt ngạc nhiên cùng thán phục của bọn đàn em.

Nó không hề biết rằng kể từ giây phút gặp cô gái đó, cuộc sống của nó trong năm ngày tiếp theo chẳng khác gì địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

- Anh quen con nhỏ vừa nãy à? - Nó khoanh tay lại, người dựa vào gốc cây, nhìn Nguyên dò xét.

- Cũng không hẳn.

- Thế mà cô ta lại biết anh...mà anh vào trường em làm gì? - Nó vẫn không buông tha cho Nguyên, tiếp tục đặt câu hỏi.

- Em quên cái này. - Nguyên nói rồi giơ cái balô ra trước mặt nó.

Thảo nào lúc nãy cảm thấy vai nhẹ nhẹ hoá ra là quên balô ở trên xe. Haizz, đầu mới chả óc. Nó ngượng ngùng cầm lấy balô, vậy mà nó cứ tưởng tên Nguyên này cố tình chạy vào để gặp con nhỏ trông giống hệt nó kia.

Ồ! Mà có như thế thật thì làm sao, nó cũng chỉ coi Nguyên là bạn, hơn chút nữa thì là anh trai. Nếu Nguyên có cố tình vào gặp con nhỏ kia thật thì nó cũng chẳng có quyền tức giận. Chẳng lẽ nó đang ghen sao??? Không! Không phải, chắc là do con nhỏ đó có ngoại hình giống nó nên mới thấy khó chịu như vậy. Phải rồi là do con nhỏ đó có ngoại hình và tên giống nó nên mới vậy.

Sau khi tự lí giải sự tức giận vô lí của bản thân bằng một lí do cực kì có lí, nó quay qua chào Hoàng Nguyên rồi ung dung đi về lớp, tâm trạng có chút vui vui khi nhìn thấy nụ cười âm ập của ai kia.

Lớp học vốn lúc nào cũng náo nhiệt ồn ã một cách thái quá giờ đây còn náo nhiệt gấp đôi vì sự xuất hiện của một người. Chả là cái người tên Hoàng Thiên Di kia, mới được xếp vào lớp của nó học. Chuyện tên trùng nhau thì cũng chẳng có gì to tát nhưng trớ trêu thay đến cả mặt cũng giống, điều này khiến cho bọn học sinh không khỏi tò mò liệu đây có phải vị đại tỷ danh bất hư truyền thứ hai của trường hay không?

Nhắc thấy bóng dáng Hàn Thiên Di ở cửa lớp đám học sinh liền im bật, lặng lẽ tránh xa cô nàng mới chuyển đến, giương mắt theo dõi xem chuyện hay gì sẽ diễn ra.

Nhưng trái với sự mong đợi của mọi người, Hàn Thiên Di một cái liếc mắt cũng chẳng thèm để lại trên người cô nàng mới chuyển đến, dừng đứng ngồi vào chỗ của mình và...nằm gục xuống bàn ngủ.

Thật ra là cái con người vừa mới gục mặt xuống bàn để ngủ kia đâu có để ý đến chuyện gì đang xảy ra trong lớp, tâm trí còn đang ở tận đâu đâu vẫn chưa chịu quay về hiện tại. Cái này gọi là triệu chứng trước khi phát điên.

Kết thúc một buổi học như bao ngày khác, nó vờn vai một cái cho đỡ mỏi rồi xách cặp ra về, mắt vẫn còn đui lại vì buồn ngủ. Lúc đi qua chiếc bàn thứ ba từ trên xuống ở đây ngoài, nó đột nhiên dừng lại, buông một câu hỏi cộc lốc.

- Đổi tên chưa?

Người được hỏi thoáng ngạc nhiên, ngay sau đó nở nụ cười ngượng ngịu, nhỏ nhẹ nói.

- Ở nhà mẹ vẫn gọi tôi là Thiên Thiên, hay vậy đi thay vì gọi tôi là Thiên Di mọi người hãy gọi là Thiên Thiên để khỏi nhầm với cậu.

- Cũng được! - Nó toan bước đi nhưng nghĩ ra chuyện gì đó lại dừng lại. - Sao cô lại giống tôi thế?

Những người còn lại trong lớp đang vênh tai lên hóng chuyện vừa nghe thấy câu hỏi bá đạo ấy không hên mà gặp cùng nhau tròn tròn mắt. Ai có thể trả lời câu hỏi này được cơ chứ???

Cô nàng mới chuyển đến cũng đứng hình trước câu hỏi của nó, mãi một lúc sau mới lên tiếng.

- Người giống người cũng đâu có gì lạ, có lẽ kiếp trước chúng ta là chị em với nhau cũng nên.

- ATSM. (ảo tưởng sức mạnh)

Đây là câu cuối cùng nó để lại trước khi bước ra khỏi lớp.

Vừa về đến nhà Hoàng Thiên Di đã thấy xe của Jason và Lã Uyển Như đỗ ở trong sân, cô nàng cẩn thận quan sát trước sau, thấy không có ai mới nhẹ nhàng tiến vào nhà.

Tại phòng khách, Lã Uyển Như ngồi đối diện với Jason, khuôn mặt bà ta không có bất kì thứ cảm xúc nào, chỉ có đôi mắt là để lộ một chút sự nghi ngờ.

- Tại sao con gái ta lại giống con nhỏ Hàn Thiên Di kia đến vậy? - Lã Uyển Như cất chất giọng khàn khàn hỏi người đối diện, tay xoay xoay li trà bằng sứ.

Nếp sát mình vào góc cửa, Hoàng Thiên Di cố đóng tai lên để nghe xem chuyện gì đang xảy ra trong phòng khách rộng lớn.

- Người giống người đâu có gì lạ, tôi nghe nói Hàn Thiên Di từng bị tai nạn, mặt bị thương không nhẹ nên phải phẫu thuật chỉnh hình.

Jason thần nhiên đến mức dường như những gì hắn ta vừa nói là sự thật vậy, môi còn khẽ nhếch lên thích thú. Cá sắp mắc lưới rồi, xem ra kế hoạch lần này của hắn ta sẽ thành công tốt đẹp.

- Tại sao người của tôi không điều tra ra việc này?

Lã Uyển Như vẫn chưa tin tưởng lắm vào câu trả lời mình vừa nghe được, tiếp tục hỏi.

- Chuyện này đã được Vũ Hoàng Nguyên, con rể tương lai của bà ém nhẹm dĩ nhiên người của bà không tìm thấy rồi.

Hoàng Thiên Di nấp sau cửa nhếch môi đầy khinh bỉ, câu chuyện điên rồ nhất mà cô nàng từng nghe. Phẫu thuật chỉnh hình? Không ngờ một con người thông minh và xảo quyệt như Lã Uyển Như lại tin vào cái lí do củ chuối này.

Lại đưa mắt nhìn Jason, từ mắt hắn ta loé lên một tia đắc thắng, điều này khiến Hoàng Thiên Di nhớ lại một ngày nào đó hai tháng trước.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Sân sau trường THPT Blue Sky.

Ôm theo tất cả sự tổn thương, cô gái đáng người nhỏ nhắn nửa ngồi nửa quỳ nơi ghế đá, đang úp mặt vào lòng bàn tay khóc nức nở.

Thích rồi yêu đơn phương một người suốt bốn năm, đến lúc đủ dũng cảm để thổ lộ thì người ta lại phũ phàng từ chối, nói mình đã có người khác.

Đau! Đau như xé ruột xé gan, cộng thêm cả sự tuyệt vọng đến nao lòng. Tình yêu là gì mà khiến ta đau khổ đến như vậy. Cô tưởng chừng mình đang rơi xuống một bờ vực không đáy nào đây, tối tăm, mù mịt. Đúng lúc đó, có một bàn tay đưa ra kéo cô dậy. Bàn tay ấy lạnh lẽo tựa như đá nhưng vững chắc đến không ngờ. Như tìm được chiếc thang cứu hộ, cô vội vàng leo lên, mong rồi khỏi cái vực thăm không đáy này.

- Cô yêu Hoàng Nguyên? - chàng trai khuôn mặt đẹp như hoa nghiêng đầu hỏi cô gái đang quỳ khóc.

Cô gái giật mình ngẩng lên nhìn, cảm xúc trên mặt thay đổi từ đau thương sang ngạc nhiên, rồi từ ngạc nhiên sang ngại ngùng, rụt rè lên tiếng.

- Tam...Tam Thiên Vương.

- Gọi tôi là Jason! - chàng trai nhẹ nhàng ra lệnh.

- Anh...sao anh biết chuyện tôi thích anh Nguyên?

- Xem ra cô rất yêu Hoàng Nguyên nên mới gọi thân mật như vậy. - Jason khoé miệng kéo lên thành nụ cười tà mị.

- Tôi...tôi...

- Không cần phải ngại...thế nào, có phải cô rất yêu Hoàng Nguyên?

- Đúng! Nhưng anh ấy không yêu tôi, anh ấy nói mình đã thích một người khác...tôi...tôi không muốn anh ấy phải khó xử vì tôi. - Cô gái nhìn thẳng vào Jason trả lời thành thật, hiếm có khi nào cô lại có dũng khí nói ra tất cả như lúc này.

- Vậy để tôi khuyên cô một câu, vứt cái gọi là tình yêu cao thượng gì đó đi, cái gì mà chỉ cần người mình yêu hạnh phúc thì mình cũng hạnh phúc, yêu một người mà phải chống mắt ra nhìn người đó ở bên một đứa con gái khác thì thật là ngu ngốc. Yêu thì phải chiếm lấy người đó bằng mọi cách.

Ngừng một lát, Jason quan sát nét mặt cô gái nhỏ, nhếch môi cười, tiếp tục gieo rắc vào đầu cô gái những thứ chẳng mấy tốt đẹp.

- Nếu cô đã yêu Hoàng Nguyên như vậy thì giành lại cậu ấy đi, tôi sẽ giúp.

- Giúp...bằng cách nào? - Cô gái đã ngừng khóc, rụt rè hỏi.

- Cô chỉ cần làm theo những gì tôi nói là được.

Suy nghĩ một lát, cô gái cương quyết gật đầu, dù sao cũng chẳng mất gì.

Quay trở lại hiện tại, Hoàng Thiên Di nép sát mình vào cánh cửa, cả người khẽ run. Hai tháng qua cô nàng không biết mình đã biến thành người như thế nào nữa. Đắp lên mặt lớp mặt nạ dày cộm, học tập theo thói quen tính cách của một người mà mình mới biết vài tháng trước - Hàn Thiên Di. Đó có lẽ là điều điên rồ nhất trong cuộc đời cô nàng nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, nhìn Hàn Thiên Di cười nói vui vẻ với Hoàng Nguyên rồi cái cách anh chăm sóc cô ta khiến cô nàng không thể thờ ơ nổi. Vừa ghen lại vừa đổ kỵ, cô nàng đứng là không thể giương mắt nhìn hai người họ như vậy. Hoàng Nguyên phải thuộc về Hạ Nhi này.

- Hoàng Nguyên? Thăng nhóc đó thì liên quan gì tới con nhỏ Hàn Thiên Di kia?

Trong phòng khách, câu chuyện vẫn được tiếp tục mà không hề biết nó đang bị nghe lén bởi người thứ ba.

- Tất nhiên là liên quan, Hoàng Nguyên cũng thích con nhỏ đó chẳng khác gì Hy Thần.

- Hừ! - Lã Uyển Như tức giận đập tay xuống bàn khiến nước trà sóng sánh cả ra ngoài. - Rốt cuộc con nhỏ đó có gì đặc biệt mà hai thằng nhóc Hy Thần và Hoàng Nguyên cứ bám lấy không chịu buông?

"Cô ta là con gái bà tất nhiên phải đặc biệt rồi." - Jason trầm nghĩ.

- Có đặc biệt hay không tôi không quan tâm, điều tôi quan tâm là con gái bà hiện tại cũng thích Hoàng Nguyên.

- Cậu...cậu nói gì...chẳng phải con bé thích Hy Thần sao? - Lã Uyển Như từ tức giận chuyển sang ngạc nhiên nhìn Jason, hỏi.

- Đó là trước đây, bây giờ người cô ấy thích là Hoàng Nguyên. À, lần này bà không cần can thiệp, tôi sẽ giúp con gái bà có được Vũ Hoàng Nguyên.

- Không ngờ cậu còn trẻ mà lại độc ác như vậy! Thôi được, Hàn Thiên Di xem ra sẽ còn chịu khổ dài dài vì cậu.

Jason không bình luận thêm điều gì, cúi chào Lã Uyển Như rồi đứng dậy ra về. Lúc đi ngang qua chỗ cánh cửa lớn, mắt khẽ ánh lên tia cười quỷ dị.

Hoàng Thiên Di chợt thấy rung mình trước nụ cười đó, con người này thật không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Âm ảnh

Từ lúc vào học đến giờ, nó cứ ngồi nhìn màn hình điện thoại một cách chăm chú. Chẳng là sáng ngủ dậy thấy điện thoại báo có tin nhắn mới, điều đó thì cũng bình thường thôi, tin nhắn mới thì lúc nào chả có, quan trọng là người gửi kia.

Số điện thoại mà suốt một tháng nay nó gọi đều báo thuê bao, số điện thoại mà có xóa đi thì nó vẫn nhớ như in. Sáng nay bỗng nhận tin cho nó với nội dung như sau: "tan học đến chỗ ghé đá ở khu vườn phía sau trường."

Cái tin nhắn chỉ có 12 từ ấy đã khiến nó nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại suốt từ lúc ngủ dậy đến giờ. Mặc kệ những gì đang diễn ra xung quanh và cũng chẳng để ý có người đang nhìn mình với vẻ đắc thắng.

Trống tan học vừa vang lên nó đã vọt ra khỏi lớp với tốc độ chớp nhoáng, vội vàng chạy đến chỗ hẹn. Mắt đảo dáo tìm kiếm khắp nơi nhưng không có bất kì ai, nó thất vọng tiến đến chỗ chiếc ghế đá, ngay lập tức nhìn thấy một chiếc hộp màu đỏ để trên đó. Tò mò cầm chiếc hộp lên xem, nó không khỏi ngạc nhiên vì những bức ảnh bên trong hộp.

Ngồi xuống chiếc ghế đá, nó từ từ lấy những tấm ảnh bên trong hộp ra xem.

Bức ảnh đầu tiên chụp cảnh hán đang hôn nó trên chiếc ghế đá mà hiện tại nó đang ngồi, trên tay hán cầm cái Dreamcatcher mà nó tặng. Đây là nụ hôn

đầu của nó. (Chị chả bị anh hôn từ đời nào rồi)

Bức ảnh thứ hai được chụp vào một buổi tối trời đầy gió, mặc dù ảnh chụp không rõ lắm nhưng nó vẫn có thể nhận ra trong ảnh hấn đang ôm lấy nó và...hôn. Đó là cái lần nó trốn viện đi ăn ốc xào, sau đó biết được hấn cũng không có gia đình giống mình, thế là bật khóc nức nở. Hấn vì không muốn nó khóc nên mới dùng môi chặn nó lại.

Bức ảnh thứ ba là ở trước ngôi nhà gỗ, khi hấn tỏ tình với nó và kết thúc bằng một nụ hôn ngọt ngào. Nụ hôn mà có lẽ cả đời này nó chẳng thể nào quên, vừa dịu dàng lại vừa ấm áp.

Bức ảnh thứ tư rồi thứ năm và tất cả những bức ảnh còn lại đều lưu giữ những khoảnh khắc hạnh phúc nhất khi ở bên hấn.

Nắm chặt những bức ảnh trong tay, nó bản thân nhìn vào khoảng không trước mắt. Tiếc nuôi có, đau có và cả hận cũng có.

Tiếc nuôi vì những khoảng thời gian hạnh phúc đó không thể trở lại, đau vì người tạo ra thứ hạnh phúc ấy đã bỏ rơi mình và hận vì hấn đã cho nó xem những bức ảnh này để bây giờ tâm trí nó lại ngập tràn nỗi nhớ nhưng về hấn.

Tại sao lại hẹn nó ra đây rồi cho xem những bức ảnh này? Tại sao lại khiến cuộc sống vừa mới cân bằng được một chút của nó sụp đổ hoàn toàn bởi sự nhưng nhớ? Tại sao đã lựa chọn rời xa mà vẫn muốn hành hạ trái tim nó như thế này?

Gió làm mái tóc cô gái nhỏ tung bay, cô không khóc nhưng trong ánh mắt bản thân ấy chứa đựng một nỗi đau vô hạn. Yêu một ai đó quá nhiều sẽ khiến tình yêu đó trở thành nỗi ám ảnh, mà một khi đã bị ám ảnh con người ta rất dễ phát điên.

Tâm trạng không mấy tốt đẹp, vạt xấp ảnh đã bị vò nát sang một bên, nó xách balô khoác lên vai, lững thững ra về, chỉ cần ở đây thêm một phút nữa thôi nó chắc mình sẽ phát điên vì những mảnh ký ức đang trôi trong đầu mất.

Bước chân ra đến cổng trường nó đã thấy ngay người có khuôn mặt giống hệt mình chờ sẵn. Vừa thấy bóng dáng nó cô nàng liền chạy đến chặn trước mặt, mắt mấy giây hít thở sâu mới rụt rè lên tiếng hỏi.

- Nghe nói cậu là bạn gái anh Hy Thần?

- Bạn gái cũ. - Nó lên tiếng đính chính thay cho câu trả lời.

- À...ra là vậy ừm...tôi có chuyện muốn nói với cậu, có thể dành cho tôi chút thời gian không?

- ...

Nó nhưn mảy nhìn cô gái kì lạ trước mặt, không hiểu tại sao cô ta lại muốn nói chuyện với mình? Rồi vẫn quyết định đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Khi cả hai đã yên vị trong quán cafe Little Deer, Hoàng Thiên Di mới bắt đầu lên tiếng, giọng nói rõ ràng hẳn chứa sự tự tin khác hẳn lúc trước.

- Tôi là con gái của Lã Uyển Như và là em gái của Từ Di.

Mặt thoáng nét ngạc nhiên nhưng không nói gì, cô ta có là con gái thì nó cũng chẳng cần quan tâm, muốn về sớm thì tốt nhất là không bình luận thêm để cô ta nói cho nhanh.

- Như cô đã biết Hy Thần và Từ Di đã có hôn ước từ nhỏ nhưng người Hy Thần thích là Tôi.

Lần này thì không thể chừng hững được nữa, nó chồm người về phía trước, hỏi.

- Cô vừa nói gì?

- Người Hy Thần thích từ nhỏ là tôi, không phải Từ Di.

- Không đúng! Không thể như vậy...người trước đây Hy Thần yêu là Từ Di, Hy Thần đã làm rất nhiều chuyện vì chị ấy...Hy Thần còn gọi chị ấy là tiểu Di.

Nó bỗng trở nên hoảng loạn, đôi tay run run bám chặt lấy mép váy, ánh mắt hoang mang đau đớn giống như hươu con bị trúng tên của thợ săn.

- Cô nhầm rồi, Hy Thần trả thù cho Tử Di vì anh ấy cảm thấy có lỗi với chị tôi, còn tiểu Di vốn là cái tên anh ấy dùng để gọi tôi.

- Tôi không tin! Nếu anh ấy thích cô thì tại sao còn ở bên tôi?

- Không ai nói cho cô biết hồi bảy tuổi tôi bị bắt cóc sao? Sau đó bị lưu lạc đến nơi khác. À cũng phải thôi, tại cô nhìn giống tôi quá mà nên mọi người cứ nghĩ cô là tôi, Hy Thần yêu cô có lẽ vì cô giống tôi.

Hoàng Thiên Di nhếch môi cười khẩy, quan sát biểu hiện của nó bằng đôi mắt đầy vẻ thích thú

- Không phải...không phải...Tôi Không Tin! - Nó nói mà như hét, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, cổ kìm nén thứ cảm xúc hỗn loạn trong lòng. Nó không tin hẳn yêu nó chỉ vì nó có khuôn mặt giống với cô gái đang ngồi đối diện.

- Ngày mai tôi sẽ mang bằng chứng chứng minh những gì tôi nói là sự thật cho cô xem. - Hoàng Thiên Di tự tin khẳng định sau đó đứng dậy ra về để lại nó với sự hoang mang cực độ.

Còn lại một mình, nó thần thờ nhìn ra con đường vắng vẻ trước quán cafe qua ô cửa kính, vẫn không sao tin được những lời Hoàng Thiên Di vừa nói. Nhưng cô ta nói ngày mai sẽ cho nó xem bằng chứng, vậy những gì cô ta nói chắc chắn là thật rồi. Nhưng còn Tử Di thì sao, quyển album với dòng chữ "yêu em mãi mãi" và những đoạn video nó đã xem. Aizz điên mất thôi. Hân Hy Thần, tại sao anh vẫn chưa trở về? Còn bốn ngày nữa thôi.

Một đêm trằn trọc mất ngủ về những câu nói của Hoàng Thiên Di, sáng ra vừa soi mình vào gương nó không tìm được mà hét toáng lên. Cứ tưởng sáng ra gặp ma chứ, mặt không chút sức sống, mắt thâm đen, môi nứt nẻ, trông thật đáng sợ.

Sau cái khian vsen bắt buộc phải có vào mỗi buổi sáng, nó bắt đầu bôi trét lên mặt mình đồng phần son dày cộm để che đi vẻ mặt đáng sợ lúc mới ngủ dậy. Trong gương giờ đây lại là Hân Thiên Di của mọi ngày, xinh đẹp như thiên thần nhưng nhìn kĩ vào đôi mắt long lanh to tròn kia chỉ còn lại sự trống rỗng đến rợn người.

Như đã hẹn, vừa thấy nó bước vào lớp, Hoàng Thiên Di đã đứng chặn trước mặt và đặt vào tay nó một cuốn album hơi cũ kèm theo đó là nụ cười không mấy thiện cảm.

Cầm theo cuốn album về chỗ của mình, nó bắt đầu lật giờ từng trang ra xem. Hầu hết tất cả là ảnh chụp một cô bé chừng năm, sáu tuổi có mái tóc màu hạt dẻ, xinh xắn đáng yêu vô cùng, đứa ngốc cũng biết cô bé trong ảnh chính là Hoàng Thiên Di. Chợt trong lòng dâng lên thứ cảm xúc thật kì lạ khi nhìn thấy nụ cười trong sáng của cô bé trong ảnh, một chút gì đó rất quen thuộc với nó nhưng không tài nào nhớ ra cảm giác quen thuộc ấy bắt nguồn từ đâu. Vài tấm còn lại thì có thêm một cậu bé rất đẹp trai, khuôn mặt cùng ánh mắt lạnh lùng hiếm gặp ở trẻ con, cậu bé này có thể là ai khác ngoài Hy Thần. Lật đến trang cuối cùng, nó giật mình đánh rơi cả quyển album xuống đất, một hình ảnh nào đó vừa lướt qua trong đầu, nhanh nhưng cũng đủ khiến đầu nó nhói đau. Phải mất một lúc nó mới cúi xuống nhặt được quyển album lên, mắt vừa chạm vào hình ảnh cậu bé Hy Thần nở nụ cười tuyệt đẹp ở trang cuối cùng, đầu nó lại đau dữ dội, cả người choáng váng hẳn đi.

Trong đầu hiện lên hình ảnh cô bé xinh xắn đang chạy thục mạng, trên tay là quyển album có bìa giống hệt quyển nó đang xem. Rồi một chiếc ô tô từ đâu lao đến, người cô bé bị đâm bay lên không trung sau đó mới rơi xuống mặt đường. Từ chỗ cô bé nằm máu bắt đầu loang dần ra, loang lổ ghê rợn. Ngay bên cạnh cô bé là quyển album bị lật tới trang cuối cùng, nụ cười của cậu bé trong ảnh tựa như thiên thần băng giá.

Nó giờ tay lên ôm lấy đầu, hít thở một cách khó nhọc, tại sao tim đã đau đến mức sắp vụn nát mà đầu cũng đau như thế này.

Và nó không biết rằng có một người đang âm thầm hướng ánh mắt thoả mãn cùng thích thú về phía mình.

"Hân Thiên Di, để xem cô chịu đựng được đến khi nào".

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 76

- Quyển album này là do Hy Thần tặng tôi, những bức ảnh trong này đều do tự tay anh ấy chụp. Hy Thần còn từng nói với tôi là muốn lưu giữ lại những khoảnh khắc tôi hạnh phúc nhất nên mới chụp những tấm hình này.

Hoàng Thiên Di không biết từ bao giờ đã đứng bên cạnh nó, giọng nói trong trẻo toát lên vẻ hạnh phúc và một chút đắc ý nhưng nếu nhìn từ góc độ của nó bây giờ thì những câu nói trên chẳng khác gì sự mỉa mai rằng: bây giờ thì cô đã tin những gì tôi nói rồi chứ? Anh ấy yêu cô chỉ vì cô giống tôi.

Đau! Thực sự rất đau khi biết người mình yêu không yêu mình. Còn đau hơn khi biết người ấy yêu mình chỉ vì mình trông giống một ai đó.

Nếu như là trước chuyện về Tử Di là do nó hiểu nhầm mới dẫn đến chia tay thì chuyện lần này với Hoàng Thiên Di nó phải hiểu như thế nào? À không, nó hiểu đầy đủ, quyển album kia chẳng phải đã chứng minh tất cả sao. Hân không yêu nó, đúng vậy, không yêu nên mới bỏ đi như thế, không yêu nên mới mặc kệ nó phải sống trong đau khổ cùng nhớ nhung đến điên cuồng, không yêu nên mãi vẫn không chịu về.

Kìm lại giọt nước mắt sắp sửa rơi, nó ngược lên nhìn cô gái đang đứng cạnh, giọng chế giễu.

- Cô đã biết rõ Hy Thần yêu cô như vậy tại sao còn phải kể với tôi và cho tôi xem thứ này? Chẳng phải anh ấy đã không còn ở bên tôi nữa sao! Lần sau đừng có chạy đến mà nói những lời vô bổ này với tôi, cô đúng là điên khi mới đi ghen với tôi.

Hoàng Thiên Di không ngờ nó lại phản ứng khác hẳn những gì cô nàng suy đoán, nhất thời không biết đáp lại như thế, đành đứng trơ ra nhìn nó.

Chính nó cũng không ngờ mình lại nói ra những lời đó, trong lòng không khỏi tự giễu, nói dối mà cũng đạt đến thế.

Liếc nhìn con người có khuôn mặt giống mình một cái, nó xách balô lên hướng thẳng phía cửa lớp mà đi. Không thể nhìn mặt con nhỏ này thêm một giây nào nữa, nếu không nó sẽ không kìm được mà khóc thét lên mất.

- Kẹt!

Chiếc cửa gỗ lâu ngày không có người chạm tới bị nó đẩy mạnh tạo ra tiếng kêu. Phía sau cánh cửa, mọi thứ vẫn quen thuộc như một tháng trước, chỉ là hiện tại chỉ có mình nó ở đây. Thường thì người ta luôn cảm thấy cô đơn khi ở một mình trong không gian rộng lớn vậy mà nó lại cảm thấy cô đơn khi ở một mình trong ngôi nhà gỗ nhỏ này. Cũng phải thôi, nơi đây chứa đựng nhiều kỷ niệm của hai người.

Lần đầu tiên hấn tỏ tình với nó chính là ở ngôi nhà này. Lần đầu tiên được khi ăn cơm do chính tay người mình yêu nấu là ở ngôi nhà này. Lần đầu tiên cảm nhận được sự ấm áp gia đình là ở ngôi nhà này. Và lần cuối cùng ở bên hấn cũng ở chính nơi này. Với những kỷ niệm ấy nó không thể tin rằng hấn lừa dối nó, chúng chân thực đến thế kia mà, mỗi lời nói, mỗi hành động đều chân thực đến khó tả.

Vui buồn hạnh phúc lẫn lộn đôi khi cũng khiến bản thân không thờ nổi. Tự ép bản thân không được nghĩ về những gì đã qua, nó cố gắng tập trung nhớ lại vụ tai nạn kì lạ diễn ra trong đầu sáng nay. Không hiểu sao nó lại cảm thấy mình chính là cô bé đó, cảm giác chân thật đến nỗi khi thấy cô bé đó bị ô tô đâm cả người chợt run lên. Cái màu đỏ tươi của máu cũng trở nên thật đáng sợ khi nhớ lại, rồi cả nụ cười băng giá kia nữa. Hình như nó đã thấy điều này trong một giấc mơ nào đó. Tất cả cứ như ám ảnh tâm trí nó, lúc rõ ràng, lúc lại mờ nhạt.

- A!

Nó vội vàng đưa tay lên ôm lấy đầu, mặt nhăn tít cả lại. Cũng chẳng hiểu vì sao dạo này mỗi khi cần nhớ lại việc gì đầu lại đau đến mức muốn tê liệt.

Còn một điều nữa là giờ đây nó bắt đầu nhớ rõ những gì xảy ra trong mơ. Những giấc mơ ấy thỉnh thoảng là về hấn, thỉnh thoảng là về một cô bé...cô bé đó chính là...Hoàng Thiên Di lúc nhỏ.

Giật mình! Tại sao nó lại mơ về Hoàng Thiên Di? Không phải nó mới chỉ gặp cô ta hai ngày trước thôi sao? Không được, nó phải tìm Hoàng Nguyên hỏi rõ chuyện này vì nó nhận thấy rõ ràng Nguyên có liên quan gì đó với Hoàng Thiên Di.

Ngồi đối mặt với Hoàng Nguyên trong phòng khách, nó không biết phải mở lời như thế nào để Nguyên trả lời thành thật. Sau một hồi im lặng nhìn nhau cuối cùng Nguyên là người lên tiếng trước.

- Có việc gì mà em gọi tôi đến đây?

- Em...có chuyện muốn hỏi anh.

- Chuyện gì?

- Liên quan đến em...Hy Thần và Hoàng Thiên Di.

Nguyên hơi khựng lại khi nghe nó nhắc đến hai cái tên kia, bàn tay khẽ nắm chặt lại. Trong lòng không khỏi lo lắng có phải nó nhớ lại rồi không.

Hít một hơi thật sâu, nó quyết định nói ra những gì mình nghĩ cho Nguyên nghe.

- Anh biết không từ lúc nhận lời làm bạn gái Hy Thần em như biến thành một người khác vậy. Lớp vỏ bọc lạnh lùng, thờ ơ với mọi thứ xung quanh để tránh bị tổn thương em cố xây dựng trong hai năm xụp đổ hoàn toàn khi anh ấy bước vào cuộc sống của em. Có lẽ những lúc ở bên Hy Thần là khoảng thời gian hạnh phúc nhất từ trước đến nay của em. Nhưng khi đi cùng với hạnh phúc ấy em có cảm giác không chắc chắn. Đúng vậy là không chắc chắn, không chắc chắn tất cả mọi thứ về anh ấy.

- Tại sao lại không chắc chắn, chẳng phải cậu ấy đã kể cho em nghe rất nhiều về mình hay sao?

Hoàng Nguyên cảm thấy nó có gì đó hơi lạ so với mọi ngày, không nệ được lên tiếng hỏi. Bình thường nó đâu có nhắc đến mấy chuyện liên quan đến Hy Thần.

- Đúng là anh ấy có kể nhưng ai mà biết được anh ấy còn giấu em chuyện gì. Anh ấy đã từng yêu ai, yêu như thế nào em cũng chỉ được nghe người ta kể lại. Mà có khi người anh ấy yêu không phải là Hoàng Tử Di, là em gái của cô ta - Hoàng Thiên Di cũng nên.

- Hà? - Hoàng Nguyên giật nảy mình trước những gì nó vừa nói, không hiểu nó nghe từ đâu ra chuyện này. - Ai nói với em như vậy?

- Anh xem đi!

Nó lấy từ trong chiếc balô quyền album đã cũ màu, đẩy đến trước mặt Hoàng Nguyên.

- Cái này...

Thật ra Nguyên chẳng lạ gì quyền album này, đã có lần Hy Thần cho cậu với Tử Di xem nhưng tại sao bây giờ nó lại ở trong tay Thiên Di cơ chứ?

- Chắc là anh đã từng xem qua rồi nhỉ, anh là bạn thân của Hy Thần mà. - Nó cười khẩy nhìn Hoàng Nguyên đang lúng túng không biết trả lời như thế nào.

Đột nhiên nó đứng bật dậy, chồm người qua nắm lấy cổ áo Hoàng Nguyên, hai mắt trợn trừng lên, gằn giọng hỏi.

- Nói Đi! Có Đúng Là Hàn Hy Thần Yêu Hoàng Thiên Di Không?

Cả người Nguyên trở bất nên bất động một phần sự quá khích của nó, một phần vì không biết nên trả lời như thế nào.

Hàn Hy Thần đúng thật là yêu Hoàng Thiên Di nhưng là Hoàng Thiên Di đang đứng trước mặt cậu chứ không phải Hoàng Thiên Di mạo danh kia. Đây là Thiên Di thật, đây là Thiên Di giả chuyện này e là chỉ có mình cậu biết, nếu bây giờ trả lời không phải thì đồng nghĩa với việc cậu nói dối Thiên Di còn nếu trả lời là phải, chẳng khác nào bức Thiên Di phát điên.

- Không trả lời có nghĩa là phải rồi.

Nó buông tay khỏi cổ áo của Nguyên, loạng choạng ngồi xuống ghế, cả người như bị trút hết sức lực.

Nhìn cô gái mình yêu đau khổ vì một thằng con trai khác thất sự còn đau hơn cả khi biết cô gái ấy không yêu mình.

Nguyên không thể tiếp tục nhìn nó đau khổ như vậy, đành phải phá vỡ lời hứa năm đó nói dối một lần vậy.

"Xin lỗi em! Thiên Di, không thể giữ lời hứa sẽ không bao giờ nói dối em rồi".

- Người Hy Thần yêu trước khi gặp em là Tử Di chứ không phải Hoàng Thiên Di, không phải em mạnh mẽ lắm à, sao chỉ vì một câu nói dối của ai đó mà đau khổ như thế này?

- Anh nói thật?

Nghe được những gì Hoàng Nguyên nói nó liền ngồi thẳng dậy, tâm trạng tốt hơn thấy rõ. Nhưng ánh mắt vừa chạm đến quyền album trên bàn, tâm trạng lại trùng xuống. Phải giải thích sao về những tấm ảnh kia?

- Quyền album này là do Tử Di và Hy Thần cùng làm để tặng Hoàng Thiên Di vào sinh nhật bảy tuổi.

Và cứ thế những lời nói dối của Hoàng Nguyên đã giúp tâm trạng của nó tốt hơn phần nào.

Vậy là một ngày nữa lại trôi qua, nỗi nhớ lại tăng thêm, sức chịu đựng cũng sắp chạm đến giới hạn. Bảy ngày giờ chỉ còn ba.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Tiếng nhạc sập sinh, ánh đèn mờ ảo nhấp nháy điên cuồng. Trên sàn nhảy, những thân hình bốc lửa không ngừng phô ra nét đẹp trên cơ thể mình cùng lời mời gọi kín đáo. Còn ở bên dưới, một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp đang không ngừng nốc rượu. Chai rượu trên bàn đã gần cạn vậy mà cô gái vẫn còn tiếp tục uống, vừa uống vừa nói với người bên cạnh.

- Hạo Dân, hôm nay phải uống thật say nhé, lâu lắm rồi bọn mình không uống với nhau. Ha ha!

Hạo Dân chán nản nhìn cái người đang nói năng luyên thuyên bên cạnh mình. Cậu thật không hiểu nổi tại sao bạn mình lại vì một tên con trai mà ra nông nỗi này. Thật muốn tìm tên kia đánh cho một trận, cho dù là sợ nó nhớ lại hay gì gì đó thì cũng không nên bỏ đi biệt tích như thế. Còn cả cái tên Hoàng Nguyên kia nữa, nhận trách nhiệm trông chừng nó vậy mà lại để nó chạy đến đây uống rượu một mình, may là hôm nay cậu có việc ghé qua không thì nó đã bị đàn sói đói ở đây làm thịt rồi.

- Mang cho tôi thêm một chai nữa. - Nó nói với bartender đứng gần đó.

- Uống thế đủ rồi, chúng ta về thôi. - Hạo Dân thấy vậy liền kéo nó đứng dậy, để nó uống tiếp cậu không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Lần trước nghe Hoàng Nguyên kể nó uống say rồi làm loạn ở nhà anh ta đã thấy sợ lắm rồi.

- Nhưng chúng ta vẫn chưa say mà, cậu để tớ uống thêm đi! Tớ không muốn trở về ngôi nhà đó một mình đâu, vừa cô đơn lại vừa nhớ đến phát điên. Xin cậu đấy!

Giọng nó bỗng trở nên thật bi thảm, nhìn cái vẻ mặt khổ sở đang cầu xin cậu của nó, Hạo Dân cảm thấy vừa thương lại vừa giận. Cô gái này từ lần đầu tiên gặp không hiểu sao cậu đã thấy rất quý mến. Có nhiều lúc nó rất kiên cường mạnh mẽ, nhất là khi bảo vệ những người nó yêu quý. Có lúc lại yếu đuối đến đáng thương khiến người khác muốn bảo vệ. Có lúc lại rất cứng đầu khiến người khác muốn đánh cho vài cái, điển hình là chuyện rời khỏi nhà Hy Thần có nói thế nào cũng không chịu.

- Nếu đã thấy như vậy thì cậu còn ở lại ngôi nhà đó làm gì hả đồ ngốc này? - Hạo Dân tức giận nắm lấy vai nó lắc mạnh, nói mà như hét.

- Vì đó là nơi duy nhất còn giữ lại những gì liên quan tới Hy Thần. Mặc dù rất cô đơn nhưng tớ vẫn sẽ ở, mặc dù nhiều lúc thấy rất lạnh nhưng chỉ cần nằm trên chiếc giường trong phòng ngủ của anh ấy là tớ lại thấy ấm áp, mặc dù rất nhớ nhưng chỉ cần nghĩ ở đây chờ thì nhất định ngày mai anh ấy sẽ quay trở lại là lại không muốn rời khỏi...Ha...cậu thấy tớ có phải điên rồi không? Tự đi lừa dối mình như thế.

Hành động thì giống người say nhưng lời nói lại vô cùng tỉnh táo. Tình yêu thật đáng sợ vậy mà có vô số kẻ cứ thích đắm đầu vào yêu.

- Hôm nay tớ ở lại tâm sự với cậu là được chứ gì! Mau về thôi! Về nhà rồi muốn làm gì thì làm. - Hạo Dân đành phải ép con giận trong lòng xuống, nhẹ nhàng dỗ dành nó, đối với những trường hợp như thế này nổi nóng là điều tối kỵ.

- Cậu...nói thật...chứ?...Uych!!!

Nó ngã nhào xuống đất, bất tỉnh.

- Này! Di...Di cậu bị sao thế? Này, mau tỉnh dậy đi chứ! - Hạo Dân hốt hoảng quỳ xuống bên cạnh, tay không ngừng vỗ vỗ vào mặt nó.

- Chết tiệt!

Thấy mắt nó vẫn nhắm nghiền, Hạo Dân khê chùi thè rồi bế nó thẳng ra xe, lại phải đến bệnh viện rồi.

Trên chiếc giường bệnh màu trắng, nó vẫn đang hôn mê, Hạo Dân ngồi trông bên cạnh cũng ngủ gà ngủ gật. Chả là nó bị ngộ độc rượu do uống quá nhiều mà lại không chịu ăn gì nên mới lần ra bất tỉnh như thế.

Bỗng cặp mày thanh tú khẽ nhúc nhích, môi nó mấp máy gì đó không thành tiếng, mồ hôi đổ đầy trán.

"- Thiên Thiên! Đến lúc em phải nhớ lại tất cả rồi, mau lên! Đi theo chị.

Trong mơ, nó thấy Từ Di đứng cạnh giường mình, Cười rất dịu dàng, vừa nói vừa đưa tay về phía nó.

Trái với những gì từng nghĩ, rằng bản thân nếu như gặp cô gái này sẽ nảy sinh cảm giác chán ghét. Ngược lại còn cảm thấy bình yên và ấm áp đến lạ thường.

Đưa tay nắm lấy bàn tay thon dài mềm mại trước mặt, nó từng bước từng bước đi theo Từ Di để tìm lại những ký ức đã lãng quên.

Bắt đầu từ lúc một bé gái được sinh ra, bé con được nâng niu trong vòng tay của bố, ông hạnh phúc nói với mẹ và Từ Di lúc này đã hơn một tuổi.

- Chúng ta sẽ đặt tên con bé là Thiên Di, hai chị em đều cùng tên Di, sau này nhất định sẽ hoà thuận và yêu thương nhau.

Đến lúc chập chững biết đi, Từ Di ở bên cạnh dắt tay bé con bước từng bước.

Khi bé con bập bẹ biết nói, tiếng đầu tiên cất lên là "chị"

Khi bé con bốn tuổi, Từ Di dẫn nó ra vườn chơi, bé con bị ngã, Từ Di vội vàng đỡ dậy, dùng miệng của mình thổi nhẹ vào vết thương cho nó khỏi đau.

Khi bé con học lớp năm tuổi, Từ Di ở bên cạnh dạy nó viết chữ, đánh vần.

Ngày bé con vào lớp một, Từ Di dắt tay nó đến trường.

Sau mỗi lần bé con bị mẹ đánh, Từ Di lại an ủi và giúp nó bôi thuốc.

Rồi một hôm bé con bị bắt cóc, Từ Di vừa khóc vừa đuổi theo xe ô tô.

Giật mình bừng tỉnh khỏi dòng ký ức, bé con ngày đó...chẳng phải chính là nó sao. Còn người đang nắm tay nó kia chẳng phải chính là chị gái của nó sao?

- C...ch...chị!

Cảm xúc như vỡ oà, khó khăn lắm mới thốt lên được một chữ, hai mắt nó đưng đưng nhìn người chị mà mười năm nay không được gặp.

- Em gái ngốc! Giờ đã nhớ ra mình là ai rồi chứ?

Từ Di cười thật dịu dàng, đưa tay còn lại lên xoa đầu nó.

- Nhớ...em đã nhớ ra rồi! - Nó gật đầu lia lịa.

- Nhóc con, ước nguyện của chị đã thực hiện xong, cũng đến lúc chị phải đi rồi, những việc còn lại em tự lo nhé.

- Đi! Chị định đi đâu? - Nó hốt hoảng hỏi.

- Đi đến nơi mà chị thuộc về.

- Không! Chị đừng đi, hãy ở lại với em, mọi người đều rời bỏ em, chỉ còn mình chị thôi. - Nó nắm chặt lấy tay Từ Di, nài nỉ, khuôn mặt xinh đẹp giờ đây ướt đẫm nước mắt.

- Ngốc! Em còn bố mẹ, còn cả anh Hy Thần và còn cả những người bạn của em nữa, họ vẫn luôn yêu thương em. Ngoan, nghe lời chị, mau tỉnh lại và giải quyết mọi việc đi.

Từ Di vừa nói vừa gỡ tay mình ra khỏi bàn tay đang run rẩy của nó. Trước khi biến mất còn nói vọng lại.

- Hãy nhớ rằng trên đời này người yêu thương em nhất chính là bố mẹ, người yêu em sâu đậm nhất, dám vì em làm tất cả mọi việc chỉ có duy nhất một người là Hy Thần. Hãy sống thật tốt nhé, sống thay cả phần của chị, em gái ngoan."

Trên giường bệnh màu trắng, nó vẫn chìm sâu trong cơn mê chỉ khác một điều là từ đôi mắt đang nhắm nghiền kia, những giọt nước trong như pha lê đang thi nhau trào ra, làm ướt cả một khoảng gối.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Tờ mờ sáng, nó mới tỉnh, nhìn quanh thấy trong phòng bệnh không có ai liền dùng tay còn lại giật kim truyền ra, lao đảo bước ra khỏi phòng.

Những gì xảy ra trong giấc mơ đêm qua nó không nhớ rõ lắm, sợ rằng nếu để lâu hơn sẽ quên hết tất cả nên vừa mới tỉnh dậy liền muốn đến nơi mình đã từng sống mười năm trước.

Đứng trước ngôi biệt thự màu tím sang trọng, à cũng không biết tại sao nó lại nhớ cái địa chỉ nhà nữa. Đưa mắt nhìn khắp một lượt, cố gắng để đầu óc thật thoải mái.

- Ừm!

Loạng choạng dựa vào cánh cổng sắt lạnh buốt, nó khẽ kêu lên vì cơn đau đầu bất chợt ập đến. Đau một chút nhưng rồi cuộc cũng nhớ ra. Nhưng nhớ ra rồi thì sao? Nó vẫn chỉ là Hàn Thiên Di cô đơn nhỏ bé giữa một thế giới rộng lớn.

Trời vẫn chưa sáng hẳn, bóng dáng cô độc lang thang trên con đường vắng, mỗi bước đi xiêu vẹo như muốn gục ngã. Trong lòng nó lúc này rối như tơ vò, không biết phải đối mặt với mọi chuyện như thế nào.

- Chị! Chị bảo em tự giải quyết, em phải giải quyết như thế nào đây, người sinh ra em tìm mọi cách hãm hại em, người em yêu nhất bỏ rơi em chạy đến một nơi mà em chẳng biết là ở đâu. Cuộc đời em đúng là khốn nạn mà!

Nó ngược lên nhìn trời, chưa xót nói, cảm nhận miệng mình đắng ngắt. Nếu biết trước bản thân sẽ ra nông nổi này thì ngay từ đầu nó không nên rời khỏi nhà bố mẹ nuôi. Mặc dù họ không có yêu thương nó nhưng ít ra cũng không khiến nó cảm thấy đau lòng như lúc này.

Trời đổ mưa lất phất, hễ lúc nào tâm trạng không tốt là trời lại mưa, à! ít ra thì vẫn có ông trời khóc cùng nó.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, bóng hình gầy yếu cũng càng lúc càng bước chậm. Đôi chân gầy yếu run run cố chống đỡ thân thể đã không còn chút sức lực. Trong mắt là sự trống rỗng đến tuyệt vọng, đã nhớ lại tất cả, đã biết rằng mình cũng có gia đình như bao người khác, cũng đã biết có một người yêu mình sâu nặng. Nhưng nhớ rồi thì sao? Biết rồi thì sao? Gia đình ấy đã thuộc về người khác mà nó giờ đây không còn sức để mà dành lại, người yêu nó cũng là người nó yêu biến mất không cách nào tìm được và nó cũng chẳng còn sức để tìm hay chờ đợi nữa. Hôm nay là ngày cuối cùng trong thời hạn bảy ngày nó đưa ra, hẳn vẫn chưa quay về. Trái tim nhỏ bé đập một cách yếu ớt, giới hạn cuối cùng cũng sụp đổ, thôi thì buông tay ra vậy. Thân hình

nhỏ bé từ từ ngã xuống mặt đường ướt lạnh.

Thử hỏi rằng tình yêu là gì mà lại khiến cô gái kia trở nên yếu đuối bi lụy đến như vậy. Biến cô từ một cô gái lạnh lùng thờ ơ đến vô cảm thành một cô gái yếu đuối, chìm đắm trong đau khổ đến phát điên.

Tiếng xe cứu thương vang vọng cả con đường vắng, nhìn Thiên Di được lên xe rồi Hạ Nhi mới quay về. Cô ghét Hàn Thiên Di hay đúng hơn là ghen tị, cô ta có mọi thứ mà cô không có. Nhưng khi nhìn thấy sự đau khổ tuyệt vọng toả ra từ bóng hình cô độc ấy, khi nhìn thấy thân hình nhỏ bé ngã xuống lòng đường ướt lạnh cô không kìm được sự thương cảm dấy lên trong lòng, lập tức gọi cấp cứu. Những chuyện về quá khứ của Hàn Thiên Di Hạ Nhi cũng biết qua chút ít bởi vì cô đang phải đóng giả làm cô ta, Hạ Nhi biết người Hàn Thiên Di yêu là Hy Thần chứ không phải Hoàng Nguyên nhưng Hoàng Nguyên lại rất yêu cô ta, căn bản không quan tâm tới sự tồn tại của cô. Chính vì vậy lòng ích kỉ của cô lại trỗi dậy, khiến cô biến thành con người đầy thủ đoạn như ngày hôm nay. Mặc dù có chút thương cảm nhưng cô không thể dừng lại, cô nhất định phải có được Hoàng Nguyên. Cô sẽ chỉ giúp Hàn Thiên Di, nói đúng hơn là Hoàng Thiên Di lần này thôi.

Hai ngày sau.

Bác sĩ nói Thiên Di chỉ bị cảm lạnh thông thường với lại cơ thể bị suy nhược do ăn uống không đầy đủ, không có gì nghiêm trọng nhưng Hoàng Nguyên vẫn rất lo lắng, bởi vì hai ngày rồi nó vẫn chưa tỉnh lại. Hạo Dân cùng mấy người kia vì quá lo lắng đã chạy đi tìm bác sĩ còn cậu ở lại chăm sóc nó.

Khoảng hơn mười phút thì bốn người kia quay lại, theo sau là vị bác sĩ già mà Nguyên đã từng gặp để hỏi về bệnh án của nó. Ngay khi vị bác sĩ vừa vào trong phòng, Nguyên gấp gáp hỏi.

- Bác sĩ tại sao cô ấy vẫn chưa tỉnh lại, chẳng phải chỉ bị cảm với suy nhược thôi sao?

- Gần đây cô ấy có gặp phải chuyện gì kích động hoặc có những biểu hiện kì lạ không?

- Có!

- Ừm...theo như tôi thấy thì rất có thể cô ấy đã nhớ lại.

- Đã nhớ lại? - Cả năm người không hẹn mà cùng đồng thanh hỏi.

- Đúng vậy, nhưng quan trọng hơn là việc cô ấy mãi không tỉnh lại, rất có thể...- Vị bác sĩ ngập ngừng nhìn những con người đang đứng trước mặt mình, khó khăn lắm mới nói ra nốt những từ còn lại. - Rất có thể thần kinh của cô ấy sẽ không còn ổn định như trước.

- Không ổn định? - Ni Ni bàng hoàng hỏi lại.

- Có nghĩa là có lúc bình thường có lúc lại trở nên điên điên khùng khùng.

Nói xong, vị bác sĩ đưa ánh mắt cảm thông nhìn những gương mặt thất thần trước mặt mình. Bao nhiêu năm trong nghề ông không phải chưa từng gặp qua những trường hợp thế này chỉ khác một điều là cô gái đang nằm trên giường bệnh kia hình như đã buông bỏ tất cả. Hy vọng cô ấy trở lại bình thường là rất thấp, đây cũng là điều ông khó nói ra nhất.

- Có cách nào để trở lại bình thường không ạ? - Bội Doanh là người đầu tiên thoát khỏi sự bàng hoàng kia, lễ phép hỏi.

- Điều đó còn phụ thuộc vào bệnh nhân, xin lỗi bây giờ tôi phải đi có việc lúc khác sẽ ghé qua.

Sau khi vị bác sĩ rời khỏi, cả năm người buồn rầu hướng ánh mắt về phía giường bệnh. Trong lòng mỗi người đều mang theo một tâm trạng hết sức nặng nề.

Hàng lông mi cong vút khẽ lay động, đến khi đôi mắt ấy mở ra, vẫn đẹp đến động lòng nhưng giờ đây trong đôi mắt ấy chỉ còn lại sự ngây dại đến đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Quay trở lại phòng làm việc của mình, vị bác sĩ già sau một hồi đắn đo suy nghĩ liền mở ngăn kéo lấy ra một mảnh giấy nhỏ có ghi số điện thoại. Chần chừ một hồi ông mới nhấc điện thoại lên bấm số.

Điện thoại vừa mới đổ hồi chuông thứ nhất đầu dây bên kia đã lập tức bắt máy.

- Alo! - Một giọng nói trầm lạnh vang lên trong điện thoại. - Bác sĩ Ngõ.

- Ủm! Là cậu, Hy Thần có đúng không?
- Ông tìm tôi có chuyện gì? - Hy Thần hỏi ngược lại thay cho câu trả lời.
- Là chuyện liên quan tới cô gái mà cậu nhờ tôi chăm sóc.
- Thiên Di! - Giọng nói qua điện thoại thể hiện rõ sự lo lắng. - Cô ấy xảy ra chuyện gì?
- Có vẻ như cô ấy đã nhớ lại nhưng hiện tại lại đang hôn mê...ngoài ra rất có khả năng sau khi tỉnh lại cô ấy sẽ không còn như trước nữa.
- Ông nói rõ hơn được không?

Cốc! Cốc!

Đúng lúc đó tiếng gõ cửa vang lên, bác sĩ Ngô lấy tay che ống nghe lại rồi mời người bên ngoài vào.

- Bác sĩ! Thiên Di tỉnh rồi! - Hạo Dân trán lấm tấm mồ hôi thò mặt vào nói, có vẻ cậu ta đã chạy rất nhanh đến đây.
- Đợi tôi một lát.

Chờ cho Hạo Dân đóng cửa lại, bác sĩ Ngô mới nói chuyện tiếp với Hy Thần.

- Cô ấy tỉnh rồi tôi phải đi xem tình hình thế nào, lát nữa sẽ gọi lại cho cậu.
- Được!

Bước vào phòng bệnh, bác sĩ Ngô đã thấy nó đang ngồi ở góc giường, ánh mắt ngây ngây dại dại đảo dác nhìn quanh phòng, môi mấp máy nhưng không hề phát ra chút âm thanh nào.

Quan sát nó một lúc, vị bác sĩ mới tiến lại gần, ông mỉm cười thật hiền để gây thiện cảm sau đó mới ngồi xuống gần nó.

- Xin chào! - Ông đưa tay ra trước mặt nó, trên môi vẫn là nụ cười hiền hòa.

Thiên Di nhìn vị bác sĩ rồi lại nhìn bàn tay đang ở trước mặt mình của ông ta, ánh mắt hơi phức tạp, sau một phút nhìn chăm chăm vào bàn tay nhăn nheo nó lạnh lùng quay mặt đi chỗ khác, chẳng thèm để ý tới vị bác sĩ nữa.

- Mau lại đây! - Bác sĩ Ngô thấy cách của mình không hiệu quả, bèn quay lại gọi Hoàng Nguyên.
- Có chuyện gì cần tôi giúp sao?
- Hồi nhỏ cô ấy thích ăn gì nhất?
- Kẹo sôcôla nhân dâu tây. - Nguyên không cần suy nghĩ lập tức trả lời.
- Cậu mau đi mua về đây.

Hoàng Nguyên không thắc mắc mà lập tức chạy đi mua, chưa đầy năm phút sau đã mua được kẹo mang về. Bác sĩ Ngô bóc gói kẹo lấy một cái bỏ vào tay Nguyên rồi bảo cậu lại gần đưa nó cho Thiên Di.

Nó dần do nhìn cái kẹo trong tay Nguyên, mắt sáng lên nhưng vẫn không đưa tay ra lấy, mặt lại quay qua chỗ khác, môi lại mấp máy gì đó và lần này bác sĩ Ngô có thể nhìn thấy nó nói gì.

- Như vậy là sao hà bác sĩ, chị ấy...- Ni Ni hết nhìn Thiên Di rồi lại nhìn sang bác sĩ, lo lắng hỏi.
- Cô ấy chưa thể chấp nhận được hết những gì bản thân vừa nhớ lại cơ hồ đang lơ lửng giữa quá khứ và hiện tại. Tôi cần phải theo dõi thêm mới biết được.

Ngừng một lát, ông nói tiếp.

- Mọi người không nên ở lại đây quá đông sẽ khiến cô ấy thấy không thoải mái, tốt nhất là để một người ở lại trông thôi.

Dặn dò xong, bác sĩ Ngô lập tức trở về phòng làm việc nhấc máy bấm gọi lại cho Hy Thần.

- Cô ấy sao rồi? - Vừa bắt máy hần đã nôn nóng hỏi.
- Từ lúc tỉnh lại đến giờ cô ấy cứ ngây ngây ngô ngô, cô ấy vẫn nhận thức được mọi việc xung quanh nhưng không hề nói gì, đến cười cũng không. Bệnh của cô ấy không giống với những người bị điên thường gặp mà là do tâm lí bị kích động cùng tổn thương dẫn đến điên và còn có xu hướng tự kỉ. Nhưng

xem ra việc nhớ lại không liên quan tới chuyện cô ấy bị điên mà nguyên nhân chính là do cậu. - Bác sĩ Ngô khẳng định chắc nịch.

- Do tôi? Không thể nào!

- Tôi đã quan sát lúc môi cô ấy mấp máy, theo như tôi thấy thì cô ấy gọi tên cậu.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, vị bác sĩ thấy vậy liền nói tiếp.

- Cậu nên quay về đi, cô ấy rất cần cậu.

Sự im lặng vẫn kéo dài, mãi mới có tiếng trả lời.

- Tôi sẽ thu xếp về nước sớm, lúc đó chúng ta nói chuyện tiếp. Ông hãy chăm sóc cô ấy thật tốt.

Không đợi bác sĩ Ngô trả lời hẳn đã cúp máy, vị bác sĩ chỉ biết lắc đầu thở dài. Hy vọng cậu ta sẽ giúp cô gái kia trở lại bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Trở về

Nắng sớm xuyên qua ô cửa sổ bằng kính, phủ lên người cô gái nhỏ một mảng ánh sáng mờ ảo. Ánh mắt đã không còn ngây ngốc như lúc mới tỉnh lại mà thay vào đó là sự u buồn đến ảo não.

- Cạch!

Nghe thấy tiếng mở cửa phòng nó vội vàng nằm xuống giả vờ ngủ, ngay cả chân cũng không kịp đắp.

Trong phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy cả tiếng bước chân và nhịp thở đứt quãng của người vừa bước vào.

Một bước, hai bước, ba bước,...

Đến bước thứ tư thì người đó đã đứng bên cạnh nó, hơi thở đã ổn định hơn trước. Nó rất muốn mở mắt ra xem người đó là ai nhưng lại sợ gặp phải ánh mắt dịu dàng cùng nụ cười ấm áp của Hoàng Nguyên. Nhất là từ sau khi nhớ lại, nó không cách nào đối mặt với Nguyên được như trước nữa mặc dù đó là người nó rất yêu quý và tin tưởng tuyệt đối.

Đó là một ngày trời không có nắng, cũng chính là ngày cô gái có khuôn mặt giống hệt nó xuất hiện. Nguyên đưa nó đến cánh đồng cỏ mà trước đây hai người từng đến. Thảm cỏ xanh trải dài tới tận chân trời, gió thoảng thoảng mang tâm trạng nặng nề thổi đi xa.

Rồi nó chợt nghĩ về những ngày vừa qua, đau khổ, cô độc, nhớ nhưng đều có cả nhưng nó lại quên mất rằng còn một người vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc mình, đó là người đang ngồi ngay cạnh nó đây. Rồi lại tự đặt ra câu hỏi: Tại sao anh ta lại đối tốt với mình như vậy? Chẳng phải trước đây anh ta đến nhìn mặt mình cũng không muốn hay sao? Nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tìm được câu trả lời, nó đành đem thắc mắc trong lòng nói ra miệng.

- Tại sao anh lại đối tốt với em như vậy? - Nó hỏi mà không nhìn Nguyên.

-...

Không có tiếng trả lời.

Chờ mãi không thấy Nguyên trả lời nó đành phải quay sang xem cậu đang làm gì, đúng lúc đó liền bắt gặp Nguyên đang nhìn mình với ánh mắt rất khác mọi ngày, có gì đó vừa đau đớn lại vừa dịu dàng, sự dịu dàng mà nó chưa từng thấy bao giờ.

Trước ánh mắt như vậy nó nhất thời không biết phải nói gì, ngượng ngùng quay sang một bên, ấp úng hỏi.

- Anh...nhìn...nhìn gì vậy?

- Em hỏi tôi tại sao lại đối tốt với em...- Nguyên đưa tay lên xoay người nó lại, giọng nhẹ nhàng. - Bởi vì tôi yêu em.

Đoàng!!!

Xét đánh ngang tai, choáng váng toàn tập nhưng phần nhiều là lo sợ, lo sợ một ngày Nguyên sẽ không còn ở bên cạnh cùng nó trò chuyện thật vui vẻ.

- Em sẽ coi như mình chưa từng nghe thấy gì. - Nó hờ hững gạt bàn tay của Nguyên khỏi vai mình, phúi phúi quần đứng dậy, trước khi bỏ đi còn dề dãi

một câu. - Và chúng ta vẫn sẽ là bạn như trước.

Trong ánh chiều tà, bóng dáng cô độc phủ xuống mặt đất phía sau lưng. Nó vừa đi vừa đưa tay lên vỗ về trái tim đang nhói đau trong lồng ngực, đau vì không thể đáp trả tình cảm và tấm lòng của Nguyên. Nếu là một cô gái bình thường, nghe được lời tỏ tình như vậy chắc chắn sẽ hạnh phúc tới phát điên. Tiếc là nó không phải là một cô gái bình thường, mọi thứ thuộc về nó đều không bình thường. Anh tốt như thế, chắc chắn sẽ tìm được người toàn tâm toàn ý yêu anh và cô gái đó không phải là nó bởi vì người nó yêu là Hàn Hy Thần. Cả đời này sẽ chỉ yêu một mình Hàn Hy Thần.

Cảm giác được chiếc chăn mỏng đang được ai đó kéo lên đắp ngang người mình đưa nó ra khỏi đoạn ký ức vừa rồi, cả người bỗng trở nên căng thẳng đến mức cứng đờ. Cho đến tận khi môi mình bị một đôi môi mềm mại lạnh lạnh áp vào cùng với mùi bạc hà mát lạnh xộc thẳng vào mũi nó mới giật mình mở mắt ra. Hai ánh mắt một ngạc nhiên một nóng bỏng giao nhau trong giây lát, người nó từ trạng thái cứng ngắc biến thành mềm nhũn, trái tim nhỏ bé trong lồng ngực nhảy loạn xạ.

Phải mất đến 30s nó mới thoát khỏi sự choáng ngợp từ nụ hôn của hắn, hai tay mạnh mẽ đẩy hắn ra, thu người vào góc giường, giọng run run hỏi

- Anh...là...ai...vậy?

Cái quái gì? Nó vừa làm chuyện điên rồ gì thế này, chính bản thân nó cũng không hiểu mình đang làm gì.

Ánh mắt lạnh lùng thoáng qua một tia đau đớn, hắn đứng bất động tại chỗ. Nó cũng đau, đau đến mức tim muốn vỡ vụn. Bao nhiêu ngày chờ mong để được gặp con người kia, bao nhiêu lần mong được dựa vào bờ vai vững chắc kia, bao nhiêu lần khao khát được vòng tay rộng lớn kia ôm thật chặt. Người gần ngay trước mặt, chỉ cần với tay là có thể chạm tới, chỉ cần một bước chân là có thể ở trong vòng tay ấm áp của hắn nhưng, nó đã quyết định buông tay làm sao có thể chạm vào hắn được nữa.

- Em...không nhớ tôi? - Giọng nói trầm lạnh đã khắc sâu vào tâm trí vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Nó cố dằn nỗi đau trong lòng xuống, ngây ngốc lắc lắc đầu.

- Em...sợ tôi? - Lần này giọng nói còn chứa đựng cả sự tuyệt vọng.

Nó gật đầu, ánh mắt ngây ngốc pha thêm chút sợ hãi.

- Em không cần phải sợ. - Hắn dịu dàng nói, tiến thêm một bước lại gần nó. - Em không nhớ cũng không sao chỉ cần đừng sợ tôi là được, so với việc em không biết tôi là ai thì việc em không muốn ở cạnh tôi còn đáng sợ hơn.

Nó rất muốn nhào vào lòng hắn mà nói rằng: "Em không quên anh, lại càng không sợ ở gần anh". Nhưng không thể, nó đã quyết định buông tay, không thể vì những lời này của hắn mềm lòng.

Đúng lúc hắn vươn tay ra định kéo nó ôm vào lòng thì cánh cửa một lần nữa bật mở, Hoàng Nguyên trên tay bưng bát cháo nóng hối bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Sân sau bệnh viện không có nhiều người, Hoàng Nguyên đứng đối diện với Hy Thần, ánh mắt không biểu lộ nhiều cảm xúc nhìn thẳng vào Hy Thần, nói.

- Dù cố gắng thế nào tôi cũng không vượt quá thân phận một người anh trai trong mắt Thiên Di. Cô ấy quá yêu cậu, có khi còn yêu nhiều hơn cả cậu yêu cô ấy. Trước mặt người khác Thiên Di luôn tỏ ra không có gì, không đau buồn, không gào khóc chỉ có sự lạnh lùng cố hữu. Nhưng mỗi ngày cô ấy đều mòn mỏi chờ cậu quay về. Có một lần, cô ấy nhìn thấy một người giống cậu, bất chấp đang ở trên đường cao tốc, Thiên Di vội vã xuống xe định chạy qua bên kia tìm cậu. Vì cậu ngay cả mạng sống của mình Thiên Di cũng không cần...Tôi nói những lời này không có ý gì khác ngoài việc mong cậu hãy đối tốt với cô ấy, yêu cô ấy bằng cả trái tim.

Hy Thần chăm chú lắng nghe Nguyên nói, từng câu từng chữ đều khắc sâu vào tâm trí hắn. Hơn một tháng qua không ngày nào hắn không nhớ đến nó, nhiều lúc chỉ muốn về thẳng Việt Nam bắt chấp tất cả mà ôm nó vào lòng. Nhưng nghĩ đến nó vì hắn mà chịu không ít khổ cực, khao khát trở về liền bị chính chủ nhân của nó dập tắt.

Những tưởng rồi xa nó là lựa chọn đúng đắn ai ngờ lại khiến nó còn đau khổ hơn, nếu được lựa chọn lại hắn thà để nó nhớ lại tất cả còn hơn là như bây giờ ngày ngày ngơ ngơ.

- Xin lỗi vì đã ép cậu rời xa Thiên Di! - Hoàng Nguyên đầy hối hận nói với hắn.

- Đó không phải lỗi của cậu, nếu tôi không có ý định từ bỏ thì dù cậu có ép thế hay ép nữa tôi cũng không bỏ Tiểu Di lại một mình...cảm ơn vì thời gian qua đã giúp tôi chăm sóc Tiểu Di, bạn tốt.

Hy Thần mỉm cười vỗ vỗ vai Hoàng Nguyên, hẳn không trách Hoàng Nguyên ngược lại còn phải cảm ơn cậu ấy vì đã giúp hắn nhận ra rằng đời này kiếp này hẳn vĩnh viễn không thể rời bỏ Hoàng Thiên Di.

Còn lại một mình trong phòng, đầu óc nó lại bắt đầu suy nghĩ mông lung, dù có hận hắn thì tình cảm suốt mười năm qua chẳng thể vì một nỗi uất hận mà trôi đi. Trái tim vẫn đập mạnh khi bị hắn hôn, đầu óc vẫn choáng váng vì mùi hương bạc hà mát lạnh, càng không thể phủ nhận khi nhìn thấy hắn trở về quyết tâm buông tay sớm đã biến mất từ lâu, chỉ là sợ người nào đó đau khổ nên mới giả điên. Thật là, lúc cần tỉnh táo lại ngây ngây ngô ngô, lúc cần điên lại vô cùng tỉnh táo. Quãng thời gian tiếp theo nó phải đối mặt với hắn thế nào đây?

- Chị! - Giọng nói ngang loa phát thanh của Ni Ni khiến nó giật mình, xem chút nữa lộn cổ từ trên giường xuống dưới đất.

- Con bé này nhỏ giọng một chút.

- Hìhì! em phải thử xem chị có đang bình thường không.

Ni Ni cười cười giải thích, đem đồng hồ vừa mang đến đặt trước mặt nó.

- Mang mấy thứ này đến đây làm gì? - Nó hỏi.

- Cái này là bác sĩ Ngô bảo em mang đến, khi nào thấy chị có biểu hiện giống như lúc vừa tỉnh lại thì lấy ra cho xem.

Nó nhìn những thứ trước mặt, ánh mắt dừng lại ở cuốn album cũ đã sờn rách không hiểu tại sao nó lại ở đây.

Bàn tay thon dài nhẹ nhàng miết lên giấy sách, cảm giác thân thuộc lại ủa về, mặc dù đây không phải cuốn album Hy Thần tặng nó bởi vì nó đã đánh mất lúc tai nạn rồi nhưng những bức ảnh trong này đều do một người chụp.

- Còn nữa, đây là kết quả thi cuối kỳ của chị.

- Sao cuốn album này...lại ở đây?

Không để ý lắm đến lời Ni Ni vừa nói, mắt nó vẫn không rời cuốn album, ngập ngừng hỏi.

- Là anh Hy Thần đưa cho em, anh ấy đang ở ngoài kia nhưng không dám vào vì lo chị sẽ hoảng sợ...thế nào, chẳng phải chị rất nhớ anh ấy à? Sao phải giả vờ không nhớ anh ấy là ai chứ?

- Chị cũng không biết nữa! Hôm nay vẫn bình thường, vẫn nhớ rõ anh ấy là ai nhưng ai dám khẳng định đến ngày mai, sau khi ngủ dậy chị vẫn tỉnh táo. Sau mỗi giấc ngủ dường như bản thân lại biến thành người khác, chẳng thể nhớ nổi ngày hôm qua mình như thế nào. Cuộc sống như thế rất mệt mỏi, thà cứ giả vờ quên còn hơn để Hy Thần mỗi ngày lại phải đối mặt với một con người khác của chị, một mình chị chịu là được rồi, không thể bắt anh ấy chịu khổ.

- Chị..

- Nếu như tôi cam tâm tình nguyện chịu khổ thì sao?

Hắn từ sau lưng Ni Ni bước đến, nhìn thẳng vào mắt nó, giọng nói trầm lạnh cắt ngang câu nói của cô bé.

Người nào đó trong mắt chất chứa sự u buồn vừa nghe thấy câu hỏi trên thành kia lập tức rơi nước mắt, miệng mở ra định nói gì đó nhưng không thể nào cất thành lời, đành im lặng nhìn hắn.

- So với việc em không nhớ tôi là ai thì không được ở bên em còn đau khổ hơn.

- Anh vừa nói lúc sáng rồi. - Nó bật cười trong nước mắt.

- Phải nhắc lại không sợ người nào đó quên mất. - Hắn cũng cười, một nụ cười vô cùng hạnh phúc, đồng thời tiến lại gần lau nước mắt cho nó.

Còn một người thứ ba vì không muốn cản trở hai anh chị tâm sự hàn huyên nên lẳng lặng chuẩn ra khỏi phòng, trước khi rời đi không quên nháy mắt với Hy Thần. Xem ra Thiên Di đã bị cô em yêu quý bán đứng không thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Một ngày rồi lại một ngày trôi qua. Hôm nay là một trong những ngày nó hoàn toàn tỉnh táo cũng là ngày nó được bác sĩ cho phép ra viện. Từ sớm Ni Ni cùng Hạo Dân đã chạy đến giúp nó thu dọn đồ đạc, Hy Thần đi làm thủ tục xuất viện, Bội Doanh cùng Thiệu Thiên đang đi làm visa đi du học không đến được không nói nữa, còn cái tên Hoàng Nguyên chết tiệt kia tại sao lại không tới cơ chứ?

Kể ra thì từ cái hôm Hy Thần trở về nó không còn thấy Hoàng Nguyên đến thăm nữa, mặc dù lúc nhớ lúc không nó vẫn cảm thấy cuộc sống của mình như thiếu mất điều gì đó.

Đang ngáy người ngủ nghĩ xem thiếu cái gì thì bác sĩ Ngô bước vào, theo sau là Hy Thần cùng với một xấp giấy tờ gì gì đó trên tay. Bác sĩ Ngô nở nụ cười hiền từ mà nó thấy trong suốt những ngày ở đây, giọng nói trầm thấp khàn khàn dặn dò nó.

- Về nhà rồi phải giữ cho tinh thần thật thoải mái những lúc tỉnh táo đừng nên suy nghĩ quá nhiều.

- Vâng!

Sau đó lại quay ra nói với hấn.

- Đây là thuốc an thần phòng trường hợp cô bé bị kích động quá mức bình thường, còn đây là thuốc bổ mỗi ngày đều phải uống. Những lúc cô ấy không nhớ gì nếu có thời gian hãy dẫn cô ấy tới những nơi hai người từng tới hoặc cùng cô ấy làm những việc hai người đã từng làm.

- Cảm ơn! - Hấn vừa nói vừa cúi đầu một góc 30 độ sau đó tiến lại nắm lấy tay nó, mỉm cười nói.

- Đến lúc về nhà rồi!

Xe dừng trước cổng, chưa kịp vui mừng vì được về với ngôi nhà thân yêu nó đã đứng hình vì khuôn mặt một người phụ nữ đập vào mắt. Thật là đến khóc dở mếu dở với số phận đen đủi của mình, người muốn gặp thì không thấy đâu người không muốn gặp nhất lại xuất hiện ngay trước cửa nhà mình.

Người phụ nữ kia chính là mẹ nó, người mẹ đã nhẫn tâm đánh chửi nó suốt thời thơ bé, người mẹ khiến nó lưu lạc tha hương, chịu cảnh người ngoài ghê lạnh đánh đập chửi rủa.

Oán có, hận có, căm ghét có nhưng hơn cả là đau lòng, đau lòng vì bà ta nhẫn tâm từ bỏ nó.

"Vào cái đêm nó bị bắt cóc, vì sợ nên không dám ngủ, thân thể nhỏ bé run rẩy ngồi sát vào góc tường. Trong đêm khuya tĩnh mịch nghe thật rõ tiếng bọn bắt cóc nói chuyện.

- Mau gọi cho mẹ nó đòi tiền chuộc đi. - Một tên nói.

- Sao không gọi cho bố nó? - Một tên khác hỏi.

- Ông ta đang ở nước ngoài.

Sau đó là tiếng bấm điện thoại, chuông réo mấy hồi mới có người nhấc máy.

- Alô! - Không hiểu sao bọn bắt cóc lại bật loa ngoài nên nó có thể nghe được giọng nói của mẹ.

- Con gái bà đang ở chỗ chúng tôi. - Một tên hăng giọng nói.

- Con gái tôi cũng là con gái Hoàng Hựu Minh muốn vùi tiền thì gọi cho anh ta đi đừng có làm phiền tôi...tút...tút...

Lã Uyển Như nói rồi lạnh lùng đập máy. Không một chút lo lắng, không một lời hỏi thăm.

Thân hình nhỏ bé trong góc lại càng run rẩy, nước mắt trong suốt rơi đầy trên mặt. Người mẹ nó hết mực yêu quý kính trọng lại đang tâm vứt bỏ nó."

Một người mẹ dù có thế nào cũng không bao giờ nhẫn tâm bỏ rơi con mình nhưng người mẹ ruột thịt trước mặt nó đây còn nhẫn tâm hơn cả bố mẹ nuôi trước đây của nó. Nhẫn tâm đến mức sẵn lòng vứt bỏ đứa con gái do chính mình mang nặng đẻ đau.

- Hy Thần, nghe nói hôm nay cháu về nước ta dẫn Thiên Thiên đến gặp cháu.

Lã Uyển Như tươi cười nói, mắt còn cố tình liếc qua nó một cái. Nó lại nhìn cô gái bên cạnh bà ta, hai chữ "Thiên Thiên" dội vào tai khiến người nó khẽ run nhẹ, bà ta vẫn còn nhớ cái tên đó cơ à!

- Thiên Thiên!

Hấn nhìn đứa con gái đứng cạnh Lã Uyển Như rồi lại nhìn nó, thấy tâm trạng nó không được tốt hấn không nói nhiều lẳng lặng kéo tay nó vào trong nhà bỏ lại Lã Uyển Như mặt mày đỏ gay vì tức.

- Không sao chứ? - Hấn xoa xoa đầu nó, hỏi.

Nó chỉ lắc lắc đầu không nói, hai bàn tay nắm chặt vạt áo hấn, người vẫn chưa hết run.

- Để tôi đưa em lên phòng nghỉ ngơi, ngủ một giấc tỉnh dậy sẽ thấy tốt hơn.

Một mình nằm trong căn phòng rộng lớn, nó không dám nhắm mắt vì chỉ cần nhắm mắt là những ký ức kinh hoàng kia lại ùa về.

Những tưởng chỉ cần được ở bên hắn thì nó sẽ không còn nhớ đến những tổn thương trong quá khứ vậy mà khi vừa gặp người phụ nữ kia nó liền mất kiểm soát, trong lòng cứ dâng lên một nỗi lo sợ vô hình.

Nghĩ rồi lại nghĩ, nó chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, một giấc ngủ không bình yên.

Cùng lúc đó ở Bar Paradise, không ánh sáng mờ ảo không tiếng nhạc sập sinh chỉ có mùi rượu tây nồng nàn tràn ngập không khí.

Hoàng Nguyên ngồi cạnh quầy bar, cái đầu nghiêng ngả thỉnh thoảng lại gục lên gục xuống. Từ bỏ tình cảm từ thời thơ bé thật không dễ dàng như cậu tưởng nhưng Nguyên chẳng thể làm gì khác ngoài cách buông tay.

- Anh không ở cạnh cô thanh mai trúc mã đáng yêu của anh nữa à?

Giọng nói trong trẻo vang lên bên tai, mùi nước hoa đắt tiền xộc vào mũi xua đi mùi rượu mạnh trong không khí. Nguyên quay sang nhìn cô gái vừa ngồi xuống cạnh mình, thoáng giây người khi nhìn thấy khuôn mặt của cô ta. Nhưng rồi cậu lại quay đi uống nốt ly rượu trong tay, môi khẽ nhếch lên.

- Chuyện của tôi không cần cô quan tâm.

Sau khi để lại câu nói lạnh lùng ấy, Nguyên cảm áo khoác lao đảo ra khỏi quán bar, bỏ lại Hạ Nhi về mặt đầy bất mãn cùng tổn thương nhìn theo bóng lưng cậu.

- Anh vì cô ta mà đau khổ thì em cũng có thể vì anh khiến cô ta biến mất mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Trả thù

Mây đen giăng kín trời, từng cơn gió mạnh mẽ cuốn bụi bay mù mịt, không có tiếng sấm cũng không có chớp sáng nhấp nhoe chỉ có tiếng gió rít ghe thật ghê rợn.

Nó ngồi bên cửa sổ ngây ngốc nhìn cơn đường vắng bụi bay mù mịt. Ngoài cái tên Hoàng Thiên Di và bản thân đang bị bệnh rối loạn thần kinh lúc nhớ lúc quên mà cô bé tên gì nó cũng chẳng nhớ đã nói trên dưới hai chục lần với nó ra thì đầu óc nó hoàn toàn trống rỗng, không một chút ký ức, trong lòng là cảm giác lo sợ mơ mơ hồ hồ.

Chẳng bao lâu thì trời đổ mưa, những hạt nước trong suốt đập vào tấm kính cửa sổ chảy xuôi xuống tạo thành những vệt dài loang lổ. Nó giờ tay chạm vào tấm kính, miết nhẹ theo một giọt nước vừa rơi xuống. Đôi lông mày thanh tú nhú chặt, đôi môi nứt nẻ mấp máy nói gì đó không rõ ràng.

Ring!!! - Là âm báo tin nhắn từ điện thoại của nó.

"Tôi cần nói chuyện với cô về Hoàng Nguyên, gặp nhau ở Parkson.

Hoàng Thiên Di."

Nó cầm điện thoại đọc đi đọc lại tin nhắn đến năm, sáu lần, não cố gắng vận động để nhớ xem Hoàng Nguyên là ai và còn cả tên người gửi nữa. Nhưng nghĩ mãi cũng chẳng ra, đầu lại còn đau hơn. Nhìn ngoài trời đang mưa ngày một lớn, nó do dự không biết có nên đi hay không thì có một tin nhắn mới gửi đến.

"Hoàng Nguyên đang gặp nguy hiểm".

Mặc dù không nhớ nhưng nó dám chắc cái tên Hoàng Nguyên này có liên quan đến mình bởi vì trong danh bạ có lưu tên Hoàng Nguyên và có cả tin nhắn Hoàng Nguyên gửi cho nó mấy ngày trước. Nếu đã có liên quan thì phải đi xem người ta thế nào nhờ đâu tên đó có họ hàng hay thân quen với nó thì lúc đấy có hối cũng không kịp.

Một điều không may là trong nhà không có ai, nó lại còn chẳng nhớ Parkson là chỗ quái nào thôi thì bắt taxi bảo họ đưa đến đó cũng được nhưng còn cái người nó gặp lúc vừa ngủ dậy về nhà không thấy nó đâu chắc chắn sẽ rất lo lắng. Nghĩ nghĩ mấy giây nó lôi tập giấy nhớ trong túi áo ra viết mấy chữ rồi dán trên mặt bàn sau đó mới rời khỏi nhà.

Parkson là một khu giải trí lớn nằm ở khu đô thị mới, bình thường ở đây rất đông người nhưng hiện tại với cái tiết trời mưa gió bão bùng như thế này thì

khu giải trí ngay cả bóng ma cũng chẳng có.

Nó đứng trước cổng lớn chờ đã được 15 phút mà chẳng thấy người hẹn gặp đâu, đang ngó nghiêng xung quanh thì nó bị một đôi tay rắn chắc giữ chặt lấy sau đó chẳng còn biết gì nữa.

- Bốp!

Mặt bị tát một cái đau điếng nó mới lơ mơ tỉnh lại, ánh sáng trong phòng khiến nó phải mất một lúc mới nhìn rõ mọi thứ xung quanh. Nó thấy mình đang ngồi trong một căn phòng rất rộng, bài trí xa hoa lộng lẫy, tay chân đều bị chới chặt. Trong phòng chỉ có khoảng chục người và nổi bật nhất là ba người một nam hai nữ đang ngồi uống trà trên bộ sofa sang trọng.

- Đại ca nó tỉnh rồi. - Một tên con trai đứng cạnh nó nói.

Lúc này ba người kia mới từ từ tiến tới gần, người con trai cao khoảng 1m75, tóc nâu đỏ, khuôn mặt hơi trẻ con với làn da trắng mịn nhưng đôi mắt lại lạnh lẽo không chút cảm xúc. Cô gái đang khoác tay cậu ta tóc xoăn dài đến ngang lưng, khuôn mặt xinh đẹp hơi vênh lên vẻ khinh khinh. Còn một người nữa, là cô gái đi sau hai người kia, cô ta thể quái nào lại trông giống hệt nó.

- Nghe nói cô đã nhớ lại tất cả? - Người con trai môi hơi nhếch lên tạo thành nụ cười xấu xa, hỏi.

- Tôi có quen mấy người à? - Nó vừa hỏi vừa nhìn ba người trước mặt bằng ánh mắt khó hiểu. Ba người này nó cảm thấy mình đã từng gặp qua nhưng lại chẳng thể nhớ nổi họ là ai.

- Hình như cô ta vẫn chưa nhớ! - Cô gái đang khoác tên con trai nhướn mày nói.

- Cô ta đã nhớ lại tất cả rồi chỉ là thần kinh cô ta có vấn đề nên lúc nhớ lúc quên thôi. - Cô gái có khuôn mặt giống hệt nó giải thích.

- Như thế hành hạ cô ta càng vui.

Hy Thần sau khi thi tốt nghiệp lập tức trở về nhà, thật không yên tâm khi để nó ở nhà một mình. Chỉ vì hôm qua trong lúc nó vẫn đang bình thường bắt hán hứa sẽ đi thi tốt nghiệp đúng quy định nếu không hán đã lừa lịch thi lại.

Về đến nhà trời đã chạng vạng tối, căn nhà tối om không một ánh đèn, trời lại còn mưa tầm tã. Hán nhanh chóng mở cửa rồi vội vàng chạy lên phòng. Căn phòng không có ai.

Hán từ lo lắng biến thành hoảng hốt, chạy khắp nhà tìm nó vẫn không thấy, gọi điện cho bọn Bội Doanh với Hạo Dân bọn họ cũng đều nói không biết. Đến khi bất gặp tờ giấy nhớ nó để lại trên bàn hán mới biết là nó đã ra ngoài, trong lòng lại càng bất an hơn, hán sợ nó lại biến mất như mười năm trước. Hiện tại nó đang không nhớ gì đi lung tung rất nguy hiểm không biết chừng bị bắt cóc rồi cũng nên.

Bất chấp trời mưa lớn, hán đánh xe ra khỏi gara lao đi tìm nó. Trong lòng thầm cầu nguyện nó không xảy ra chuyện gì.

Quay trở lại nơi nó đang bị bắt giữ, lúc này trong căn phòng chỉ còn lại bốn người là nó và ba người kia. Theo như những gì nó nghe được từ cuộc nói chuyện của ba người kia thì tên con trai tên là Jason, cô gái nhìn giống hệt nó tên Hạ Nhi và cô gái còn lại tên Lê Thi.

- Chúng ta nên bắt đầu hành hạ cô ta bằng trò gì trước? - Jason xoa xoa tay, nhìn nó bằng ánh mắt thích thú.

- Theo em thấy thì con gái quan trọng nhất là trinh tiết, cứ cho cô ta một viên thuốc rồi nhốt cô ta vào phòng cùng với một trong mấy thằng đàn em của anh để cô ta thác loạn một đêm. - Lê Thi cất giọng choe choé góp ý.

Nó khẽ rung mình một cái, lòng không hiểu tại sao ba người kia lại đối xử như vậy với mình. Hạ Nhi thì sợ xanh mặt trước cái trò khủng bố của Lê Thi, cuối cùng cô ta cũng lên tiếng góp vui.

- So với việc hành hạ thể xác thì hành hạ tinh thần cô ta còn vui hơn nhiều. Tôi biết có một loại thuốc kích thích thần kinh khi tiêm vào người sẽ sinh ra ảo giác, tâm trí mê loạn, chúng ta tiêm cho cô ta một liều sau đó kể cho cô ta nghe chuyện cũ cộng với mấy tấm ảnh và mấy đoạn phim Jason lấy được ở chỗ Hy Thần. Đảm bảo cô ta sẽ đau khổ đến mức sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 84

Người bị Jason giữ chặt, không thể kháng cự dù chỉ một chút, nó đành giương mắt để Hạ Nhi tiêm thứ chất lỏng kia vào người. Trong đầu bỗng hiện lên khuôn mặt của người nó vừa gặp sáng nay. Đôi mắt thật lạnh lùng nhưng ẩn sâu trong đó là một chút dịu dàng, một chút ấm áp cộng với một chút yêu thương. Người đó tên là Hán Hy Thần... Hán Hy Thần là người mà nó sẽ yêu suốt đời suốt kiếp. Nó như bừng tỉnh khỏi cơn mê lâu ngày, cuối cùng thì

cũng nhớ ra được người chiếm trọn trái tim mình là ai.

Cánh tay bị tiêm thuốc hơi nhói lên, ngay sau đó là cảm giác lâng lâng mơ hồ, cảnh vật trước mắt cứ xoay vòng vòng, nó chẳng thể nhìn rõ những thứ xung quanh nữa. Nó nghe loáng thoáng có tiếng con gái.

- Thuốc hơi mạnh phải đợi một chút.

Mất khoảng 15 phút, đầu óc nó mới tỉnh táo một chút, mọi thứ trong phòng cũng không còn quay vòng vòng nữa. Lúc này Hạ Nhi mới kéo ghế đến ngồi cạnh nó, chiếc miệng xinh xắn bắt đầu kể cho nó nghe câu chuyện về một cô bé tên Hoàng Thiên Di. Rồi lần lượt những bức ảnh được bày ra trước mặt nó, những đoạn phim lần lượt được chiếu trên tivi. Từng lời nói, từng hình ảnh khắc sâu vào tâm trí nó. Đến lúc này, trí nhớ bị ngủ quên mới trở dậy, hiện lên thật rõ ràng trong đầu nó.

Trước mắt bỗng hiện lên những hình ảnh mờ ảo đan xen giữa quá khứ và hiện tại, vui buồn hạnh phúc đau khổ lẫn lộn, nó dường như đang xem một đoạn phim ngắn kể về cuộc đời của mình vậy.

Ảo ảnh bị phá vỡ khi một bức ảnh được đưa ra trước mặt nó kèm theo giọng nói không cao không thấp của Hạ Nhi.

- Cô chắc chưa được xem bức ảnh này đâu nhỉ, có nhận ra người trong bức ảnh này là ai không?

Nó nhìn thật kĩ hai người trong bức ảnh, trong lòng chợt dâng lên cảm giác chua xót, cổ họng đắng ngắt không nói nên lời.

Trong ảnh Hy Thần nằm trên bãi cỏ xanh ngắt, hai mắt khép lại như đang ngủ, phía sau là ngôi nhà gỗ màu trắng cùng với khóm tử đinh hương màu xanh saphia. Còn cô gái có mái tóc màu hạt dẻ, đang cúi xuống hôn Hy Thần chẳng phải là Tử Di - chị gái của nó sao.

Chẳng có từ ngữ nào có thể diễn tả hết cảm xúc của nó lúc này. Mặc dù Tử Di là chị gái nó nhưng không hiểu sao nó vẫn thấy rất khó chịu khi nhìn vào bức ảnh kia.

- Bức ảnh này tôi lấy được từ trong ví của Hy Thần...cô không ngờ đúng không? Người Hy Thần yêu là chị gái cô, chị gái cô cũng rất yêu Hy Thần. Cô giống như người thứ ba chen vào giữa họ vậy.

Nó muốn nói là không phải nhưng tiếng chưa kịp phát ra đã bị câu nói tiếp theo của Jason chặn lại.

- Bây giờ chị gái cô đã chết, cô đương nhiên trở thành người thay thế. Những gì cậu ta nói với cô chỉ toàn là những lời lừa gạt thôi.

Máu từ mũi chảy vào miệng tanh nồng đánh thức chút ý chí còn sót lại, nó gằn giọng nói.

- Anh câm miệng lại cho tôi.

Jason chỉ nhếch môi, cao giọng đề nghị.

- Nếu như cô không tin tôi sẽ gọi cho Hàn Hy Thần để đối chất.

Nói là làm, Jason lấy điện thoại của nó ra, bật nguồn và bấm gọi cho Hy Thần. Chuông vừa mới reo lần thứ nhất hắn đã lập tức bắt máy.

- Tiểu Di em đang ở đâu?

Nó có thể nghe ra sự lo lắng trong giọng nói của hắn, trong lòng thấy ấm áp hơn một chút.

- Hy Thần, em có chuyện muốn hỏi anh, anh phải hứa sẽ trả lời thật lòng nhé. - Giọng nó run run.

- Được!

- Người anh yêu thực sự là ai?

- Là em

- Vậy còn Tử Di?

- Cô ấy...là bạn.

Nó cho dù có ngốc cũng nhận thấy sự lúng túng qua câu trả lời của hắn.

- Còn bức ảnh trong ví của anh thì sao?

Nó thật sự không muốn hỏi câu này nhưng nếu không hỏi nó sẽ không thể chứng minh những gì Jason nói là sai, một phần là vì lo sợ câu trả lời của hắn sẽ không như mình mong muốn.

Đã gần một phút trôi qua mà đầu dây bên kia vẫn không có tiếng trả lời, môi nó nhếch lên tạo thành nụ cười nửa miệng, giọt nước mắt trong suốt lăn dài

trên má.

- Cúp máy đi rồi muốn làm gì tôi thì làm. - Giọng nó như van xin, lại có chút dừng dừng. - Nhưng trước tiên tôi muốn hỏi ba người một câu. Tại sao mấy người lại muốn làm hại tôi?

Ba người kia nhìn nhau, Jason là người lên tiếng trước.

- Dù sao cô cũng sẽ đi theo chị gái cô, coi như tôi có lòng tốt cho cô biết nguyên nhân vậy. - Jason nhìn nó bằng ánh mắt đầy thù hận, bắt kể lại quá khứ. - Gia đình tôi vốn rất hạnh phúc cho đến khi mẹ tôi phát hiện bố tôi ngoại tình. Từ một gia đình hạnh phúc biến thành những trận cãi vã, đập phá đồ đạc ngày đêm. Năm đó tôi mới mười tuổi, chỉ biết giương mắt nhìn bố mẹ cãi nhau mà không thể làm gì. Mẹ tôi lại bị bệnh tim, thể trạng vốn rất yếu chẳng bao lâu thì bà ốm nặng nằm liệt giường. Bố tôi không những không quan tâm mà còn sớm ngủ ở bên tình nhân của ông ta. Có một lần mẹ cố gắng rời khỏi giường, đi tìm người đàn bà kia, sau lần đó mẹ tôi không bao giờ quay trở về nữa bởi vì bà lên cơn đau tim trên đường về nhà và qua đời ngay hôm đó. Người đàn bà kia chính là người gây ra cái chết cho mẹ tôi, khiến tôi không thể gặp bà lần cuối. Người yêu thương tôi nhất cũng là người tôi yêu thương nhất đã phải chết trong đau đớn và cô độc. Tôi hận bố bao nhiêu thì càng hận người đàn bà ngoại tình với ông ta bấy nhiêu. Tôi đã thề sau này lớn lên nhất định sẽ trả thù cho mẹ tôi vaf trở trêu thay bà ta lại là mẹ của cô - Lã Uyển Như...Tôi muốn bà ta phải nếm thử mùi vị đau khổ khi mất đi người thân là như thế nào. Sau cái chết của chị gái cô, bà ta dường như phát điên vậy nên tôi đã định dừng tay. Cho đến khi Hàn Hy Thần nhờ tôi điều tra về cô. Ha ha thật không ngờ cô lại chính là đứa con gái bị mất tích của bà ta, vì vậy tôi quyết định lên kế hoạch trả thù một lần nữa.

- Anh..Trần Minh Tú! - Nó tức giận nhìn tên con trai ánh mắt đầy thù hận trước mặt, đến tận bây giờ nó mới nhớ ra cậu ta.

- Ở bây giờ cô mới nhớ ra tôi cơ à! Thế nào cảm thấy tức giận vì tôi lợi dụng người cô yêu à? Tôi nghĩ cô phải cảm ơn tôi mới đúng, tôi đã giúp cô khá nhiều chuyện đấy. Để tôi kể tiếp cho cô nghe nhé.

- Anh..

- Cô có nhớ chiếc hộp gỗ chứa quyển album chụp toàn ảnh của chị cô và Hy Thần cùng với chiếc usb lưu mấy đoạn phim của họ không? Nếu không nhờ tôi đặt ở vị trí dễ tìm đó thì có lẽ đến tận bây giờ cô vẫn không biết về nó đâu. Hay là cái vụ cô bị Lã Uyển Như bắt cóc ấy cũng chính là do tôi tạo cơ hội cho hai mẹ con cô gặp nhau, chẳng phải sau lần đó cô cũng nhớ ra ít nhiều còn gì. Ngoài ra thì mấy cái vụ bắt cóc Hạo Dân với Bội Doanh, còn cả vụ phá quán bar của cô đều là do tôi làm, vốn định mượn tay bọn nó cho cô một trận ai ngờ Hàn Hy Thần với Hoàng Nguyên hết lần này đến lần khác làm anh hùng cứu mỹ nhân phá hỏng kế hoạch của tôi. Mãi mới nghĩ ra kế mới là để Hạ Nhi đóng giả cô để tăng thêm phần kịch tính, giúp cô khôi phục trí nhớ rồi cho cô đi theo chị cô. Thế nào, cô thấy kế hoạch mới của tôi hay chứ?

- Khốn kiếp!

- Cái này cô không nên trách tôi, phải trách mẹ cô mới đúng

Rầm!!!

Minh Tú vừa dứt lời thì cánh cửa sau lưng nó bị đập tung ra, Hy Thần cùng mấy người nữa đồng loạt xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Minh Tú không ngạc nhiên khi thấy mấy vị khách không mời mà đến bởi vì cậu ta còn đang mãi nhìn người phụ nữ cậu ta căm ghét nhất trên đời - Lã Uyển Như.

- Minh Tú!

Chất giọng trầm lạnh vang lên khiến Minh Tú giật mình thu lại ánh mắt thù hận. Lúc này cậu ta mới nhớ ra mình đang làm gì, nhanh như cắt cậu ta rút con dao từ sau lưng ra, cắt đứt dây chối trên người nó rồi kéo nó lùi lại.

- Lã Uyển Như chắc bà cũng biết cô ta là ai rồi nhỉ?

Minh Tú nhìn thẳng Lã Uyển Như hỏi, tay cầm dao đưa lên kề sát cổ nó.

- Cậu...

Bàn tay run rẩy của Lã Uyển Như nắm chặt lại, môi run run không nói nên lời, bà ta chỉ có thể bắt lực nhìn Trần Minh Tú đang đe dọa tính mạng con gái mình.

- Đối với cái chết của Hoàng Tử Di bà không được chứng kiến, hôm nay tôi sẽ cho bà biết việc tận mắt chứng kiến con gái mình bị giết mà chẳng làm

được gì đau khổ như thế nào.

Trần Minh Tú dí sát lưỡi dao sắc lạnh vào cổ nó, làn da mỏng bị cứa nhẹ một đường, không gây chết người nhưng đủ để kích thích sự sợ hãi trong lòng mỗi con người ở đây. Từ chiếc cổ trắng ngần, những giọt máu màu đỏ thẫm nhỏ ra làm ướt lưỡi dao sắc lạnh. Ánh mắt Minh Tú lướt qua từng người, môi hơi nhếch lên, thì thào vào tai nó.

- Cô thấy vui chứ, chính tôi đã sắp đặt để cô được gặp họ lần cuối trước khi chết.

Nó lúc này đang đau lòng muốn chết còn hơn đau mà vui với cả không vui, bị giọng nói lạnh lẽo của Minh Tú làm cho giật mình, nó mới nhận ra hoàn cảnh hiện tại của mình.

Đưa mắt nhìn từng khuôn mặt trong phòng, đầu tiên ánh mắt nó dừng lại trên người Hàn Hy Thần, rất nhanh sau đó chuyển sang người Lã Uyển Như, ánh mắt vô cảm bỗng chốc trở nên u ám, nó giơ tay chỉ thẳng vào Lã Uyển Như, hỏi.

- Bà ta làm gì ở đây?

- Để nhặt xác cô. - Minh Tú trả lời.

- Uych!

Tất cả những người có mặt trong phòng đều tròn mắt nhìn Trần Minh Tú bất tỉnh lảo ra đất.

Tua lại 5s trước.

Trần Minh Tú nói ra câu ấy càng làm lửa giận trong lòng nó bùng lên dữ dội, ngoài bản thân nó ra thì không ai có quyền lấy đi mạng sống của nó cả. Nhân lúc cậu ta còn đang mãi liếc nhìn Lã Uyển Như nó dùng hai tay kéo bàn tay đang cầm dao ra xa khỏi cổ mình rồi dùng chân làm một cú đá ngược vào đúng chỗ hiểm của Minh Tú khiến cậu ta phải buông con dao ra, vội vàng cúi xuống ôm bảo bối. Ngay lúc đó nó xoay người rút thanh sắt mà lúc trước nó thấy một tên đàn em của Trần Minh Tú để quên ở gần đó đập mạnh vào đầu cậu ta làm cho cậu ta bất tỉnh.

Quay lại hiện tại.

Mọi người đều thờ phào vì nó không còn nguy hiểm thì lại được một phen kinh hồn bạt vía khi thấy nó nhặt con dao dính máu từ dưới đất lên, rạch một đường trên cánh tay, nụ cười trên môi nó lạnh ngắt.

Máu tươi chảy ra nhanh chóng thấm đẫm lớp vải áo màu trắng sữa, từ từ nhỏ giọt xuống nền đất lạnh giá.

- Tiểu Di...

- Anh thấy đau lòng à? - Nó nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng nhẹ bằng tựa như có như không.

- Nghe anh giải thích đi.

- Không cần đâu, tôi đã nghe chán những lời giải thích của anh rồi...Từ Di chết rồi vẫn có thể khiến anh yêu chị ấy đến như vậy.

Ngay từ đầu đáng lẽ nó không nên thích Hàn Hy Thần, chẳng phải Từ Di với Hy Thần có hôn ước với nhau hay sao. Nó là em không nên tranh giành người yêu với chị gái mình mới phải. Vậy mà nó đang làm trò ngu ngốc gì thế này, vì hắn mà không ngại làm tổn thương ngay cả bản thân mình.

- Có phải nếu tôi chết thì anh cũng sẽ nhớ đến tôi giống như nhớ chị ấy?

- Thiên Thiên con đừng như vậy! Mẹ...

- Bà Im Đi! Ai Cho Bà Lên Tiếng Ở Đây?

Lã Uyển Như vừa lên tiếng khuyên can thì đã bị nó chặn lại, ánh mắt tràn ngập đau khổ phút chốc biến thành lạnh lẽo đến rợn người. Sự thù hận chất chứa suốt từ lúc mới nhớ lại đến bây giờ mới có cơ hội bùng phát.

- Bà không phải mẹ tôi, trước đây không phải, sau này lại càng không phải. Những năm tháng tôi bị bà đánh đập, ghê lạnh, những năm tháng tôi lưu lạc ở bên ngoài, phải sống với những người chỉ coi tôi như con vật, những năm tháng tôi lang thang đầu đường xó chợ, bà có trả lại được cho tôi không? Tôi thà không có mẹ còn hơn có một người mẹ nhân tâm độc ác như bà.

- Thiên Thiên, mẹ xin lỗi, là mẹ sai khi đối xử không tốt với con.

"Cô có biết vì sao mẹ cô lại lạnh nhạt với cô không? Bởi vì cô là con gái của Hoàng Hựu Minh - người đàn ông đã khiến bà ta phải chia tay với người bà ta yêu suốt năm năm trời, nực cười thay người đàn ông bà ta yêu suốt năm năm ấy lại là bố của Hàn Hy Thần - Hàn Hy Trác. Sau này gặp lại Hàn Hy Trác, bà ta đã sắp đặt cho chị gái cô và Hy Thần đính ước, dùng cái hôn ước ấy để làm lá chắn cho mối quan hệ mờ ám giữa hai người họ. Cuối cùng mọi chuyện cũng bị vợ của Hàn Hy Trác phát hiện, bà ấy trong lúc tức giận đã đâm chết chồng mình rồi tự tử.

- Tại sao anh lại biết những chuyện này?

- Làm bạn Thân của Hàn Hy Thần bao năm chẳng hề tôi lại không biết được những chuyện này".

Đoạn hội thoại giữa nó và Minh Tú một tiếng trước lại hiện lên trong đầu. Cứ như một sự ám ảnh không thể nào dứt.

Lã Uyên Như là nguyên nhân gián tiếp gây ra cái chết của bố mẹ Hy Thần, nếu hắn biết sự thật này sẽ không bao giờ có thể chấp nhận nó nữa. Đẩy nó vào bước đường này là do người đàn bà tàn nhẫn kia. Bà ta hết lần này đến lần khác chia rẽ tình cảm của nó, ngay cả lúc nó bị bắt cóc bà ta cũng không màng, bây giờ cũng tại bà ta mà nó không thể nào ở bên người nó yêu. Một chữ hận thôi chưa đủ, nó muốn bà ta phải dày vò ân hận cả đời.

Nó đưa con dao dính máu lên sát cổ, giọt nước mắt cô kim nén cuối cùng cũng lăn dài trên má, đã diễn kịch thì phải diễn cho đạt.

- Hàn Hy Thần, em muốn hỏi anh một lần cuối, rốt cuộc Từ Di là gì đối với anh?

- Anh...cô ấy là...Em mau bỏ dao xuống đi đã, anh với cô ấy không như em nghĩ đâu.

- Em hiểu rồi...đến cuối cùng anh vẫn không thể trả lời.

"Xin lỗi anh Hy Thần, những gì mẹ em gây ra cho anh và gia đình anh, em sẽ thay bà ta trả. Xin lỗi vì không thể ở bên anh được nữa, mãi mãi rất xa còn em thì một mồi qua rồi!"

Nói đoạn nó quay sang nhìn Lã Uyên Như.

- Lã Uyên Như bà hãy nhớ thật kĩ, lí do tôi chết ngày hôm nay chính là vì muốn bà phải ân hận, đau khổ suốt quãng đời còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Kết thúc

Phòng bệnh trắng toát, mùi thuốc khử trùng nồng nặc, nó lặng yên nằm trên chiếc giường trắng, hai mắt nhắm chặt không để lộ bất cứ sự buồn thương hay đau đớn nào.

Bác sĩ bảo do tác dụng của một loại thuốc kích thích nên nó chưa tỉnh lại ngay được. Hắn ngồi bên cạnh ngắm nhìn nó, ánh mắt thật dịu dàng và ấm áp. Chỉ có mình cô bé này mới khiến trái tim hắn rung động, cũng chỉ có cô bé này mới xua đi sự lạnh giá trong lòng hắn. Ngay từ khi còn là một cậu bé, hắn đã quyết tâm bảo vệ nó đến cùng, sẽ không để nó chịu bất kì tổn thương nào. Nhớ lại buổi tối ngày hôm qua, hắn đã rất sợ khi nó định tự tử, có trời mới biết lúc đó trái tim hắn như đã ngừng đập. Cũng may mà Hoàng Nguyên theo đường cửa sổ nhẹ nhàng tiến vào đánh ngất nó không thì không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Hàng mi cong cong khẽ rung, nó từ từ mở mắt, nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp trai của hắn. Đáy mắt lộ rõ sự đau đớn cùng tội lỗi. Hắn vì nó mà làm nhiều chuyện như vậy còn nó thì sao, nó là con gái của người đã gián tiếp gây ra cái chết của bố mẹ hắn. Nếu có một ngày hắn phát hiện ra liệu hắn có còn yêu nó không? Đến lúc đó nó sẽ không còn đủ can đảm để đối mặt với hắn nữa.

- Em tỉnh rồi.

Thanh âm trầm lạnh mang theo sự dịu dàng cùng quan tâm kéo nó ra khỏi suy nghĩ. Một cảm giác ấm áp chợt lan toả trong lồng ngực. Trong tình yêu đôi khi chỉ cần một sự quan tâm nhỏ nhoi cũng khiến lòng ta ấm áp.

Cổ kim nén nụ cười đang chuẩn bị nở trên môi, nó lạnh lùng quay ra phía cửa sổ, mắt dán chặt vào nền trời xanh thẳm. Trời vẫn trong xanh như vậy mà tại sao trong lòng lại nổi giông bão.

- Em vẫn còn giận chuyện của Từ Di? - Hắn hỏi.

Nó phân vân một hồi định không trả lời nhưng im lặng chẳng phải đồng nghĩa với thừa nhận hay sao.

- Từ Di là chị gái của tôi sao tôi có thể giận chứ?

- Ý anh là em vẫn đang giận anh?

Thật ra nó chẳng giận gì cả, cũng hiểu rõ người hắn yêu là nó, trong khoảng thời gian nó mất tích giữa họ có chuyện gì nó cũng chẳng để bụng. Hôm qua kích động đến mức muốn tự tử cũng chỉ tại thuốc kích thích cùng với những lời nói khiêu khích của Trần Minh Tú và còn vì muốn kiểm lí do khiến hắn nghĩ rằng nó vì hiểu lầm chuyện của hắn với Từ Di nên mới làm như vậy để che dấu việc mình muốn thay mẹ trả nợ cho hắn. Không ngờ tự tử không thành bây giờ hắn lại hỏi câu này khiến nó không biết phải trả lời thế nào, đành im lặng nhìn hắn, mà im lặng đồng nghĩa với thừa nhận.

- Tiểu Di, anh và chị gái em vốn dĩ không yêu nhau, có muốn cũng không thể bởi vì Tử Di là em gái cùng cha khác mẹ của anh.

Àm!!!

Cái gì? Hấn vừa nói cái gì? Em gái cùng cha khác mẹ! Không phải nó đang nghe nhầm đấy chứ???

Nhận ra sự ngạc nhiên trên khuôn mặt nó, hấn khẽ mỉm cười, tiếp tục nói.

- Trước đây anh không thể nói vì trước lúc Tử Di mất đã bắt anh hứa không được nói chuyện này cho ai biết bao gồm cả em, cô ấy làm vậy vì muốn bảo vệ danh dự cho mẹ em, không muốn người ngoài nói bà ấy có chồng rồi mà còn ngoại tình và vì không muốn em đau lòng nữa.

- Tại sao anh lại nói với em chuyện này, anh đã hứa với chị gái em? - Sau khi lấy lại được bình tĩnh nó cất tiếng hỏi.

- Bởi vì anh không muốn em hiểu lầm, chắc Tử Di cũng không giận vì anh thất hứa đâu. - Hấn cười cười, đưa tay lên nheo mắt nó. - Em cũng không cần thấy có lỗi vì những gì mẹ em đã làm.

- Tại sao?

Lòng nó có chút nhộn nhạo, không phải hấn đã biết hết mọi chuyện rồi đấy chứ.

- Mẹ em vốn không có lỗi, bà ấy và bố anh đã yêu nhau từ trước, mẹ anh chỉ là người đến sau nên không thể trách mẹ em được. Cô bé ngốc không ngờ em lại định dùng cái chết để trả nợ thay mẹ mình.

- Hy Thần!

Nó xúc động đến mức nước mắt lưng tròng, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Chưa đầy 5s nó đã bật dậy ôm chầm lấy hấn, mặt dụi dụi vào vòm ngực vững chắc, cảm nhận mùi bạc hà man mát. Hấn cũng vòng tay ôm lấy nó, đáy mắt không còn sự lạnh lẽo mà thay vào đó là sự ấm áp đã bị chôn vùi từ lâu.

Tiết trời tháng sáu, oi bức đến khó chịu, nó trong tà váy trắng, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Đặt bó tử đinh hương thơm ngát xuống trước mộ Tử Di, nó vui vẻ nói.

- Chị, em đến thăm chị đây! Còn mang đến loại hoa chị thích nhất nữa...Dạo này chị vẫn khỏe chứ? Từ sau giấc mơ đó em không còn gặp lại chị nữa. - Nó nửa ngồi nửa quỳ trước mộ, bộ dáng vô cùng uỷ khuất. - Còn rất nhiều điều em muốn nói với chị...Em muốn xin lỗi vì trước đây đã ghen với chị, còn đến đây chửi mắng chị, em thực sự xin lỗi, em đúng là người ngốc nghếch mà, cực kì ngốc. Em còn muốn cảm ơn chị nữa, cảm ơn vì đã giúp em nhớ lại tất cả nhưng...về chuyện tha thứ cho mẹ, em thực không làm được, bà ấy gây ra cho em quá nhiều sự tổn thương, em không có cách nào để bỏ qua những chuyện đó. Chị...mong chị hãy hiểu cho em.

Yên lặng một hồi, nó lấy lại vẻ tươi vui lúc mới đến, tiếp tục liến thoắng.

- Hy Thần gần đây bận ôn thi không thể đến thăm chị, anh ấy nhờ em gửi lời xin lỗi đến chị vì đã thất hứa, chị sẽ không giận anh ấy đúng không? À còn nữa sau khi Hy Thần thi đại học bọn em sẽ sang Mỹ thăm bố, bố chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên cho xem.

Và cứ thế trong cơn gió mùa hè thoang thoảng, ánh nắng vàng rực cả một khoảng trời, nó ngồi bên mộ Tử Di kể không biết bao nhiêu là chuyện cho đến tận khi có người gọi điện tìm mới chịu ra về.

Cánh đồng một màu xanh ngát, Hoàng Nguyên thoải mái ngã mình trên cỏ, hai mắt nhắm lại, tận hưởng không khí dịu mát nơi đây.

Có tiếng bước chân rồi tiếng người nằm xuống bên cạnh. Nguyên liền mở mắt quay sang nhìn thì thấy một khuôn mặt xinh đẹp cùng ánh mắt long lanh đang nhìn mình. Cậu khẽ mỉm cười, giọng nói ôn nhu cất lên.

- Sao lại đến đây?

- Không phải nơi này anh làm đề tặng em sao, chẳng lẽ em đến đây là sai? Mà anh không lo ôn thi chạy đến đây làm gì còn có nửa tháng nữa.

Nguyên không nói gì, nụ cười trên môi càng đậm. Cô bé này vẫn nói nhiều như ngày nào và cậu vẫn không hề thấy khó chịu vì điều đó.

- Đây không phải anh hứa sẽ luôn ở bên cạnh chăm sóc em như em gái hay sao? - Nó phụng phịu bắm lấy tay Hoàng Nguyên lắc lắc, giọng nói có chút hờn dỗi. - Vậy mà anh biến mất hơn một tuần nay.

Nguyên không thể nào làm ngơ được nữa, thu lại nụ cười trên môi, mặt cậu trở nên vô cùng nghiêm túc, vẫn là giọng nói đầy ôn nhu.

- Thiên Di, anh trai không thể ở bên em gái cả đời bởi vì đến một ngày nào đó em gái sẽ gặp được một người con trai cô ấy yêu và người đó cũng yêu cô ấy, anh trai cũng vậy. Em đã có Hy Thần bên cạnh, cậu ấy sẽ thay anh chăm sóc em, anh không thể lúc nào cũng ở bên em như trước được nữa. Từ bỏ tình cảm suốt 12 năm thật không dễ dàng nhưng anh tin anh sẽ làm được. Em gái ngốc, anh vẫn sẽ quan tâm đến em, chỉ là sự quan tâm ấy sẽ ít đi một chút, anh cũng cần tìm một nửa thực sự cho mình nữa.

Nghe những lời nói trăn thành của Hoàng Nguyên trong lòng nó không khỏi thấy chua xót, lặng lẽ cúi đầu, những giọt nước mắt trong suốt thi nhau rơi.

xuống.

Hoàng Nguyên khẽ cười khổ, đưa tay lau nước mắt cho nó.

- Lại còn khóc nữa, từ bé đến lớn đều là anh phải lau nước mắt cho em.
- Anh Nguyên, em xin lỗi, rất xin lỗi.
- Nhóc con, em xin lỗi gì chứ, tình cảm đôi khi không thể ép buộc, làm anh trai cũng tốt.

Cánh đồng xanh ngát, gió thoang thoang, ánh hoàng hôn đỏ rực bao trùm lấy dáng người cao lớn đang ngồi trên bãi cỏ.

Thiên Di đã rời đi từ lâu nhưng câu nói cuối cùng vẫn như đang văng vẳng bên tai.

- Em thật xui xẻo khi không thể yêu anh...nhất định sau này sẽ có một cô gái thật tốt thay em làm điều đó. Cảm ơn vì tất cả những gì anh đã làm cho em...ừm còn gì nữa nhỉ, à phải rồi, sau này em vẫn sẽ quý rầy anh dài dài nên cho dù anh không muốn cũng buộc phải quan tâm đến em.

Lọn tóc bị gió thổi tung, trên môi là nụ cười như có như không, Hoàng Nguyên từ từ đứng dậy, bóng dáng cô độc trải dài trên thảm cỏ xanh mướt. Tình cảm nếu không nắm bắt kịp thời sẽ nhanh chóng tuột khỏi tầm tay, đáng lẽ ra ngay từ đầu cậu không nên cố chấp tranh giành nó với Hy Thần mới phải, làm anh trai vẫn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

New York - Mỹ.

New York là thành phố lớn bậc nhất của Mỹ với cái tên "Thành phố không bao giờ ngủ". Không chỉ có vậy, New York còn là đô thị phồn hoa với những toà nhà chọc trời, nền kinh tế phát triển đứng đầu cả nước và nhiều địa danh vô cùng nổi tiếng.

Thiên Di lần đầu tiên đặt chân đến một đất nước xa lạ trong lòng không khỏi có chút bối ngỡ. Đôi mắt to tròn long lanh lộ rõ vẻ thích thú nhìn ngắm xung quanh, hệt như một đứa trẻ lần đầu được đến công viên chơi. Hy Thần chỉ có thể lắc đầu cười cười, cô bé này lúc không nhớ thì không sao, lúc nhớ lại rồi thì lại y như một đứa trẻ khi thì nhí nhảnh, lúc thì giận dỗi khiến hắn phải xoay như chong chóng mới kịp thích ứng. Mong rằng sau này lấy về nó sẽ bớt trẻ con đi một chút.

Xe vừa dừng trước toà nhà H&H thuộc quận Manhattan, nó liền nhanh chóng chạy đến cửa chính, đưa mắt đánh giá kiến trúc của toà nhà từ dưới lên đến tầng cao nhất. Trong lòng không khỏi ngạc nhiên, không ngờ bố nó lại có một sự nghiệp đáng mơ ước như thế này.

Nắm tay Hy Thần đi vào bên trong, đôi mắt đã to tròn của nó càng lúc càng mở to hơn, kiến trúc bên trong này phải nói là quá đẹp đi, vừa có nét Tây lại vừa có nét Đông Nam Á, vừa hiện đại lại vừa có chút cổ đại, hết sức hài hoà trang nhã. Hắn từ đầu đến giờ vẫn luôn quan sát về mặt nó, phải cố gắng lắm mới không bật cười thành tiếng.

Cho đến tận khi vào thang máy nó mới lấy lại vẻ mặt lạnh lạnh thường ngày, quay sang hỏi Hy Thần.

- Anh nghĩ bố sẽ biểu hiện như thế nào khi gặp em?
- Chắc sẽ giống như biểu hiện của em khi vừa bước chân xuống máy bay đến trước lúc vào thang máy.

Hắn trả lời, môi khẽ cong lên tạo thành nụ cười tuyệt đẹp.

Nó ngẩng mặt lườm hắn một cái rồi lại cúi xuống nghĩ ngợi gì đó, lông mày hơi nhíu lại.

- Đang nghĩ gì vậy? - Hắn nín cười hỏi.
- Đang tưởng tượng lại vẻ mặt ngạc nhiên cộng với ghen ghét của mấy cô tiếp tân khi thấy anh nắm tay em bước vào đây.

Giật mình! Không ngờ trong lúc thưởng thức kiến trúc của toà nhà mà nó vẫn có thể quan sát về mặt của mấy cô ả kia. Đúng lúc thang máy kêu ding một cái, cửa từ từ mở ra, hắn chỉ khẽ háng giọng, không bình luận gì thêm kéo tay nó ra ngoài.

Đứng trước cửa phòng làm việc của người bố thân yêu mười năm chưa gặp, nó cảm thấy có chút mất tự nhiên cùng lo lắng, do dự một lúc mới đưa tay lên gõ cửa.

- Cốc! Cốc!

Không đợi nó phải gõ đến lần thứ hai cánh cửa từ từ được mở ra nhưng người đầu tiên nó gặp sau cánh cửa kia không phải là bố mình mà là một cô gái khá trẻ, khuôn mặt khá ái đậm nét phương Tây, đáng người đạt tiêu chuẩn của người mẫu, đây chắc hẳn là thư ký của bố nó. Cô ta liếc nó một cái rồi lại nhìn hần, đôi môi anh đào căng mọng kéo lên thành nụ cười vừa khêu gọi lại vừa quyến rũ, dùng thứ tiếng Anh chuẩn nói.

- Chào giám đốc, chủ tịch đang ở trong phòng.

Hần chỉ khẽ gật đầu, tai nghe nhưng mắt thì lại đặt trên người bên cạnh, không khó để nhận ra tia lạnh lẽo vừa hiện lên nơi đáy mắt nó.

Chẳng để cô ta nói thêm câu nào nó hừ lạnh một tiếng bước thẳng vào phòng. Bàn tay nhỏ bé còn cổ tình nắm chặt tay hần đưa qua trước mặt à thư ký như thể tuyên bố: anh ấy là của tôi, cô đừng có mà mơ tưởng.

Căn phòng khá rộng, cửa sổ sát đất cho thấy khung cảnh thành phố phồn hoa phía dưới. Hoàng Hựu Minh ngồi ở bàn làm việc, vẻ mặt chăm chú chuyên tâm đọc tài liệu mà thư ký vừa đưa tới, ánh mắt lộ rõ sự sắc bén của một người thương nhân. Ông mới ngoài 40 nhưng mái tóc đã điểm bạc, khoé mắt lộ rõ nếp nhăn cùng vết chân chim. Mặc dù trên người đã có dấu hiệu của tuổi già nhưng nét phong độ vẫn không hề giảm. Nó chăm chú quan sát người đàn ông trước mặt, người bố nó đã xa cách 10 năm. Những hình ảnh ngày thơ bé cùng chị gái và bố chơi đùa chọt ủa về, tựa như dòng nước mát lạnh chảy qua trái tim nó. Nước mắt không kiềm được nhẹ nhàng lăn xuống, giọt nước mắt của hạnh phúc.

- Bố!

Thanh âm run run vang lên khiến Hoàng Hựu Minh đang chăm chú đọc tài liệu vội ngẩng mặt lên nhìn. Đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp đến là bàng hoàng và cuối cùng là hạnh phúc vỡ oà. Ông cất giọng trầm ổn khẽ gọi.

- Thiên Di!

- Bố! - Nó vừa nói vừa chạy đến ôm trằm lấy bố mình, tiếng khóc nức nở bật ra khỏi cổ họng, tiếng khóc đã kìm nén suốt một tháng nay.

Sau một màn tình cảm suốt nước nó cũng bình tâm trở lại, bắt đầu kể câu chuyện cuộc đời mình trong mười năm qua cho bố nghe theo yêu cầu của ông.

- À đúng rồi, tại sao cô thư ký kia lại gọi anh là tổng giám đốc. - Nó tò mò hỏi hần khi chỉ còn lại hai người trong phòng.

- Em có đề ý đến tên công ty không?

- H&H...không lẽ... - Nó nhìn hần đầy ngạc nhiên, ngay sau đó thắc mắc trong đầu liền được giải đáp.

- Đúng vậy, khi bố anh mất anh mới có 15 tuổi, không thể tiếp quản công ty do đó phải nhờ đến bố em. Sau khi bàn bạc bố em cùng anh quyết định sẽ sáp nhập hai công ty vào một đội đến năm anh mười tám tuổi sẽ đảm nhiệm chức tổng giám đốc.

- Sao anh không kể với em sớm? - Nó có vẻ không hài lòng nhìn hần. - Thảo nào lúc bước vào công ty mọi người đều nhìn anh với ánh mắt khác thường.

- Anh đã định kể cho em ngay sau hôm nhận chức nhưng không ngờ sau đó xảy ra quá nhiều chuyện nên cũng không kịp kể.

- Bao gồm cả chuyện cô thư ký kia.

Nó liếc hần một cái rồi chuyển sang nhìn cô á vừa bê hai tách cà phê vào phòng, đáng người hấp dẫn uyển chuyển ẩn sau bộ trang phục công sở nửa kín nửa hở.

Hần khẽ cười khỏ, đưa tay cốc đầu nó.

- Lại ghen vớ ghen vẩn.

Nó gạt tay hần ra, lạnh lùng nói.

- Trước lúc bố đi họp có nói cô ta là thư ký riêng của anh, em đã bảo bố đổi thư ký nam cho anh rồi...A không được nhờ đâu thư ký nam là người đồng tính bị về đẹp của anh quyến rũ.

Nó lúc đầu còn tỏ vẻ lạnh lùng liền sau đó lại đổi sang có chút lo lắng.

- Cũng tại anh đẹp trai quá đi! Lát bố đi họp về em sẽ bảo ông cho anh nghỉ việc, chờ đến khi em tốt nghiệp sẽ đến làm thư ký riêng của anh. - Cách giải quyết vô cùng...hợp lý.

- Em không định học đại học à? - Hần giả bộ nghiêm túc hỏi.

- Chuyện đó tính sau, trước tiên cứ cho anh nghỉ việc trước đã.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88

Sau hơn một tuần dạo chơi khắp New York nó đành phải trở về Việt Nam trong sự tiếc nuối, còn có việc chờ nó về giải quyết.

Hoàng Hựu Minh trước sự năn nỉ i ới của con gái cũng cuối cùng cũng phải đồng ý cho Hy Thần nghỉ việc một năm.

Trước khi lên máy bay, Hoàng Hựu Minh còn dặn dò nó vài câu.

- Ta với mẹ con mặc dù đã li hôn nhưng tình cảm vợ chồng suốt hai mươi năm không thể vì một tờ giấy mà chấm dứt. Ta biết bà ấy đã gây cho con nhiều tổn thương nhưng dù sao bà ấy vẫn là mẹ của con, cái gì bỏ qua được thì bỏ qua, cái gì tha thứ được thì nên tha thứ.

- Bố không hận bà ta vì đã phản bội mình à? - Nó vô thức cất tiếng hỏi.

- Ta làm gì có quyền hận bà ấy, khi xưa chính ta ép bà ấy lấy ta, cũng chính ta khiến bà ấy oán hận mình, khiến con chịu nhiều tổn thương cũng một phần do ta.

Nó chỉ im lặng không nói câu nào, mãi đến lúc phải lên máy bay nó mới buồn bã nói lời tạm biệt, hứa sẽ sang thăm bố trong thời gian sớm nhất. Sau đó cùng hẳn lên máy bay về Việt Nam.

- Tình yêu thật kỳ diệu, nó có thể khiến một người bất chấp tất cả để được bên người mình yêu, nó cũng có thể khiến một người hận người kia sâu sắc. - Nó đưa ra nhận xét khi cả hai đã yên vị trên máy bay.

- Và còn có thể khiến một người tự đi ghen với chính mình. - Hẳn bổ sung.

- Anh...lúc đó em đâu có nhớ gì chuyện trong quá khứ làm sao biết được người anh yêu từ đầu đến cuối chỉ có mình em...mà em ghen cũng chỉ vì em yêu anh thôi.

Nó trừng mắt nhìn hẳn, cố che dấu sự ngượng ngùng trong mắt nhưng mà, khuôn mặt đỏ ửng đã hoàn toàn bán đứng nó.

Nhìn khuôn mặt vì ngượng mà đỏ ửng của nó hẳn bất giác lại đập loạn nhịp, không thèm quan tâm mình đang ngồi trên máy bay liền cúi xuống phủ môi mình lên đôi môi vì đang giận giữ mà chu lên của nó. Thương thức sự mềm mại cùng hương vị ngọt ngào mà hẳn đã không được chạm vào suốt hai tháng nay.

Hạnh phúc cuối cùng cũng trở về bên đôi bạn trẻ.

Bầu trời vẫn xanh và em vẫn yêu anh nhiều như vậy. Tình yêu của chúng ta không phải đã trải qua quá nhiều sóng gió nhưng nó cũng đủ khiến em hiểu em yêu anh đến nhường nào. Nếu Đỉnh mệnh đã sắp đặt cho em yêu anh thì em nguyện cả đời này sẽ nắm lấy tay anh không buông.

..๑๐° THE END °๑๐..

Cuối cùng cũng hoàn thành tác phẩm đầu tay...haizz cảm giác thật khó tả mong là mọi người sẽ cảm thấy hài lòng với cái kết này.

Cuối cùng là xin cảm ơn tất cả vì đã ủng hộ t.g suốt nửa năm qua

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Ngoại truyện 1: Đính hôn

Cũng chỉ vì quá đẹp trai mà người nào đó từ sau khi đi học đại học ngày nào cũng mang về một đồng quà cùng thư tỏ tình cho nó đọc. Ôi thật là! Lời lẽ sến sẩm tới buồn nôn không nói làm gì, chỉ toàn mùi nước hoa nồng nặc đủ chủng loại là khiến nó khó chịu. Haizz...cứ cái tình trạng này thì sớm muộn gì mùi cũng hỏng. Thật ra nó có thể không đọc nhưng khổ nỗi cái tính tò mò đã ngấm sâu vào máu nên không liếc qua không chịu được. Cuối cùng để chấm dứt tình trạng thư tình được gửi đến ngày một nhiều nó quyết định tổ chức lễ đính hôn và công khai trên báo.

Lúc nghe nó nói vậy hẳn chỉ cười cười không nói gì khiến nó tức muốn chết, chuyện quan trọng như vậy mà hẳn chỉ cười cười như không có gì, đúng là đáng ghét.

Thế là cả ngày hôm đó nó cứ trung ra bộ mặt lạnh như băng, nửa câu cũng không thèm nói với hấn, chỉ ngồi yên một chỗ xem phim. Cho đến tận khi lên giường đi ngủ nó vẫn không thèm nói chuyện với hấn.

12 giờ đêm, người nào đó không chịu được nữa đành phải chạy sang gõ cửa phòng nó.

- Cạch!

Nó đưa tay lên che mắt, ngáp một cái rồi dài nhướn mày nhìn hấn ý hỏi có chuyện gì.

- Anh nhớ em!

Người nào đó vẫn đang trong tình trạng chiến tranh lạnh vừa nghe thấy hấn nói vậy liền vắt luôn guơm giảo nhảy vào lòng hấn, chiếc miệng nhỏ nhắn chu lên giận dỗi.

- Hứ! Nửa đêm nửa hôm anh chạy sang phòng em chỉ để nói vậy thôi hả?

- Ngoài ra...- Hấn cố tình kéo dài âm cuối để tăng thêm sự hồi hộp. - Ngày mai chúng ta sẽ đi chọn nhẫn đính hôn.

- Không phải anh không muốn đính hôn với em à?

- Anh muốn em tự nguyện chứ không phải vì muốn cắt đuôi những cô gái bám theo anh.

Nói rồi hấn cúi xuống áp môi mình lên môi nó.

- Giống như lúc hôn vậy.

Hai ngày sau.

Khách sạn Loren lớn nhất thành phố với kiến trúc châu Âu hiện đại, trong phòng tiệc sang trọng bậc nhất, ánh đèn vàng thơ mộng cùng hoa tươi màu trắng tinh khiết.

Thiên Di trong bộ váy màu tím dài đến ngang đầu gối khoác tay Hy Thần bước vào từ cửa chính. Bộ vét trắng của hấn kết hợp với chiếc váy trắng của nó vô cùng hài hoà, trông hai người như một cặp tiên đồng ngọc nữ vậy.

Sau khi đại diện hai bên gia đình phát biểu và gửi lời cảm ơn đến những người có mặt trong buổi lễ, Hy Thần trước mặt Hoàng Hựu Minh cùng toàn thể quan khách đeo chiếc nhẫn mà cả hai đã mất nửa ngày để chọn vào tay Thiên Di.

- Tiểu Di, anh yêu em!

Và thế là bạn Thiên Di của chúng ta vì một câu nói ấy đã bất chấp sự ngạc nhiên của mọi người, chủ động đặt vào môi Hy Thần một nụ hôn.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Ngoại truyện 2

Một tuần ở Mỹ không quá dài nhưng cũng đủ để nó suy nghĩ nên giải quyết những rắc rối mà bản thân đã vướng phải như thế nào.

Đầu tiên là Trần Minh Tú và cô người yêu bé nhỏ của cậu ta - Lê Thi, hai con người này đã gây ra quá nhiều chuyện không thể tha thứ. Trần Minh Tú đã đủ tuổi đi tù tất nhiên là nó sẽ không bỏ qua cơ hội này. Sau khi chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để khởi kiện Minh Tú, Hy Thần đã giúp nó gửi đơn kiện lên toà án nhân dân của thành phố. Về phần của Lê Thi, nó giao cho Ni Ni toàn quyền giải quyết.

Vào cái ngày trước hôm phiên toà xét xử diễn ra, Hạ Nhi hẹn gặp nó ở một quán nước nhỏ. Cô ta đã trở về đúng với khuôn mặt thật của mình, một cô gái khá xinh đẹp. Thật ra nó thấy thương hại nhiều hơn là ghét Hạ Nhi, cô ta chẳng qua cũng là vì quá yêu Hoàng Nguyên nên mới trở thành con rối để Minh Tú giật dây. Nếu đổi lại là Thiên Di, nó cũng sẽ tìm mọi cách để có được Hy Thần. Sau một hồi im lặng, Hạ Nhi rụt rè đẩy một chiếc usb về phía nó.

- Trong đây có đoạn ghi âm những gì Minh Tú đã nói hôm bắt cóc cô...đúng hơn là của toàn bộ những người có mặt ngày hôm đó. - Hạ Nhi giải thích.

Nó nhìn chiếc usb trước mặt, khẽ nhún mày, hỏi:

- Tại sao lại đưa nó cho tôi, không phải cô rất ghét tôi à?

- Tôi...muốn chuộc lỗi.

Nó cầm chiếc usb trên tay, môi hơi nhếch lên tạo thành nụ cười như có như không. Có cái này, ngày mai Trần Minh Tú nhẹ nhất cũng là tù chung thân.

- Hạ Nhi, cảm ơn!

Hạ Nhi tròn mắt nhìn nó, môi lắp bắp không nói nên lời, sống lưng dường như cứng lại trước câu cảm ơn của nó. Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên có chút hoảng hốt của Hạ Nhi, nó cười phá lên, hắng giọng giải thích.

- Cô thật ra cũng đâu có làm gì có lỗi với tôi ngược lại nhờ cô mà tôi có thể nhớ lại tất cả hơn nữa cô còn đưa cho tôi bằng chứng buộc tội Trần Minh Tú, tôi sao có thể không cảm ơn cô chứ.

Biệt thự màu tím, vẫn đẹp đẽ và sang trọng như ngày nào. Những ký ức hạnh phúc hay đau buồn của nó cho đến năm bảy tuổi đều gắn với ngôi nhà này.

Hít một hơi thật sâu, nó mới đẩy cửa bước vào trong. Quang cảnh không mấy thay đổi, chỉ là lâu ngày không gặp nên có chút lạ lẫm. Ánh mắt dừng lại ở phía khu vườn nhỏ bên phải của ngôi nhà, trước mắt dường như hiện lên hình ảnh bốn đứa trẻ hai trai, hai gái đang chơi đùa rất vui vẻ. Đôi môi kéo lên thành nụ cười chua xót...có những chuyện đã trôi qua rồi chẳng thể nào lấy lại.

- Thiên Di! - Giọng nói khàn khàn quen thuộc vang lên khiến nó giật mình quay lại nhìn.

Lã Uyển Như mới hơn một tuần không gặp mà trông tiêu tụy đi rất nhiều, đuôi mắt lộ rõ nếp nhăn.

- Con...đến tìm ta? - Lã Uyển Như khuôn mặt lộ rõ vẻ xúc động nhìn nó.

Bàn tay bắt giác siết chặt lại, nó định quay người bỏ đi nhưng những lời nói của bố lúc trước khi lên máy bay lại văng vẳng bên tai. Phải mất đến gần mười phút, nó mới có thể lên tiếng.

- Đến bây giờ bà có còn hận bố tôi không?

- Ta...

- Ông ấy vẫn còn rất yêu bà. - Không đề bà ta nói hết câu nó đã chặn trước. - Nếu đã không còn hận thì quay về bên ông ấy đi.

- Thiên Di...nói như vậy có nghĩa là con đồng ý tha thứ cho mẹ.

Lã Uyển Như xúc động ôm chầm lấy Thiên Di, giọng run run nói. Bà ta không nhớ mình đã mong chờ giây phút này bao lâu, bản thân thật sự hối hận vì đã đối xử tệ bạc với chính con gái ruột của mình.

Giữa không gian rộng lớn, tiếng gọi "mẹ" có chút ngập ngừng lại có chút ngượng ngùng vang lên nhưng hơn cả là tình mẫu tử thiêng liêng lại một lần nữa sống dậy.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Em Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.